

COLECTIA
ROMANTIC

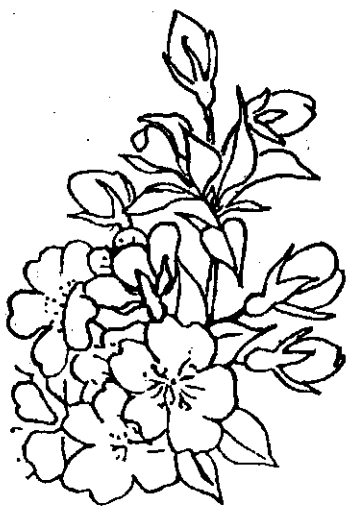
Yvonne Whittal

O PROPUNERE TENTANTĂ

YVONNE WHITTAL

O propunere tentantă

Coperta: ANDY

**Această carte a fost publicată pentru prima
dată în limba engleză, sub titlul:
FAR HORIZONS**

**© Yvonne Whittal, 1994
OU TU IRAIS J'IRAI
Harlequin SA**

**Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
editurii ALCRIS**

YVONNE WHITTAL

O PROPUNERE TENTANTĂ

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

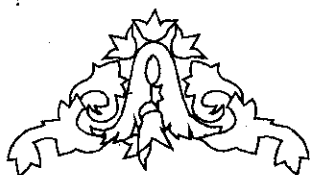

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN: 973-9197-07-8

Colecția „ROMANTIC“

I

Exasperată, Kerry Nelson trase cu putere de volan pentru a se angaja pe drumul lateral care o scotea direct pe autostrada spre Houghton. Celebrul cartier rezidențial din Johannesburg era vestit pentru eleganța lui, dar astăzi, Kerry ar fi preferat de o mie de ori să rămână la ea acasă.

Bineînțeles, meseria de fotograf o obliga adesea să se deplaseze chiar în timpul weekend-ului. Totuși, în această sâmbătă după-amiază, soarele sud-african o săgeta necruțător cu razele lui mai fierbinți ca niciodată. De ce naiba o fi acceptat acest angajament? Câștiga destul de bine ca să-și poată permite câteva clipe de liniște și odihnă atunci când avea chef.

Cu un suspin resemnat, Kerry coborî geamul, în speranța că va avea puțin aer proaspăt. Dar degeaba. Un vânt fierbinte îi

răsfiră șuvițele lungi și blonde fără s-o răcorească vreun pic. Rochia bleu i se lipise deja de corp... În ce hal va arăta când va ajunge la Houghton?

Kerry făcu o mutră nemulțumită. Invitații doamnei Stafford precis vor arăta ca scoși din cutie! Și de altfel acest timp era extrem de potrivit pentru recepția organizată în superba grădină, cu ascunzișuri umbroase. Un decor minunat pentru o căsătorie și o muncă neobișnuită pentru ea care era specializată mai ales în modă sau reportaje turistice.

De ce cedase atunci insistențelor văduvei lui William Stafford, bogatul industriaș?

— Domnișoară Nelson, fiica mea nu vă vrea decât pe dumneavoastră, îi declarase Kathleen Stafford. Dacă refuzați, nu vom avea nici o amintire a acestei zile unice. Ea vă consideră cea mai bună profesionistă din zonă.

Și Kerry sfârșise prin a ceda. Doamna Stafford îi risipise cu multă abilitate reticențele. Fiica ei, îi mai spusese ea, era foarte pasionată de arta fotografică și de aceea dorise o artistă în domeniul reportajului... Și în fond, o asigurase ea, o

după-amiază va trece repede, mai ales că va fi înconjurată de atâția admiratori ai meseriei ei.

Dacă ar fi fost măcar mai puțin cald! Posomorâtă, Kerry își parcă vechiul ei break de un albastru decolorat la intrarea proprietății Stafford și coborî să deschidă portbagajul. Tocmai scotea trusa care conținea tot ce-i trebuia pentru această ocazie, când auzi o voce cunoscută în spatele ei.

— Credeam că nu mai ajungi odată, Kerry!

— De ce? Am sosit chiar cu zece minute mai devreme, scumpa mea, îi replică ea, privind-o din cap până în picioare pe tânăra și eleganta femeie care stătea lângă ea.

Josie Bauer era cea mai veche prietenă a ei. În mod ciudat însă, astăzi părea nervoasă. Arareori Kerry o văzuse pe tânăra ziaristă atât de palidă și cu ochii atât de strălucitori! Fără îndoială ceva urma să se întâmple și Josie era la pândă, gata de atac.

Intrigată, Kerry se întrebă pe cine oare mai invitase Kathleen Stafford. Cu sprâncenele încrucișate, trecu în revistă la iuțea listă pe care i-o arătase clienta ei. Nu, după părerea ei, această listă nu conținea nici o celebritate.

– Ce se întâmplă, Josie? întrebă ea potrivit-și pe umăr cureaua trusei. Pari foarte agitată.

Figura lui Josie se luminează și o luă de braț pe prietena ei. Împreună se îndreptară spre grilajul de fier forjat care delimita proprietatea.

– Nu ești deci la curent? Maxwell Harper în persoană o să asiste la căsătorie și am intenția să-i iau un interviu.

– Maxwell Harper? Țsta cine mai e?

– Doar n-o să pretinzi acum că n-ai auzit de el. Ai toate cărțile lui în bibliotecă.

Kerry rămase încremenită.

– Vrei să spui M. J. Harper, scriitorul? Cel care a scris o mulțime de cărți de călătorie și care realizează documentarele pentru televiziune?

– Bine că ți-a revenit în sfârșit memoria!

Josie o împinse amical spre aleea mărginită de arbori seculari. Kerry mergea ca prin vis. Nu îndrăznea să creadă într-o asemenea șansă. O să-l întâlnească aici pe acest scriitor extraordinar! De mult timp admiră opera lui Maxwell Jonathan Harper. Scrisa cu o ușurință uimitoare și povestirile lui erau nespuse de palpitante. Citindu-l,

aveai impresia că îl însoțești în toate călătoriile lui.

După ce-i devorase literalmente prima carte, Kerry devenise una din fidelele lui cititoare. Și mai știa de asemenea că Maxwell Harper fuge de mondenități și interviuri.

– De unde știi că va veni? se interesă ea.

– Pentru că doamna Stafford e sora lui, declară Josie cu un surâs triumfător pe buze. Și cine altul dacă nu unchiul ei o va conduce la altar pe tânăra mireasă, care nu are tată?

Kerry o privi ca trăsniță câteva secunde. Ajunseră deja în fața splendidei locuințe cu trei etaje, care avea numeroase ferestre deschise spre grădină.

– Bravo pentru deducțiile tale! exclamă Kerry. Dar o ziaristă strălucită ca tine nu se mulțumește doar cu presupuneri... Ai verificat dacă Maxwell Harper nu se afla cumva într-o călătorie la celălalt capăt al lumii? Sau dacă nu cumva a refuzat să ia parte la o ceremonie atât de conformistă?

– O să vină, sunt sigură.

De data asta nu mai exista vreo umbră de îndoială. Josie își făcuse probabil mica ei anchetă, fără să-i pomenească nimic despre

asta... Dacă nu, de ce ar fi insistat atât s-o însoțească la această căsătorie?

– Josie! Te-ai folosit de mine ca să te introduci în casa Stafford, nu-i așa? Iată de ce Țineai atât să scrii un articol despre această ceremonie... Erai decisă să-i smulgi un interviu lui Maxwell Harper.

– Nu ți se poate ascunde nimic.

– În cazul ăsta, de ce nu mi-ai spus-o cînstit?

Josie susținu fără să clipească privirea furioasă a prietenei ei.

– Pentru că n-ai fi acceptat niciodată, Kerry! replică ea. Am dreptate, nu?

Învinsă, Kerry dădu din cap în semn de aprobare. Imposibil să se supere pe ea! Josie își iubea prea mult meseria și la nevoie se folosea și de niște minciuni inofensive ca să-și atingă scopul. Iar Kerry n-avea de ce să-i poarte pică. Un interviu cu neobositul și misteriosul Maxwell Harper valora cât greutatea lui în aur. Numai dacă accepta...

– În locul tău, Josie, nu mi-aș face prea multe iluzii. Cei mai mari ziariști l-au urmărit pe Harper în jurul globului fără să-i poată storce vreo informație.

— Știu. Dar dacă reușesc să-l conving să-mi acorde o întrevvedere, mă pot considera lansată.

Fără să-i mai răspundă, Kerry apăsă pe sonerie. Se îndoia de succesul acțiunii lui Josie, dar nu vroia s-o demoralizeze.

Câteva secunde mai târziu ușa se deschise și o servitoare le conduse spre o scară monumentală. Într-o încăpere de la primul etaj, în picioare în fața unei oglinzi imense, tânăra mireasă termina să se îmbrace. O cameristă cochetă încheia ultimii nasturi ai rochiei lui Mary-Joe Stafford. Și ce rochie! În întregime din saten și tûl, sublinia talia fină a tinerei și se desfăcea ca o corolă majestuoasă împodobită de trandafiri din mătase albă.

Când corsajul fu în sfârșit încheiat, mireasa se întoarse pentru a le primi pe noile venite. Brună cu tenul mat, Mary-Joe Stafford era o fată încântătoare de vreo douăzeci de ani.

— Vă mulțumesc că ați fost atât de punctuale, le spuse ea. Mama va aprecia mult faptul că ați respectat programul... Săraca, nu-și mai vede capul de treabă!

Se lăsă fotografiată, răspunzând fără nici o reținere întrebărilor lui Josie. Puține femei

ar fi dat dovadă de atâta sânge rece în ziua căsătoriei lor, gândi Kerry cu admirație. O fotografie din toate pozițiile, neobosită, simțind că-i face plăcere să immortalizeze pe peliculă figura veselă a tinerei fete. O invidia pentru fericirea ei! Iată o bucurie pe care ea n-o va cunoaște niciodată, fără îndoială...

Din fericire, cele trei domnișoare de onoare sosiră în curând și Kerry dădu uitării gândurile ei triste. Îmbrăcate în rochii lungi de saten în diverse nuanțe de roz, erau fermecătoare; flecăriră vesele tot timpul cât camerista fixa voalul miresei.

Kerry se deplasa prin cameră, acționând fără încetare declanșatorul. În acest timp, Josie le puneă întrebări fetelor, arborând un aer cât se poate de serios. Dar Kerry nu se lăsa păcălită: prietena ei, obișnuită cu reportaje mai importante, probabil că abia își putea stăpâni nerăbdarea.

Cea mai mare parte a invitaților se înghesuiau acum în holul de la intrare și în grădină. De treizeci de minute se tot auzeau mașinile sosind una după alta și parcând pe alee. Kerry mai luă câteva poziții pentru a termina filmul. Se pregătea să introducă altul

nou în aparat când Kathleen Stafford pătrunse în încăpere.

Foarte elegantă într-o rochie verde ca marea, ea le salută pe Kerry și Josie cu un surâs, înainte de a se îndrepta spre fiica ei.

— Sper că ești gata, scumpa mea. Pastorul Abbot tocmai a sosit și toți invitații se pregătesc să se instaleze pe locurile lor.

Cu un semn, Kerry o invită pe Josie s-o urmeze pe culoar și coborâră amândouă scara. Prin ferestrele de la parter se puteau zări zecile de scaune instalate în parc, unde pastorul din Houghton va binecuvânta unirea celor doi tineri.

— Du-te înainte, îi spuse Kerry punându-și trusa pe o măsuță. Schimb filmul și te ajung din urmă.

Se instalează pe un taburet și se puse pe lucru. Scoase filmul, îl puse pe celălalt, reglă viteza... Găta, totul era pregătit. Cu aparatul de gât, Kerry se pregătea să iasă când un zgomot de voci de la primul etaj o făcu să-și ridice capul.

Mireasa nu va întârzia să apară dacă te luai după râsetele înăbușite ale domnișoarelor de onoare. Trebuia deci să se grăbească pentru a prinde aceste clipe efemere.

Deja își arma aparatul când ușa de la intrare se deschise, lăsând să treacă un invitat. Văzându-l, simți că i se taie răsuflarea.

Noul venit, foarte înalt, era îmbrăcat într-un costum gri care-i scotea în evidență tenul bronzat. Fascinată, Kerry îi studia statura athletică, ochii întunecați la culoare, buzele senzuale. Cunoștea acest chip! Îl admirase de atâtea ori pe spatele cărților lui... Maxwell Harper.

Nu era nici o îndoială, era chiar el. Dar de ce o privea cu atâta atenție? În ciuda faptului că se simțea încurcată, Kerry se hotărî să nu-și plece ochii. Scriitorul în vârstă cam de treizeci de ani, avea un fizic demn de un actor de cinema. Dar, spre deosebire de un star al ecranului, trecuse prin cele mai grele încercări: războaie, catastrofe naturale, călătorii în țările unde făceau ravagii foamea și mizeria... Și aceste experiențe îl marca-seră, săpându-i riduri fine în jurul ochilor, albindu-i prematur tâmpilele și înscriindu-i o cută amară la colțul gurii. Departe de a-l urâți, acestea îi sporeau farmecul.

Maxwell Harper o fixa cu o insistență măgulitoare. Ar fi vrut să scape de această

privire prea intensă, dar avea impresia că e bătută în cuie în acel loc. Niciodată vreun bărbat nu-i făcuse o asemenea impresie.

Și din nefericire, Maxwell Harper părea conștient de efectul devastator pe care-l făcea asupra ei, dacă te luai după surâsul ușor care-i flutură o clipă pe buze. Noroc că doamna Stafford apăru în mare grabă în hol și Kerry profită de asta ca să se eclipseze. Era și momentul... Încă o clipă și s-ar fi înroșit ca o adolescentă!

În parc, mai mult de două sute de invitați așteptau într-o hărmălaie veselă și tânăra se hotărî să caute cele mai bune locuri pentru a fotografia ceremonia.

Trecând printre șirurile de scaune și grupurile de invitați, Kerry reperă mai multe poziții. Apoi aruncă o privire grăbită de jur-împrejur... unde o fi Josie? Ar fi trebuit să pândească și ea sosirea miresei...

Dintr-odată un murmur de admirație se ridică din mulțime și Kerry își fixă obiectivul spre arcada de trandafiri sub care stătea reverendul Abbot. În câteva secunde, Mary-Joe va apare la brațul unchiului ei și trebuia neapărat să immortalizeze momentul!

Totuși, Kerry nu-și putu împiedica tremurul mâinilor când îl zări pe Maxwell Harper. Pentru un fotograf profesionist, dădea dovadă de o lipsă de stăpânire rușinoasă...

Furioasă, Kerry inspiră profund încercând să se calmeze și-și concentrează întreaga atenție asupra încântătoarei tinere care înainta spre viitorul ei soț. Formau o pereche foarte frumoasă iar lumina era perfectă.

*

*

*

Cu o cupă de șampanie în mână, Kerry își acordă câteva clipe de răgaz la umbra unui jacaranda. Recepția era în toi, șampania curgea în valuri și chelnerii în haine albe circulau cu platouri pe care erau aranjate aperitive apetisante.

Tot Johannesburg-ul părea invitat la această căsătorie sau cel puțin notabilitățile și toate personalitățile vieții culturale. Slavă Domnului, avea din ce ieși un reportaj interesant. Apropo, unde era Josie? Se întrebă brusc Kerry.

— Domnișoară Nelson?

Surprinsă, se întoarse brusc și fu gata să-și verse conținutul paharului. Maxwell Harper se apropia de ea cu un pas nonșalant.

– Sunteți Kerry Nelson, nu-i așa?

– Chiar așa.

– Pot să mă prezint? Mă numesc...

– Maxwell Jonathan Harper, autorul unor cărți de călătorii și fost corespondent de război al unui cotidian internațional.

De data asta fu rândul lui Maxwell Harper să pară mirat. Tremurând de emoție, Kerry strângea cu putere cupa ei de cristal, cu riscul s-o spargă. De aproape, scriitorul o tulbura și mai mult decât adineaori în hol.

– Constat că sunteți foarte bine informată în privința mea, declară el.

– Da, și dețin informațiile din sursă sigură! Le-am citit de pe pagina de gardă a uneia din cărțile dumneavoastră. Și fotografia era pe spatele cărții...

Un surâs lumină figura scriitorului, accentuând ridurile fine din jurul ochilor căprui.

– Și v-ați mulțumit cu pagina de gardă? Sau ați fost destul de curajoasă să-mi citiți până la capăt cartea?

– Am citit-o până la sfârșit, domnule Harper.

Nu consideră necesar să-i precizeze că nici una din cărțile lui nu mai avea vreun secret pentru ea. Ar fi luat această confidență drept o lingușire, în timp ce ea îi citise pe nerăsuflăte cele opt cărți, imediat după apariția lor.

Kerry privea nemișcată mica cicatrice care-i brăzda tâmpla lui Maxwell Harper. În ce țară fusese rănit? Și de unde provenea cealaltă cicatrice care-i marca bărbia? Tot trecutul lui aventuros părea că i s-a înscris pe chip, făcându-l și mai fascinant, și mai viril.

– Nici pentru mine nu sunteți o necunoscută, domnișoară Kerry Ann Nelson. Cariera dumneavoastră a început într-o revistă de modă, apoi ați devenit fotograf independent. Și trebuie să mărturisesc că, în timpul ultimilor doi ani, n-ați încetat să faceți o puternică impresie asupra mea.

Îi trebuiră câteva secunde lui Kerry ca să-și revină din surpriza pe care i-o provocase această declarație neașteptată. Maxwell Harper îi cunoștea munca? Totuși, ea era departe de a fi o notorietate în domeniu, așa cum era el.

– Mulțumesc! exclamă ea. Nu știam că sunt atât de cunoscută.

– Ca să fiu sincer, v-am văzut prima expoziție, acum doi ani. Și am avut și eu ocazia să vă citesc biografia. Am dorit adesea să vă întâlnesc, dar drumurile noastre nu s-au încrucișat niciodată până acum.

– Și de ce vroiați să mă vedeți?

– Foarte simplu. Îmi place ce faceți și cred că am putea lucra împreună. Ce părere aveți?

Tânăra nu-i răspunse imediat. Auzise ea bine, oare? Și în ce mod putea ea să stârnească interesul unui om atât de cunoscut? Și chiar dacă era animat de cele mai bune intenții din lume, ea n-ar putea să lucreze niciodată cu el. Îi plăcea prea mult ca să-și poată păstra mintea limpede în prezența lui!

– Mi se pare imposibil, spuse ea în cele din urmă.

– Lăsați-mi cel puțin timpul să vă explic despre ce este vorba, înainte de a mă refuza. Pregătesc o carte despre Namibia și voi pleca în curând acolo, într-o călătorie care va dura cam trei săptămâni. Aș dori să vă ocupați de fotografii.

Tot vorbind se apropia de ea și Kerry fu obligată să-și ridice capul ca să-l poată privi

în față. Cât era de înalt! Abia îi ajungea la bărbie.

– Dar aveți un fotograf, nu-i așa? Se numește...

– Dennis Cawley? S-a căsătorit acum doi ani și soția lui tocmai a născut. Și nu mai pot conta pe el în călătorii.

Pronunțase aceste cuvinte pe un ton atât de disprețuitor încât Kerry simți că i se stinge inima. Căsătoria reprezenta un fel de decădere în ochii săi? Maxwell Harper făcea deci parte din acea categorie de bărbați care nu se încurcă cu o soție sau copii, la fel ca și tatăl ei... Pentru cariera lor erau gata să sacrifice totul.

Simțindu-se dintr-o dată tristă, se gândi la copilăria tristă și singuratică, lângă mama ei divorțată. Jim Nelson le părăsise când ea nu era decât un bebeluș. În mod confuz, simțea că Maxwell Harper era capabil să procedeze cu aceeași cruzime. Un motiv în plus ca să se țină cât mai departe de el.

– Vreți să reflectați la oferta mea, domnișoară Nelson?

– Vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o, domnule Harper, dar nu pot accepta.

Kerry profită că un servitor trecea prin fața ei și se debarasă de pahar. Apoi, cu cel mai mare calm, îi întoarse spatele și se îndreptă spre banca unde își pusese trusa.

Spre marea ei disperare, constată că Maxwell Harper o urmăse.

– Mi-ar place să cunosc motivele refuzului dumneavoastră, declară el.

– Foarte bine. E vorba de faptul că în următoarele două luni am o mulțime de angajamente.

– În acest caz, vă voi plăti dublul sumei pe care îl câștigați într-o lună.

– Eu nu lucrez numai pentru bani, domnule Harper!

– Editorul meu vă va stabili un contract privind drepturile de autor, cu procentajul pe care-l doriți. Tot ceea ce vă cer este să vă anulați angajamentele respective pentru a mă însoți în Namibia. Trebuie să recunoașteți că propunerea mea nu e lipsită de interes.

– Sunt dezolată, dar nu pot veni cu dumneavoastră.

– Dar de ce?

Își plecă ochii încurcată. Ce putea să-i mai spună? Că-i plăcea prea mult de el ca să se lanseze într-o asemenea aventură? Nu,

imposibil, se va acoperi de ridicol... Mai bine să-l descurajeze, arătându-se inflexibilă.

– Când mi-am dat cuvântul, obișnuiesc să mi-l țin, declară ea pe un ton hotărât.

– Nu vă mai ascundeți în spatele unor vorbe! Vă ofer șansa vieții și carierei dumneavoastră și știți prea bine asta. Tot ce mi-ați spus până acum sunt niște biete pretexte.

– Asta mă privește numai pe mine, domnule Harper.

O lungă tăcere urmă acestui schimb de cuvinte, tulburată dintr-o dată de hohotele de râs care se făcură auzite de sub cortul mare sub care fuseseră instalate mesele. Kerry își întoarse capul și spre norocul ei o zări pe Josie. În sfârșit i se oferea ocazia ideală s-o ia din loc.

Cu atât mai rău dacă Maxwell Harper o va lua drept proastă fiindcă a refuzat o propunere așa de tentantă. Prefera să fie considerată o femeie fără ambiție decât să rămână săptămâni în șir în compania lui.

– Scuzați-mă, spuse ea repede așezându-și bareta trusei pe umăr.

– Hei! Un minut!

Și o prinse de braț, silind-o să se întoarcă spre el. Se măsurară o clipă din priviri, ca doi adversari pregătiți de luptă, apoi Maxwell îi dădu brusc drumul.

– Când o să vă răzgândiți telefonați-mi, spuse el întinzându-i o carte de vizită.

Kerry o luă mașinal, apoi îl privi pe Maxwell Harper care se înclină în fața ei înainte de a se pierde în mulțimea invitaților.

Timp de o clipă se gândi să rupă cartea de vizită. Dar în loc de asta, o strecură în poșetă.

– Kerry! strigă Josie, cu ochii strălucind de bucurie. Te-am văzut vorbind cu Maxwell Harper. Ai fi putut să-l reții puțin ca să-mi faci cunoștință cu el. Sper măcar că i-ai pomenit de mine?

– Deloc. Și nici nu s-a pus vreodată problema să-ți servesc drept intermediar, scumpo, replică Kerry tăios. Trebuie să-ți amintesc de acordul nostru? Ne desfășurăm munca într-un mod absolut independent, fără a ne amesteca una în afacerile celeilalte.

Fără a se arăta vreun pic descurajată, Josie surâse și-și luă prietena de braț.

– De acord, mi-am meritat observația... Dar recunoaște măcar că am dreptul la niște confidențe. Despre ce ați vorbit amândoi?

Kerry așteaptă să ajungă pe drumul unde își parcaseră mașinile. Acolo își aranjă liniștită trusa în portbagaj.

– Mi-a propus să-l însoțesc în Namibia, declară ea fără s-o privească. Fotografii lui l-a părăsit și ar vrea să se folosească de serviciile mele pentru următoarea lui carte.

– Ce? Dar e nemaipomenit! Oh! Kerry! Sper că ai acceptat?

– Nu.

Josie își privi cu mirare prietena ca și cum o considera dintr-o dată nebună. Puțin rușinată, Kerry se instalează la volan. N-avea nici un chef să-i explice motivele refuzului ei.

– Ți-ai pierdut mințile? strigă Josie apropiindu-se.

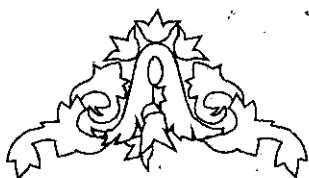
– Poate...

Și Kerry demară scăpând de protestele prietenei ei. Puțin îi păsa ce gândește ea. Ea singură știa la ce risc s-ar expune acceptând să călătorească singură cu Maxwell Harper.

– Kerry! Așteaptă! Trec pe la tine mai târziu, de acord?

Kerry ezită o clipă. Dar nu avea de ales. Josie s-ar supăra...

– De acord, Josie. Pe curând!

II

Când Kerry văzuse pentru prima oară acum cinci ani mica fermă de la Bryanston, aceasta era într-o stare destul de proastă. Totuși se lăsase cucerită de farmecul pereților vechi ca și de grădina sălbătică. Și o cumpărase cu banii lăsați moștenire de mama ei. Această sumă, de care nu se putuse atinge înainte de împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, îi permisesese să se instaleze confortabil la marginea orașului Johannesburg.

La început, Kerry investise toți banii pe care îi câștiga în repararea locuinței: întâi acoperișul, apoi instalațiile sanitare și electrice... Zugrăvelile și montarea unei noi broaște îi mâncaseră ultimele economii.

Dar nu regreta nimic. După patru ani de muncă înverșunată, reușise să transforme mica fermă într-un loc plăcut și primitor.

Avea în sfârșit căminul pe care și-l dorise de atâta timp!

Sonerie stridentă a filtrului electric o smulse din visare. În picioarele goale se repezi spre bucătărie și scoase aparatul din priză. De când se întorsese de la familia Stafford avusese timp să-și facă un duș și să-și schimbe rochia bleu cu o rochie ușoară de casă. Cu părul strâns într-o coadă de cal, se simțea mai în largul ei decât în ținuta elegantă de adineaori.

Privi gânditoare pe fereastră. Ultimele raze ale soarelui scăldau acoperișurile orașului într-o lumină purpurie. Ce-o fi făcând Josie? Trebuia să sosească până acum...

Ca pentru a-i răspunde la întrebare, clopoțelul de la intrare răsună brusc, făcând-o să tresară. Dar dacă era Maxwell Harper care venise s-o ispitească din nou cu propunerea lui tentantă? Nu, era imposibil. De unde ar fi știut adresa ei?

Pradă unei mari nervozități, întredeschise ușa... și scoase un suspin de ușurare descoperindu-și prietena.

– Mor de poftă să beau o ceașcă de cafea, declară Josie.

Și fără a mai aștepta să fie invitată, intră în vestibulul strâmt, împodobit cu o fotografie alb negru, operă a lui Kerry, care reprezenta trei călăreți pe muntele Drakensberg.

– Te deranjez, poate? Am întârziat puțin, continuă Josie.

– Nu, deloc. Tocmai am scos filtrul din priză.

Kerry i-o luă înainte spre bucătărie și umplu două cești cu cafea.

– Sunt frântă de oboseală! exclamă Josie, lăsându-se să cadă pe un scaun. Ar fi trebuit să mă duc direct acasă, dar n-am rezistat plăcerii de a-ți aduce la cunoștință imediat vestea cea bună. Închipuiește-ți că am reușit să-i vorbesc lui Maxwell Harper.

– Felicitări. Și ai obținut ce-ți doreai?

– Nu-i chiar așa de ușor! În ciuda farmecului și politetii sale, e la fel de încăpățânat ca un catâr și refuză să dea un interviu.

Josie tăcu o clipă și privi fix fața de masă galbenă, ca și cum ar fi fost un glob de cristal în care-și putea citi viitorul.

– Oricum, o să mai audă vorbindu-se de mine, reluă ea, bând o înghițitură de cafea. O să-mi scriu articolul cu orice preț.

– Nu te temi că-ți vei pierde în zadar timpul? Au mai încercat și alții și au dat în bară, știi bine asta.

– Ei și? Voi fi prima câștigătoare, asta-i tot! În meseria mea, cine nu riscă nu câștigă.

– În fond, poate că ai dreptate.

Din principiu, Kerry nu se amesteca niciodată în viața profesională a prietenei ei. Dacă Josie hotărâse să-l urmărească pe Maxwell Harper până-n pânzele albe, era în fond treaba ei.

– Și pe urmă am aflat ceva care te va interesa în mod sigur, scumpa mea Kerry. Am rămas o clipă singură cu mireasa, înainte să plece în luna de miere. Și mi-a mărturisit că unchiul ei – deci Maxwell Harper în persoană – a acceptat s-o conducă la altar cu o singură condiție: Kerry Nelson să fie angajată pentru fotografii. Ce părere ai de asta? Vroia într-adevăr să te întâlnească!

Kerry rămase fără glas timp de câteva clipe.

– Mă gândesc că am de-a face cu o ființă machiavelică, șopti ea în cele din urmă.

– Machiavelică poate e prea mult spus. În orice caz, știe ce vrea. Și nici în ruptul capului nu înțeleg de ce ai refuzat să lucrezi cu el.

În timp ce vorbeau, soarele apusese și bucătăria se găsea acum în penumbră. Kerry se ridică să aprindă lumina, apoi se instalează din nou lângă prietena ei.

– N-am nici un chef să-l însoțesc în Namibia timp de mai multe săptămâni, asta-i totul, declară ea.

– Ce tâmpenie! Tu care ești mereu pe picior de plecare?

– Oricum, nu pot să părăsesc Johannesburg-ul în acest moment. Am mai multe angajamente.

– Încă o scuză aiurea, Kerry! Ca și cum n-aș ști că ți s-a mai întâmplat să amâni sau chiar să anulezi niște angajamente ca să poți pleca pentru diverse reportaje.

Un suspin ușor îi scăpă lui Kerry. Imposibil să respingă acest argument. Nici să nege că de mult timp își dorea să exploreze Namibia. De altfel, dacă un altul i-ar fi propus această călătorie, ar fi acceptat fără urmă de ezitare.

– Din cauza lui, Kerry, nu-i așa?

Cu o mișcare ușoară din cap, tânăra îi dădu dreptate. Josie și ea se cunoșteau de prea mult timp ca să-și mai poată ascunde ceva.

– Îmi spuneam eu că un bărbat așa de seducător nu te poate lăsa indiferentă!

exclamă Josie cu un aer triumfător. Ți-e frică, nu-i așa? Frică să nu cazi pradă ispitei.

– Eu? E ridicol!

– Hai, mai bine mărturisește că am ghicit.

Kerry se ridică brusc, vrând să-și mascheze încurcătura, și-și puse ceașca în chiuvetă.

– De acord, Josie, declară ea întorcându-se. Recunosc că îmi place. Un motiv în plus ca să nu plec cu el. Refuz să-mi pun în pericol liniștea sufletească pentru un aventurier ca el.

– Dar nu mai ești un copil, Kerry! La douăzeci și șase de ani ar fi timpul să te decizi să înfrunți realitatea. Nu poți să refuzi o legătură cu un bărbat sub pretextul că o dată asta n-a mers.

Kerry se crispă gândindu-se la decepția amară pe care o încercase cu doi ani înainte. Deși făcuse toate eforturile ca să-l uite, amintirea lui Peter Forrester nu-i ieșea din minte. Nu, nu va mai acționa niciodată sub puterea unui simplu impuls. O costase prea mult asta!

– Ascultă, Josie, trebuie să mă arăt prudentă.

– Vrei să zici că fugi de viață, asta e!

– Mă acuzi de lașitate? strigă Kerry.

– Ai putea să-mi amintești când ai ieșit ultima oară cu un bărbat? replică Josie.

– Eu... ei bine...

– Nici măcar nu-ți amintești, nu-i așa? Și asta, pentru că nu ieși niciodată. O să continui mult timp să trăiești ca o pustnică?

– Ca să fiu sinceră, nu sunt pregătită să suport un nou eșec.

– Toți avem probleme, Kerry.

– Asta nu mă consolează deloc! exclamă tânăra, strâmbându-se puțin.

– Hai, nu-mi mai face mutre! Sunt îngrijorată pentru cea mai bună prietenă a mea, asta-i totul! N-aș vrea să rămâi fată bătrână.

– Fii sigură că n-am intenția asta!

Și cum Josie se ridica să plece, Kerry o luă de braț și o conduse până la ușă. Rămasă singură, Kerry cină rapid gândindu-se la episodul pe care-l evocase Josie: singura ei dragoste și singurul ei eșec...

*

* *

Pe atunci nu avea decât douăzeci și unu de ani și lucra pentru o revistă adresată femeilor. În acel an revista organizase o paradă a modei. Manechinul câștigător

primea drept premiu o călătorie în Europa, în timpul căreia avea toate șansele să contacteze celebrele case de modă din Paris și să-și continue acolo cariera.

Agencia de voiaj însărcinată cu stabilirea itinerariului trimisese pe unul din reprezentanții săi la sediul redacției. Și acest reprezentant nu era altul decât Peter Forrester, un Adonis blond și athletic după care se înnebuneau toate femeile.

La început Kerry nu fusese conștientă de fascinația pe care o exercita asupra ei. Relația lor începuse într-un mod banal printr-o invitație la masă. Dar în câteva săptămâni deveniseră atât de apropiați încât tânăra femeie începuse să viseze la căsătorie. Cât de mult o orbise dragostea!

Nici o clipă nu ținuse cont de semnele pe care i le trimitea destinul. Totuși, de mai multe ori, ar fi trebuit să înțeleagă că legătura lor nu era idilică. Acele invitații la cină anulate în ultimul moment, acele week-end-uri în doi mereu amânate pentru că Peter avea, după cum se scuza el, niște întâlniri importante de afaceri... Ce de pretexte pentru a masca adevărul!

Situația se prelungea deja de mai multe luni când, într-o zi, găsindu-se în apropierea

agenției lui Peter, Kerry se hotărâse să se ducă să-l vadă. Până atunci el o descurajase mereu când ea pomenise în cursul vreunei discuții posibilitatea de a-l vizita la birou. Superiorilor lui, îi spunea el, nu le plăcea ca personalul să primească acolo prieteni sau membri ai familiei. Astfel, care nu fu surpriza ei când descoperi că Peter însuși era directorul agenției!

Și ce șoc primi când văzu, plasată la loc de cinste pe biroul lui, fotografia soției și copiilor săi... Și chiar în fața probei zdrobitoare a trădării lui, el negase încercând să-și explice atitudinea prin niște minciuni sfruntate.

Kerry fugise rănită de moarte și, în ciuda tentativelor repetate ale lui Peter, refuzase să-l revadă. Și luni de zile se străduise să scape de starea depresivă în care o aruncase această experiență nefericită.

Un an mai târziu aflase din întâmplare că Peter își ceruse transferul la Cape Town și că soția sa mai născuse un copil. Și el care-i vorbise despre divorț, în momentul când ea îl demascase...

Începând de atunci, Kerry se jurase că nu va mai avea încredere în bărbați. Era totuși conștientă de caracterul exagerat al acestei

hotărâri. Dar dragostea te face vulnerabil și ea nu mai vroia să sufere.

Din nefericire, limbajul inimii și cel al rațiunii erau foarte diferite... Și de când îl întâlnise pe Maxwell Harper, hotărârea ei începuse să se clatine. Dar nu trebuia să cedeze cu nici un preț.

Hotărî să și-l scoată din minte imediat pe Maxwell Harper și în acest scop se închise în camera obscură și se apucă de lucru.

Totuși, agățând pozele la uscat își dădu seama că nu-i va fi ușor. Fotografiiile de la ceremonie se aflau aici, sub ochii ei, și fiecare imagine a lui Maxwell o fascina.

Slavă Domnului că avusese prezența de spirit să-i refuze pe loc propunerea! Sigur, poate trecea pe lângă o ocazie excepțională. Dar în orice caz, nu vroia să riște... era prea periculos să cadă pradă farmecului acestui seducător personaj.

*

* *

A doua zi de dimineață când se trezi, ploua torențial. Scoțând un suspin adânc, se sculă și decise să-și amâne întâlnirea programată pentru acea zi. O excursie la țară

în compania unor prieteni, riscă să se schimbe în coșmar, sub ploaia asta îngrozitoare!

Încercă să se dedice sarcinilor gospodărești, tresărind de fiecare dată când suna telefonul. Totuși, nu exista nici un motiv pentru care Maxwell Harper ar fi putut-o suna... Doar îl refuzase în mod categoric. Nimeni n-o putea obliga să accepte o muncă pe care n-o vroia, nici măcar marele Maxwell Harper.

Din fericire, toate problemele pe care le avea de rezolvat în cursul acestei zile o împiedică să se gândească prea mult la întâlnirea ei cu scriitorul. Pe la ora patru după-amiază, ieși în sfârșit din camera obscură, obosită dar satisfăcută. Simțea nevoia unei binemeritate pauze.

Căscă, se întinse și-și prepară o ceașcă zdravănă de cafea pe care o savură instalată în fotoliul ei favorit. Apoi se hotărî să asculte mesajele telefonice înregistrate pe automat.

După o invitație la cină din partea unei prietene de la universitate, era un adevărat strigăt de ajutor din partea lui Calvin MacCullum. Redactorul revistei pentru care

Kerry lucrase la începutul carierei ei făcea adesea apel la serviciile ei.

– De data asta e grav, spunea Calvin cu puternicul lui accent scoțian. Un idiot ne-a băgat într-o încurcătură groaznică și am mare nevoie mâine de ajutorul tău... E vorba de o paradă a modei organizată la Centre Carlton. Nu mă mișc de la birou până nu îmi dai de știre. Contez pe tine, Kerry!

Obişnuită cu exagerările acestui vechi prieten, tânăra surâdea încă atunci când mesajul se termină printr-un semnal sonor. Apoi vocea lui Josie se făcu auzită, clară și bucuroasă.

– Bună, Kerry! Eu sunt, Josie. Ghicește cu cine iau astăzi masa de prânz... Cu Maxwell Harper în persoană! Te chem mai târziu să-ți povestesc cum a fost.

Kerry se încruntă. Maxwell accepta deci atât de ușor să dea un interviu? Sau Josie știuse să se arate deosebit de convingătoare, sau ceva dubios se ascundea sub această neașteptată amabilitate...

Câteva mesaje profesionale, apoi din nou se făcu auzită vocea lui Josie.

– Kerry, trebuie neapărat să te văd în seara asta. Trec pe la ora șapte. La revedere.

Ceva curios în intonația prietenei ei o intrigă pe Kerry. Fiindcă Josie pusese mâna pe interviul atât de dorit, ar fi trebuit să fie în al nouălea cer. Or, nu părea deloc.

Un sumbru presentiment o cuprinsese brusc. Numai să nu fie și ea amestecată în povestea asta...

— Nu, nu și iar nu! exclamă ea punând ceașca goală pe măsuță. Doar n-o să încep să-mi fac griji din nimic.

Fără întârziere, deschise sertarul comodei și-și luă agenda de telefon. Din fericire, întâlnirile de a doua zi puteau fi decalate în așa fel încât să-l poată ajuta și pe Calvin MacCullum.

Kerry făcu pe rând numerele colaboratorilor săi. În câteva minute își aranjă programul săptămânii. Apoi intră în bucătărie.

De obicei îi plăcea să-și pregătească niște bunătăți. Dar în seara asta n-avea nici un chef. Se va mulțumi cu o salată și cu un rest de friptură din ajun. În timp ce o puse la încălzit, se duse să-și facă un duș.

Deși foarte simplă, rochia de bumbac îi puneă în valoare silueta. Ar fi putut să se lăcească și la o petrecere astfel îmbrăcată...

Acest gând o făcu să suradă. Își perie îndelung părul, apoi se hotărî să se machieze puțin. În fond, n-avea nici un motiv să se neglijeze. De ce să nu facă din această seară un moment agreabil?

Plină de intenții bune, Kerry privi actualitățile de la ora șase mâncând. Dar imaginile defilau prin fața ochilor ei fără să le vadă cu adevărat. De ce nu reușea să se concentreze? N-avea totuși nici un motiv să fie îngrijorată...

Posomorâtă, spală repede vasele și încercă în zadar să citească un roman în așteptarea lui Josie. Din fericire prietena ei nu întârzie.

— Ce se întâmplă? Pari foarte obosită! exclamă Kerry, dându-se la o parte din ușă ca s-o lase să intre în casă.

Palidă, cu umerii încovoiați, Josie nu mai era decât umbra fetei vesele de ieri. Fără un cuvânt, trecu prin fața lui Kerry și se prăbuși în fotoliul din salon:

— Am nevoie să beau ceva tare, șopti ea. Nu ți-a rămas puțin coniac? Știi, din ăla pe care ți l-am făcut cadou de Crăciun...

— Cred că da.

Reținându-și întrebările care-i ardeau buzele, Kerry se duse să scotocească în servanta veche din stejar sculptat pe care o avea de la mama ei. Acolo, pe fundul unui raft ținea câteva băuturi pe care le primea câteodată cadou.

– Ai noroc! exclamă ea clătinând sticla. Musafirii mei de la Crăciun au binevoit să mai lase ceva.

– Vrei să-mi dai te rog un pahar? Cu gheață și cu puțină apă.

Deși cererea o surprinse, Kerry se execută fără să crâcnească. Josie arăta într-un hal fără de hal!

Fără să spună nimic, se duse să ia un pahar și gheață din bucătărie. De data asta era sigură: starea în care se găsea prietena ei avea legătură cu prânzul luat în compania lui Maxwell Harper. Și ceea ce vroia să-i mărturisească Josie nu era probabil ușor de spus.

Reveni neliniștită în salon și-i întinse paharul lui Josie. Apoi se așeză pe canapea și o privi bând câteva înghițituri de coniac. Dintr-odată nu se mai putu stăpâni.

– Josie, n-ai de gând să-mi povestești dată ce s-a întâmplat?

Tânăra își ferea însă privirea, fixând cu încăpățănare paharul.

– Uite... am o problemă, Kerry.

– Îmi închipuiam. Despre ce e vorba?

– Ei bine... Propriu-zis nici nu știu cum să-ți spun.

– Începe cu începutul, e mai ușor așa!

Josie scoase un suspin adânc, apoi înghiți restul coniacului din pahar ca să prindă curaj.

– Ascultă-mă bine, Kerry, Maxwell Harper a descoperit că suntem prietene și încearcă să se folosească de prietenia noastră pentru a-și atinge scopurile. Îmi va acorda un interviu cu condiția să te conving să accepți oferta lui pentru Namibia.

La aceste cuvinte, Kerry sări în picioare.

– Cum îndrăznește asta?! strigă ea furioasă.

– N-are scrupule, dacă vrei să știi părerea mea. Pentru el, toate mijloacele sunt bune.

Fără a mai aștepta să fie invitată, Josie se mai servi cu un pahar. Apoi se așază din nou, în timp ce Kerry se plimba cu nervozitate prin cameră.

– Am refuzat, Kerry. I-am spus că are de a face cu o ziaristă profesionistă și că nu-mi plac metodele lui.

– Și ce-ă răspuns?

– Mi-a dat peste nas. După el, nu reușești în această profesiune dacă pierzi ocaziile favorabile care ți se oferă. Chestiune de inteligență, spunea el...

Cu un aer dezamăgit, Josie ridică paharul parcă pentru a ține un toast.

– Să-l ia dracul! exclamă ea.

Această remarcă îi smulse un surâs amar lui Kerry. Maxwell Harper cunoscuse deja infernul în mai multe rânduri, dacă te luai după cicatricile care îi brăzdau fața.

– Cred că a suferit mult... șopti ea.

– Poftim? Ce spui, Kerry?

Nimic deosebit. Mă gândeam pur și simplu că experiența lui de corespondent de război explică multe lucruri și că...

Kerry se întrerupse văzând privirea prietenei ei. De ce o fixa ea așa, încrețindu-și ochii? Mai bine să n-o mai lase să bea. Josie nu era obișnuită cu alcoolul.

– Ce vroiai să spui? întrebă Josie cu o voce cleioasă.

– Pune imediat paharul jos! Altfel n-o să mai fii în stare să conduci.

Spre marea mirare a lui Kerry, Josie plescăi și-și dădu drumul pe canapea.

– N-are nici o importanță, Kerry! oricum o să adorm în curând...

– Nici vorbă!

Cu o mișcare rapidă, Kerry se aplecă și înșfăcă paharul pe care prietena ei îl pusese într-un echilibru instabil pe brațul fotoliului vecin. Apoi o luă pe Josie de mână și o forță să se ridice.

– Vino cu mine în bucătărie, îi ordonă ea. Ai nevoie de o cafea amară și o masă caldă. Apoi, dacă dorești să dormi aici, vei fi binevenită. Dar întâi vreau să discutăm.

– Să discutăm despre ce, Kerry? Puțin îmi pasă de Maxwell Harper. Puțin îmi mai pasă și de interviu...

Tot vorbind, Josie se lăsă antrenată până în bucătărie unde Kerry o împinse pe un scaun.

– Nu te cred, declară Kerry. Nimic în lume nu te tentează atât de mult ca acest articol! Te cunosc prea bine. Și Maxwell Harper a înțeles perfect cu cine are de-a-face, altfel nu ți-ar fi propus un asemenea târg. Îmi imaginez că jubilează acum. Să asmuți două prietene una împotriva celeilalte, ce triumf!

– E într-adevăr machiavelic.

– Nu te neliniști, găsim noi o soluție. În așteptare, o să mănânci ceva.

În câteva minute, Kerry prepară două cești de cafea, reîncălzi friptura. Apoi așează o farfurie cu salată de crudități în fața lui Josie.

– Nu mi-e foame, Kerry.

– Mănâncă!

Fără pic de entuziasm, Josie înghiți primul duminat, apoi făcu repede curat în farfurie. Imediat Kerry îi servi friptura, care cunoscuse aceeași soartă. Săraca Josie! Probabil că murea de foame!

Sigur că nici nu apucase să mai mănânce astăzi, după o asemenea discuție cu Maxwell Harper.

După ce goli o a treia ceașcă de cafea, ziarista îi aruncă o privire recunoscătoare prietenei ei.

– Kerry, dacă nu m-ai fi forțat să mănânc, acum aș fi fost beată turtă. Ce proastă am fost!

– Ai fi regretat și mai mult mâine când te-ai fi sculat cu o durere îngrozitoare de cap.

– Cum știi tu să găsești cuvinte de încurajare.

Schiță un surâs care se schimbă în curând într-o grimasă de disperare.

– Nu vreau să accepți, Kerry, spuse ea pe un ton lugubru.

– Și eu nu vreau să-ți ratezi șansele de a reuși în carieră din cauza mea.

– Fii sigură că prietenia noastră va rezista acestei încercări.

– Ești sigură?

– Absolut!

– Și ce-ai simți dacă, în câteva luni, unul din colegii tăi ar avea onoarea să publice primul interviu cu Maxwell Harper? M-ai urî, Josie, nu-i așa? Nu, nu protesta. Ai fi furioasă și în locul tău, cred că aș fi la fel.

Josie își puse jos ceașca cu un gest atât de brusc încât vărsă puțină cafea pe fața de masă.

– Cred că o să mai beau un coniac, șopti ea.

– De ce? Ca să fugi de realitate? Spune-mi adevărul, Josie: ce s-ar întâmpla dacă un altul ar face în locul tău acest interviu?

Josie ridică spre ea o privire disperată.

– Cred că te-aș detesta, mărturisi ea.

– Mulțumesc, Josie. Cel puțin e un răspuns sincer.

– Îmi mai și mulțumești după tot ce ți-am spus? Ți-ai pierdut mințile?

– Deloc! Sinceritatea ta e cea mai bună dovadă de prietenie pe care mi-o puteai da.

În ciuda reticențelor ei, Kerry nu vedea decât o ieșire din această dilemă: să accepte oferta lui Maxwell Harper. Dar cine știe cât o va costa asta!

Ca și cum citea pe fața prietenei ei, Josie se încruntă.

– Expresia ta nu-mi place, Kerry. Doar nu te-ai hotărât să cedezi acestui șantaj, nu-i așa?

– Da. Trebuie. Nu vreau să mă transform într-un obstacol în calea carierei tale și pe urmă, și tu ai fi făcut la fel în locul meu, dacă rolurile ar fi fost inversate.

– Doamne! strigă Josie. N-ar fi trebuit să vin niciodată aici. Ce demon m-a împins să-ți povestesc totul? Cât de egoistă pot să fiu. Oh! Mi-e silă de mine!

Dându-și uitării tristețea, Kerry luă mâinile prietenei ei și surâse.

– Taci. Prietenia ta contează mai mult pentru mine decât Maxwell Harper, asta-i tot!

– Niciodată n-o să uit gestul tău, șopti Josie cu lacrimi în ochi. Ascultă... mai bine

m-aș întoarce acasă, simt că devin sentimentală.

*
* *

După plecarea prietenei ei, Kerry rămase o clipă sprijinită de ușă, apoi își consultă ceasul. Era zece și un sfert... Își putea permite să-i telefoneze la ora asta?

Nu ezită decât o clipă, apoi caută în poșetă o anume carte de vizită. Cu atât mai rău pentru ei dacă îl trezea din somn, își zise satisfăcută. Hotărârea ei era luată și nu mai avea răbdare să aștepte până a doua zi.

– Alo?

– Domnul Harper? Aici Kerry Nelson.

– Ce surpriză plăcută!

Tânăra simți că încremenește. Ce tupeu! O surpriză! Își închipuise doar că Josie îi va vorbi și că ea nu va întârzia să-i telefoneze.

– Trebuie să vă vorbesc, declară ea pe un ton tăios. Când vă pot vedea?

– Măine ar fi perfect. La mine sau la dumneavoastră?

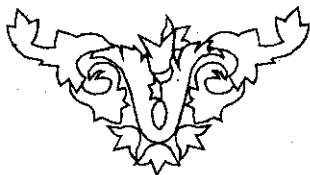
– Nici la unul nici la celălalt, răspunse ea căznindu-se să-și păstreze calmul. Prefer să

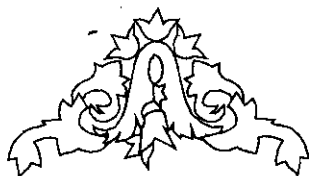

vă întâlnesc la barul de la Centre Carlton, la Rico.

- Am înțeles. La ce oră?
- Să zicem la douăsprezece și jumătate.
- Foarte bine. Voi fi acolo.

Kerry puse jos receptorul cu o mână tremurătoare. Uite c-o făcuse și pe asta! În prezent nu mai putea da înapoi...

III

Kerry se repezi spre ascensorul de la Centre Carlton ale cărui uși metalice începuseră să se închidă. Apăsă pe buton și ele se îndepărtară imediat. Ocupanții lui o cântăriră pe tânăra femeie cu un aer plictisit sau enervat, dar ea le ignoră privirile ostile și se strecură într-un colț lângă o doamnă a cărei bărbie dublă se sprijinea pe un șirag dublu de perle. De data asta ușile se închiseră complet și ascensorul își începu coborârea îndelungată.

Kerry suspină adânc. Ce dimineată îngrozitoare! Totul îi mersese de-a-n-doaselea în timpul numeroaselor ore de fotografiat și acum era și cu un sfert de oră în întârziere. Ea care vroia să aibă un avantaj asupra lui Maxwell Harper, acum mai era nevoită să-și ceară scuze!

Ajunsă cu douăsprezece etaje mai jos, Kerry ieși în grabă din lift și se îndreptă spre

bar, căznindu-se să-și stăpânească bătăile inimii. Momentul fatidic sosise și ea știa că Maxwell Harper nu va mișca un deget ca să-i ușureze sarcina. Or, ea nu vroia să ofere imaginea unei învinse.

După ce inspiră adânc ca să prindă curaj, Kerry intră în sala aglomerată. În ciuda mulțimii, îl descoperi fără nici un efort pe scriitor, șezând sub un afiș enorm care reprezenta un matador. Îmbrăcat într-un costum albastru și cu o cămașă albă, era și mai seducător decât în amintirea ei. Va putea să-l privească vreodată fără să se simtă tulburată?

Imediat ce-o zări pe tânără, Maxwell se ridică și o fixă cu o asemenea intensitate încât simți că roșește. O să-i remarce el paloarea și ochii încercănați? O să deducă din asta că petrecuse o noapte proastă din cauza lui? Ei bine, dacă într-adevăr o va privi cu atâta atenție, va băga de seamă că nu-și dăduse osteneala să se împopoțoneze pentru această întâlnire. Se mulțumise cu un pantalon de pânză albă și o cămașă verde din bumbac. În această ținută avea impresia că-l poate înfrunta mai bine pe Maxwell Harper.

– Scuzați-mi întârzierea, domnule Harper, începu ea.

– N-a fost premeditată? Îmi vine greu să cred asta!

– Nu. Am fost reținută de munca mea, replică ea pe un ton sec.

Nu păru prea convins, dar avu bunul simț să nu mai insiste. O invită cu un gest să ia loc la masa lui, apoi se întoarse o clipă s-o cheme pe chelneriță.

– Vreți să serviți prânzul? o întrebă el surâzând.

– Nu, mulțumesc. Voi lua doar o ceașcă de cafea.

Imediat ce chelnerița se îndepărtă, Maxwell o privi cu un aer impasibil. Kerry nu se simțea deloc în largul ei; își trecu mâna prin părul prins la spate cu o fundă albă de mătase. De ce o privea așa? Părea nepieptănată?

– Dacă am trece la subiect, domnișoară Nelson?

– Cu plăcere.

– Presupun că sunteți la curent în privința întrevederii mele cu domnișoara Bauer...

– Bineînțeles. Josie mi-a expus termenii târgului pe care i l-ați propus. Dacă accept

să vă însoțesc în Namibia, o să-i acordați un interviu. Sincer, domnule Harper, găsesc metodele dumneavoastră lipsite de cavalerism.

– Recunoașteți totuși că sunt eficace!

– Detest șantajul, sub toate formele, replică ea scoasă din fire. Întotdeauna recurgeți la procedee atât de josnice ca să obțineți ce doriți?

O luminiță malițioasă trecu prin ochii lui Maxwell.

– Doar când restul au eșuat, declară el. Și în fața refuzului dumneavoastră, n-am avut de ales. Dar recunoașteți măcar că târgul e echitabil: amândouă obțineți ceva foarte important în carieră. Nu insist decât pentru binele tuturor, domnișoară Nelson.

Și ca pentru a o convinge, îi adresă un surâs irezistibil. Imediat Kerry își simți mânia topindu-se ca zăpada la soare. Doamne! De ce trebuia ca Maxwell Harper să fie atât de seducător?

Sosirea chelneriței îi permise tinerei să-și revină. Servindu-se cu zahăr și lapte, îl observă pe Maxwell cu coada ochiului. Din nou privirile ei fură atrase de cicatricile lui. Ce fel de viață dusesese ca să devină atât de nepăsător, de lipsit de scrupule?

– De ce v-ați folosit de Josie pentru a căuta să mă influențați? întrebă ea. Nimic nu m-ar putea obliga să accept pentru a-i face plăcere.

– E vorba de cea mai bună prietenă, nu-i așa?

– Cine v-a spus asta?

– Am găsit eu unde să mă informez. Chestiune de meserie!

– Ăsta nu e un răspuns la întrebarea mea. După părerea dumneavoastră de ce această prietenie m-ar obliga să cedez șantajului dumneavoastră?

Se aplecă spre ea, cu un aer dintr-odată grav.

– Ați îndrăzni să refuzați un asemenea serviciu celei mai bune prietene? Cunosced bine mentalitatea ziariștilor. Ar face indiferent ce ca să-și atingă scopul. Și un interviu cu Maxwell Harper valorează la ora actuală extrem de mult. Nici nu vă închipuiți câte oferte am primit ca să accept să vorbesc despre mine...

Tulburată, Kerry încercă să-i susțină privirea interlocutorului ei.

– Sperăm să ne înțelegem, domnule Harper. I-ați putea acorda un interviu lui

Josie dacă v-aș recomanda un fotograf bun?
În fond eu...

– Nici vorbă! Nu vreau alt fotograf în
afară de artista Kerry Nelson.

– Dar e nedrept.

– De ce? Și eu consimt la un sacrificiu în
acest „târg“ după cum îl numiți. Am refuzat
întotdeauna să vorbesc ziariștilor despre
viața mea particulară. Pentru dumneavoastră
nu e vorba decât de a anula câteva întâlniri.
Și chiar în cazul ăsta, eu vă ofer o
recompensă substanțială.

De data asta, Kerry nu mai găsi nici un
argument. Nu putea totuși să-i mărturisească
adevăratele motive ale refuzului ei.

Privi dezorientată prin sală. Ce destiniși
și fericiți păreau acești oameni! Era departe
de a se simți la fel de bine ca ei, de vreme ce
Maxwell Harper continua s-o fixeze cu atâta
insistență. Îi ghicise tulburarea?

Kerry observă că-și pune jos ceașca. Ce
mâini frumoase avea... Cât de plăcut ar fi
fost s-o atingă! Când Maxwell o prinsese de
braț la familia Stafford, simțise o violentă
emoție.

La gândul ăsta, simți că se înroșește. Își
pierduse oare capul? Maxwell nu-i

propusese decât s-o angajeze pentru o expediție în Namibia.

– Atunci îmi acceptați oferta, domnișoară Nelson?

– Trebuie să vă dau pe loc un răspuns?

– Există un zbor pentru Namibia luna viitoare și n-aș vrea să-l ratez.

• Degetele lui Kerry se crispară pe toarta ceștii.

– Foarte bine, declară ea privind cu încăpățănare fața de masă. Accept propunerea dumneavoastră dacă îmi garantați că Josie Bauer își va scrie interviul.

– Privește-mă, Kerry.

Surprinsă își ridică privirea. De ce îi spusese pe nume? Și de ce pronunțase aceste cuvinte cu o voce catifelată care-o făcea să tremure din cap până în picioare?

– Ai cuvântul meu, continuă el. Josie Bauer își va avea interviul înainte de plecarea noastră în Namibia.

– Perfect. În prezent presupun că am dreptul să știu, domnule Harper...

– Maxwell.

– ...Maxwell, de ce ai refuzat să angajezi un alt fotograf.

O expresie ciudată se întipări pe chipul lui Maxwell Harper care continua s-o fixeze fără să scoată vreun cuvânt. Peste câteva clipe, jenată, Kerry își întoarse privirea.

– Ți-ai terminat cafeaua? o întrebă el.

– Da. Dar nu văd ce legătură...

– Vino cu mine.

Maxwell puse banii pe masă și o trase spre ieșire. Prea tulburată ca să reacționeze în vreun fel, Kerry îl urmă fără să protesteze.

– Unde mergem? se interesă ea când ieșiră din clădire.

– Vreau să-ți arăt ceva care te va ajuta să înțelegi de ce nu vreau alt fotograf în afară de tine.

În timp ce vorbea, îi cuprinse talia cu mâna pentru a o conduce în direcția dorită.

– Am parcat acolo, îi spuse el arătându-i un Mercedes gri metalizat.

– Trebuie să fiu aici la ora două, mai am câteva fotografii de făcut.

– Vom fi la timp înapoi, nu-ți face griji.

Îi deschise cu galanterie portiera și Kerry luă loc într-un scaun confortabil. Apoi îl privi pe Maxwell care se instalează alături de ea. Își scosese haina și cămașa lui cu mâneci scurte îi lăsa dezvelite brațele musculoase

și îi scotea în evidență umerii puternici. Kerry nu se putea împiedica să-l observe fascinată. Conducea cu dexteritate, sigur pe el. Dădea dovadă de aceeași siguranță și în relațiile cu femeile?

Enervată, caută în van să-și schimbe cursul gândurilor. Dar ochii ei reveneau mereu la mâinile lui Maxwell. Există vreo femeie în viața lui? Cineva care îl aștepta la întoarcerea din îndelungatele călătorii prin toată lumea? Acest gând o aruncă dintr-odată într-o stare de melancolie și-și întoarse privirea spre geam.

Tocmai părăsiseră Ellis Park și se îndreptau spre centrul orașului. Ce avea atât de important să-i arate? se întreba intrigată tânără. Câteva minute mai târziu, Maxwell Harper își parcă mașina în fața unui imobil impunător. Kerry îl privi întrebătoare dar el își luă impasibil haina de pe bancheta din spate și ieși din Mercedes.

Kerry îl urmă în holul de la intrare. Dar Maxwell tăcea mereu și urcară în liniște cu liftul până la etajul douăzeci și șase.

Dintr-odată tânăra tresări. Maxwell o luase de cot și o invita să iasă din ascensor.

-- Ne întâlnim cu cineva? se interesă ea.

– Nu. Aici locuiesc. Cel puțin când mă aflu în Johannesburg.

De data asta Kerry simți că intră în panică și rămase nemișcată pe prag în timp ce Maxwell aștepta ca ea să intre prima.

– După tine, Kerry.

Se hotărî în sfârșit să intre, cu capul sus. Cu nici un preț nu trebuia ca Maxwell Harper să bage de seamă cât îl impresiona persoana lui.

Vederea superbului apartament o făcu imediat să-și dea uitării toate temerile. Fotoliile din piele maro și mobilele moderne se îmbinau armonios și formau un decor cu o puternică amprentă masculină.

Atenția ei fu imediat atrasă de o imensă fotografie, agățată deasupra unui birou de origine orientală. Și surpriza îi tăie răsuflarea. Era vorba de una din lucrările ei!

Această imagine făcuse parte din prima ei expoziție de acum doi ani. Și își amintea încă de regretul pe care-l resimțise când aflase că lucrarea fusese vândută.

– Deci tu erai cumpărătorul necunoscut, șopti ea.

Fotografia reprezenta un bătrân așezat pe o bancă într-un parc. Mâna lui se odihnea

pe mânerul bastonului, în timp ce atenția lui părea atrasă de jocul copiilor aflați nu departe de el. Expresia plină de blândețe și tristețe era luminată de un surâs aproape tineresc, ca și cum revederea copiilor îl transporta cu mulți ani în urmă, în epoca în care el însuși avea vârsta jocului.

Lui Kerry îi plăcea nespus această imagine și petrecuse ore în șir privind-o, după ce o dezvoltase.

– E un reproș, Kerry?

Tânăra tresări simțind răsuflarea lui Maxwell mângâindu-i ceafa.

– Te contrariază faptul că această fotografie se găsește în posesia mea?

– Îmi pare rău, dar n-am vrut să te rănesc, răspunse ea fără a îndrăzni să se întoarcă. Mi-a fost deosebit de greu să mă despart de această lucrare.

– Asta îi explică fără îndoială și prețul exorbitant!

Tânăra își aminti încurcată de propria ei reacție când, acum doi ani, directoarea galeriei îi telefonase. Auzind că cineva vrea să-i cumpere lucrarea, ea protestase cu vehemență.

– Am dublat prețul pentru a descuraja eventualii cumpărători, mărturisi ea.

– Ei bine, pe mine asta n-a reușit să mă descurajeze. De altfel, nu regret deloc cheltuiala.

– Deci de asta m-ai adus aici... șopti ea.

– Exact. Acum știi de ce nu vreau alt fotograf în afară de tine.

– Dar niciodată n-am făcut un reportaj atât de lung. Cine îți spune că mă voi arăta la înălțime?

– Ai lucrul cel mai important: o sensibilitate ieșită din comun. Această fotografie mi-a dovedit-o. Tot așa cum mi-a dovedit că ești capabilă de milă și că stăpânești la perfecție tehnicile imaginii.

Kerry rămase fără glas. Maxwell Harper, cu experiența lui profesională, înțelesese cât de mult însemna pentru ea meseria și cât suflet punea în toate. Nici el nu era lipsit de sensibilitate! Un lucru care spunea mult despre adevărata lui personalitate...

– De altfel, te urmăresc de mult, Kerry. Fiecare din fotografiile tale mi-a relevat toate aceste calități.

Tânăra se simți prinsă în cursă. Îi venea greu să-i poarte pică lui Maxwell că făcea

atâtea presiuni asupra ei, dacă el îi admira așa de mult munca... Cu condiția să fie sincer, evident.

– Ar trebui fără îndoială să mă simt flatată...

– Deloc. Ți-am vorbit cu toată sinceritatea. Toți acești ani petrecuți departe de oameni m-au învățat să tratez faptele în sine, fără să recurg la minciuni sau laude nejustificate.

Tânăra rămase tăcută. Îl considerase pe Maxwell Harper ca pe un bărbat tiranic și fără scrupule și iată că dovedea un caracter voluntar și pasionat... Greșise oare când îl judecase așa sau greșea acum? Greu de spus.

– E timpul să plec, declară ea. Mi-ai promis că mă duci înapoi la Carlton până la ora două și n-aș vrea să întârzii.

Un surâs ușor apăru pe buzele lui Maxwell, care aruncă o privire spre ceas.

– Ne-au mai rămas douăzeci de minute, Kerry. Vei ajunge chiar înainte de ora stabilită.

În mașină nu schimbă nici o vorbă. Dar Kerry, absorbită de gândurile ei, nici nu băgă de seamă. Acceptând propunerea atât de tentantă a lui Maxwell Harper, lua o decizie de cea mai mare importanță pentru ea. Și nu

o va regreta oare mai târziu? O lună petrecută în compania acestui bărbat risca să-i răstoarne întreaga existență...

Ajunși în fața Carlton-ului, Maxwell nu opri motorul.

— O să te sun imediat ce termin toate formalitățile necesare călătoriei, preciză el.

Kerry se mulțumi să dea din cap, apoi trânti portiera fără să mai privească înapoi. Simțea nevoia să se apuce de lucru fără întârziere ca să uite de această ciudată întâlnire. Și de altfel, nu-i mai rămăsese decât o săptămână ca să se pregătească de plecare.

*

* *

Sâmbătă dimineata, Kerry își părăsi treburile obișnuite ca să-și facă ultimele cumpărături.

— Să nu-ți iei decât o singură valiză, îi ordonase Maxwell. Nu pierde din vedere că va fi foarte cald acolo și că vom merge numai pe drumuri prăfuite. Te sfătuiesc deci să-ți iei doar lucruri comode de îmbrăcat.

Asta n-ar fi trebuit să-i pună probleme, fiindcă era obișnuită să călătorească cu strictul necesar. Totuși nu reușea să se decidă

deloc. Și cu cât se apropia ziua plecării, cu atât o cuprindea panica.

Duminică seara, când Josie apărură cu o cutie plină cu mâncăruri chinezești și o sticlă de vin, Kerry își dădu seama abia atunci că nu mâncase nimic toată ziua.

– Mor de foame, îi mărturisi prietenei sale.

– Perfect. Dacă ți-ai termina de făcut valiza, în timp ce eu încălzesc mâncarea?

Grăție lui Josie, Kerry își regăsi dinamismul obișnuit. Peste zece minute, își închidea valiza. Nu-i mai rămânea să-și pregătească decât trusa de toaletă.

– Asta-i tot ce iei? se minună Josie intrând în cameră.

– Da. Și am reușit să strecur și două rochii care nu se șifonează pentru cazul că ar trebui să mă îmbrac mai deosebit pentru cină.

– Doar două? Te admir, scumpo! Eu nu m-aș putea descurca cu atât de puțin. Bine, dacă ești gata, hai la masă.

– Cu plăcere!

Felurile erau minunate și cele două prietene sporovăiră vesele, evitând să vorbească despre plecarea lui Kerry. Apoi, trecură în saloan, cu câte un pahar de vin în mână.

Mașinal, Kerry se îndreaptă spre canapea. Dar văzându-și materialele fotografice răspândite pe jos, se întunecă la față.

– La ce oră pleci mâine dimineață? se interesă Josie.

– Avionul decolează la șapte fără un sfert.

– Așa devreme? Vrei să te conduc la aeroport?

– Nu-i nevoie, deja mi-am comandat un taxi.

– Mi-ar place să fac ceva pentru tine, Kerry. Mă simt vinovată.

– De ce? În fond, întotdeauna am visat să descopăr Namibia. Știi mai bine ca oricine...

– Da, dar nu în compania lui Maxwell Harper!

– Nu-ți face probleme. Doar n-o să mă mănânce! Mai bine să vorbim despre tine. Ți-a acordat interviul pe care ți-l doreai atâta?

– Da și nu. N-a vrut să-mi vorbească deloc despre viața lui particulară și asta mă deranjează enorm. Dar mi-a vorbit în schimb foarte mult despre călătoriile lui, despre meseria lui și acum am suficient material ca să scriu un articol trăsnit.

– Bravo!

– Știi, Kerry, este un bărbat foarte simpatic. A făcut totul ca să mă simt în largul meu și am petrecut momente agreabile în compania lui. Rar întâlnești persoane așa de sincere și cinstite. Mă și întreb ce-i reprozezi.

Încurcată, Kerry se prefăcu absorbită de alegerea unui aparat.

– Și pe urmă, aveți amândoi o mulțime de lucruri în comun. În fond, ați fi o pereche foarte potrivită, reluă Josie.

– Categoriec nu! Oricum, n-am de gând să mai am o aventură, indiferent cu cine.

– O aventură? Ar putea fi ceva mult mai serios între voi. Are numai treizeci și opt de ani, e celibatar și...

– Și așa va rămâne până la sfârșitul zilelor lui.

– De unde știi?

– Când s-a măritat nepoata lui, mi-a mărturisit că o relație durabilă nu intră în vederile lui.

Josie își privi prietena cu un aer gânditor. Și dacă te înșeli, Kerry?

– M-aș mira. Nu e interesat decât de munca lui. Nu, crede-mă Josie, sunt sigură pe ce-ți spun.

– Adevărat? Tu care de obicei dai dovadă de atâta logică, cum poți afirma un asemenea lucru?

– Ce vrei? Imediat ce aud vorbindu-se de Maxwell Harper, nu mai pot să gândesc normal.

– Îți place chiar așa de mult?

Învinsă, Kerry se hotărî să-i mărturisească adevărul:

– Nici eu nu mă mai înțeleg, șopti ea. La început am crezut că fascinația pe care o exercita asupra mea era izvorâtă din admirația pe care o nutream de mult timp față de el. Dar ceea ce simt acum depășește o simplă admirație.

– Altfel zis, Maxwell Harper ți-a reamintit că ești femeie și că te poți îndrăgosti, la fel ca toată lumea! Ei bine, în locul tău, eu n-aș ezita o secundă!

Josie luă o poză de star de cinema și bătu languros din gene pentru a imita mai bine un personaj îndrăgostit la nebunie.

– Nu e niciodată prea târziu să faci fițe, exclamă ea râzând.

Kerry izbucni la rândul ei în râs.

– Exagerezi, Josie! Maxwell Harper nu mi-a propus decât un contract de lucru.

– Doar pentru moment!

– Lasă-mă atunci să-ți mai zic ceva: chiar dacă mi-ar face avansuri, n-aș ceda. Nu e omul ca să pună și suflet... și eu așa ceva nu suport.

– Ți-e frică să nu te îndrăgostești de el?

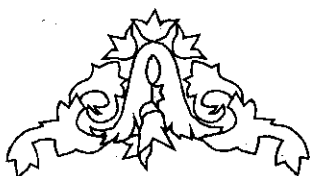
– Numai la gândul ăsta și am coșmaruri.

– Doamne! Și ești în situația asta doar din cauza mea! Aș fi vrut atât de mult să nu te supun unei asemenea încercări.

Cu un aer îngrijorat, Josie se sculă și începu să străbată încăperea cu un mers nervos.

– Cred că și eu o să am coșmaruri în timpul absenței tale, șopti ea.

IV

Kerry privea prin hublou peisajul; instalată confortabil în Boeing-ul care-i ducea spre Namibia, simțea mai mult ca niciodată că a fost prinsă într-o cursă. Iar Maxwell Harper se așezase la marginea rândului, ca pentru a o împiedica să-și părăsească locul. Posacă, Kerry nu-i adresase nici un cuvânt. Nici deliciosul mic dejun, care li se servise puțin după decolarea lor de pe aeroportul Jan Smuts, nu reușise s-o binedispună.

Făcuse totuși eforturi să uite de prezența lui Maxwell... dar era ceva mai puternic decât ea. Cea mai mică mișcare a vecinului ei îi atrăgea privirea și, de fiecare dată când îi atingea brațul, ea tresărea.

– N-ai mâncat mai nimic, remarcă Maxwell când stewardesa veni să strângă platourile.

– Nu mi-e foame.

Tânăra se făcu că-și scutură câteva frimituri de pe pantalonul de pânză bej. Apoi luă revista așezată în buzunarul scaunului, sub măsuta pliantă.

– Nu mai vrei o ceașcă de cafea?

Se aplecă spre ea și Kerry se încordă.

– Nu, mulțumesc, Maxwell.

– Spune-mi Max. Toși prietenii îmi spun așa.

Câteva secunde tăcu. Îi cerea prea mult de data asta! Dacă îl va trata cu atâta familiaritate, nu va reuși să mențină relațiile lor pe un plan strict profesional.

– M-ai angajat ca fotograf și în această calitate sunt mai mult o salariată decât o prietenă, declară ea, întorcând fără să citească paginile revistei.

– Și dușmanii îmi spun tot așa.

Kerry își ridică ochii surprinsă. Avea deci și dușmani? Bineînțeles, lucrul nu părea imposibil. Anii cât fusese reporter de război îi atrăseseră probabil mulți inamici politici.

– Și ai mulți? se interesă ea.

– Câtiva.

Un surâs neașteptat luminează figura lui Maxwell, subliniindu-i ridurile fine din jurul ochilor. Cât de diferit părea când surâdea!

Kerry își dădu uitării supărarea, care o cuprinsese încă de dimineață când plecase de acasă.

— În fond dacă toată lumea îți spune Max, nu văd de ce n-aș face și eu la fel, șopti ea.

— Repetă!

— Poftim?

— Numele meu... repetă-l!

— Max?

— Îmi place nemaipomenit modul cum îl spui.

Cu ochii închiși, ca și cum inspira un parfum delicios, Maxwell se sprijini de spătarul scaunului, prefăcându-se că leșină.

— Avionul face întotdeauna același efect asupra ta? îl întreabă Kerry amuzată.

— Numai când sunt așezat lângă o femeie frumoasă.

Își deschise încet ochii, apoi îi scrută trăsăturile cu intensitate ca și cum ar fi vrut să și le întipărească pentru totdeauna în minte.

Simțindu-se încurcată, Kerry își plecă privirea.

— Conversația e ridicolă, murmură ea.

— Poate. Ceea ce nu mă împiedică să te găsesc foarte frumoasă....

– Max... ar trebui să iei și tu o revistă.

– Te-am pus în încurcătură? Iartă-mă. Nu era în intenția mea. Oricum această discuție ți-a prins bine. Pari mai destinsă decât adineaori, nu-i așa?

Din nou se apropie de ea dar, de data asta, Kerry nu se mai feri.

– Da, așa-i, recunosc eu.

– Și nu pot să știu ce te preocupă?

– Multe lucruri.

– De exemplu?

Kerry simți că se înroșește. Cum ar fi putut să-i mărturisească faptul că se simțea nespus de tulburată în prezența lui, că o simplă privire o făcea parcă să se topească de plăcere?

– Eu... nu te-am iertat pentru că m-ai forțat să-ți accept propunerea, șopti ea.

– Adevărat? Atunci suntem chit. Nici eu nu te-am iertat că m-ai forțat să-i acord un interviu prietenei tale.

– Nu te-am obligat niciodată să faci ceva! exclamă Kerry șocată.

– Dacă ai fi acceptat de la început propunerea mea, n-aș fi fost nevoit să mă folosesc de Josie Bauer.

– Fiecare medalie își are reversul ei! Ai câștigat, nu? Atunci acceptă să plătești și prețul.

Țimp de câteva clipe, Maxwell o fixă cu un aer șiret, apoi se aplecă spre ea, ca și cum ar fi vrut să-i facă o confidentă.

– Hai să vedem ce ai câștigat tu din asta, îi spuse el la ureche. Pentru început o călătorie în Namibia, cu toate cheltuielile plătite și cu un onorariu consistent pentru fotografii. Pe urmă, acest reportaj va fi publicat; asociat cu numele meu te vei bucura de o publicitate nemaipomenită. Din punctul tău de vedere, eu nu văd care este reversul medaliei.

– Oh! Există precis unul!

„Nu sunt obligată să petrec trei săptămâni în compania ta?” fu gata să adauge. Dar râsul lui Maxwell o împiedică.

– Ți propun un pact, Kerry. Te iert dacă și tu mă ierți! De acord?

– Eoi bine... de acord.

Fără prea mult elan, Kerry strânse mâna care i se întinsese.

– Ai mâini foarte frumoase, declară Maxwell. Niște mâini mici, dar puternice și îndemânaticе...

– Dă-mi drumul, te rog.

– Imediat.

Cu sprâncenele încruntate, Maxwell urmărea cu vârful degetului o cicatrice subțire din palma ei stângă. Fără să vrea, tânăra se înfioră. Atingerea era atât de plăcută, atât de tandră... ca o mângâiere.

– Unde te-ai rănit? se interesă el.

– Într-un gard de sârmă ghimpată.

Sunetul propriei ei voci, puțin răgușită, o surprinse și căută să se stăpânească. Dar atât timp cât Maxwell continua să-i țină mâna, era sigură că nu va reuși.

– Ce ți s-a întâmplat? insistă el, încruntându-se din nou.

– Aveam un taur pe urmele mele și eram prea departe de barieră ca să ies pe acolo. Am sărit atunci peste gard... Îmi lași acum mâna?

– Da, dacă-mi spui câți ani aveai atunci.

– Paisprezece. Eram o descreierată, dacă mă gândesc bine.

– La vârsta respectivă, e scuzabil. Spune-mi, interesul tău pentru fotografii de când datează?

Kerry nu se putea împiedica să-i privească fascinată buzele senzuale. Avea un surâs atât de seducător...

Cu prețul unui efort deosebit, își plecă pleoapele dar regretă imediat. În prezent, ochii îi căzuseră pe pielea bronzată, acoperită de un păr fin, care se întrezărea prin deschizătura cămășii albastre a lui Max. Ce-ar simți ea dacă și-ar strecura mâna pe sub cămașă pentru a-i mângâia umerii puternici?

„Hai, fato, revino-ți!“ își spuse, întorcându-și privirea. Maxwell îi pusese o întrebare foarte simplă și trebuia să-i răspundă.

– Mama mi-a oferit primul meu aparat de fotografiat când am împlinit zece ani. Imediat m-am apucat să fotografiez tot ce-mi cădea sub ochi. Era vorba de un aparat automat cu blitz încorporat, care pentru mine era o adevărată minune! Cu timpul am început să fiu mai selectivă în alegerea imaginilor și la treisprezece ani am câștigat un concurs de fotografii. Ca premiu am obținut un aparat Nikon și un obiectiv de 35 mm. Cred că acela e momentul de referință, când m-am decis să mă fac fotograf.

– Mama ta trebuie să fie foarte mândră de tine.

Kerry îl privi surprinsă o clipă, apoi își întoarse repede capul când simți că-i vin laerimile în ochi.

Deși trecuseră atâția ani, îi făcea încă rău să vorbească despre mama ei.

– Mama a murit în timpul primului meu an la universitate, spuse ea cu o voce tremurătoare. N-am putut să mă ating de moștenire înainte de douăzeci și unu de ani și alocațiile lunare pe care le primeam abia îmi ajungeau să-mi plătesc cursurile. A trebuit să lucrez pe toată perioada studiilor.

– Și tatăl tău? Nu te-a ajutat deloc?

– Tata ne-a părăsit când eram foarte mică și mama nu s-a mai recăsătorit niciodată.

– Și mai știi ceva de el?

– Prin intermediul unei agenții specializate, am reușit să aflu adresa lui din Australia și i-am scris, dar n-a vrut să mă întâlnească. Reacția lui m-a descurajat într-atât, încât niciodată n-am mai încercat să intru în legătură cu el.

În mod mașinal, Kerry răsfoi revista de pe genunchii ei.

– Are o societate de lucrări publice pe care o conduce personal, continuă ea. Îmi închipui că este bogat, dacă își permite să

locuiescă într-un cartier luxos din Sidney. Am mai aflat că s-a recăsătorit și că are doi copii. În aceste condiții sigur că nu ține deloc să-și revadă fiica din prima căsătorie. Asta n-ar face decât să-i complice viața.

– A spus el asta, Kerry, sau e o simplă supoziție?

– Dacă dau crezare unui prieten de familie care m-a contactat – și am toate motivele să am încredere în el – sunt propriile vorbe.

– Sunt dezolat, Kerry.

– A mai adăugat și că suntem niște străini unul pentru celălalt, odată ce nu ne-am văzut de atâta vreme. Și că în fond nu avem nimic comun, în afara faptului că-i port numele. Și că asta îi amintește de o căsătorie pe care ar prefera s-o uite.

Pradă unei profunde emoții, Kerry tăcu. O puternică curiozitate și dorința de a-și cunoaște originile o împinseseră să-și caute tatăl, trei ani după decesul mamei ei. Doamna Nelson nu păstrase nici o fotografie de-a lui, iar Kerry nu reușea să regăsească în memoria ei trăsăturile bărbatului care-i dăduse viață.

– N-aveam intenția să-i tulbur existența, reluă ea, și nici să-i cer ceva. Vroiam doar

să-l revăd. O singură întâlnire mi-ar fi fost de ajuns. Să-i vorbesc, să știu cum arată, nu ceream mai mult. Dar presupun că pentru el era prea mult și atât.

– Mama ta nu ți-a explicat de ce v-a părăsit?

– Nu prea. Mi-a spus doar că nu se mai înțelegeau, că personalitățile lor erau contradictorii. Și nici n-am încercat să aflu mai mult de la ea. Avea un aer atât de îndurerat când evoca trecutul!

Kerry dădu din cap, ca pentru a-și alunga amintirile teribile care o asaltau. Doamne! De ce se purta așa? Niciodată nu mai vorbise cuiva de problemele ei de familie. Și uite că se destăinuia unui bărbat care nu era pentru ea decât un simplu necunoscut.

– Cum naiba am ajuns să vorbesc despre tatăl meu! exclamă ea dintr-odată. Vroiai doar să știi de ce am devenit fotograf...

– O confidență atrage o alta.

Maxwell punctă această remarcă cu un surâs atât de călduros încât tânăra, mișcată, simți că-i vin din nou lacrimile în ochi. Noroc că sosirea stewardesei a creat o diversivune permițându-i să-și revină puțin.

– Max? Părinții tăi sunt încă în viață? îl întreabă ea.

Întrebarea păru să-l contrarieze căci, după o scurtă tăcere, îi răspunse destul de tăios:

– Nu!

– Am atins un punct sensibil?

În privirea cu care o fixă, Kerry desluși neîncrederea.

– Liniștește-te, Josie nu m-a însărcinat cu nici o anchetă asupra vieții tale particulare, îi declară ea. Suntem noi prietene, dar nu ne folosim de prietenia noastră în scopuri profesionale.

– S-ar zice că mi-ai citit gândurile, Kerry!

– Nici nu era prea greu...

– Îți datorez scuze...

– Nu, te înțeleg. Ai învățat fără îndoială să te ferești de indiscreții.

– S-o luăm deci de la capăt, șopti el surâzând. M-ai întrebat dacă părinții mei mai sunt în viață...

– Nimeni nu te obligă să vorbești, dacă nu vrei.

Maxwell rămase tăcut câteva clipe.

– Nu abordez prea des acest subiect, spuse el în cele din urmă. Totuși n-am nimic de ascuns. Tatăl meu și-a găsit moartea într-un

accident de elicopter, când sora mea și cu mine eram încă mici. Iar mama a murit după câțiva ani, în urma unei boli lungi și grele.

Modul în care prezenta lucrurile o descumpăni pe Kerry. Vorbise ca un ziarist, mulțumindu-se să prezinte faptele, fără a-și dezvălui sentimentele. Totuși tânăra nu putea crede că toate astea îl lăsau indiferent.

— Ce făcea tatăl tău în elicopter? se interesă ea.

— Era în misiune, în calitate de corespondent de război.

Figura lui Maxwell se întunecă deodată și Kerry simți că i se strânge inima.

— Și cum a reacționat mama ta, văzându-te că îmbrățișezi aceeași carieră ca și tatăl tău?

— A încercat să mă facă să-mi schimb hotărârea. Și nu-i lipseau argumentele! Știam că e o meserie periculoasă și solitară, nimic nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc, declară el schițând un surâs melancolic. Am moștenit caracterul tatălui meu. Ca și el, iubesc aventura și călătoriile, indiferent de riscuri.

— Și această pasiune nu te-a părăsit, nu-i așa?

— Cred că nu mă va părăsi niciodată. De fapt...

Vocea comandantului aeronavei se făcu dintr-odată auzită amintindu-le aterizarea la Ondekaremba. Maxwell ridică din umeri și-și puse centura de siguranță. Iar Kerry aruncă o privire prin hublou. Această coborâre spre capitala Namibiei avea în ea ceva simbolic. Și dacă reprezenta pentru ea începutul unei aventuri care-i va schimba viața?

*

* *

Orașul Windhoek, în inima unei regiuni aride, era adăpostit de vânturile fierbinți ale deșertului de munții Aunas și Eros. Totuși Kerry, la fereastra camerei ei de la hotel, găsea aerul îngrozitor de cald și uscat. Soarele apunea acum, pictând orizontul în purpură și aur. Prima ei zi în Namibia era pe sfârșite.

Avionul aterizase în această dimineață la ora prevăzută pe aeroportul Ondekaremba, la patruzeci și patru de kilometri de Windhoek. Era abia ora nouă când Maxwell și Kerry se și urcaseră într-un taxi spre hotel. Ajunși acolo, Maxwell îi dădu liber

pentru restul zilei, fiindcă nu era prevăzut să plece mai departe decât a doua zi. El urma să se ducă să preia mașina Range Rover pe care o închiriasse și să facă ultimele cumpărături necesare continuării călătoriei lor. Trebuia de asemenea să obțină de la autoritățile namibiene autorizațiile necesare pentru a străbate anumite zone.

— Dacă ai timp, aruncă o privire pe asta, îi spusese Maxwell întinzându-i o hârtie mare împăturită. Este o hartă a Namibiei și am marcat cu roșu drumul pe care îl vom urma.

Kerry studiase itinerariul, apoi, fericită că va putea explora orașul după pofta inimii, își petrecuse toată dimineața afară. După masa de prânz se plimbase pe Kaiserstrasse, strada principală a orașului, cu aparatul de fotografiat în mână.

Unele imobile datau de la începutul secolului și acoperișurile lor ascuțite, împodobite cu lucarne și creneluri, contrastau cu edificiile ultramoderne care se înălțau semete lângă ele. În mod ciudat însă, arhitectura epocii coloniale germane făcea casă bună cu oțelul și betonul. S-ar fi putut zice chiar că supraviețuise cu demnitate.

În prezent se întunecase și Kerry se îndepărtă de fereastră. Trebuia să cineze cu Maxwell la restaurantul hotelului și nu-i mai rămăseseră decât câteva minute să se pregătească.

Kerry se așeză în fața toaletei și aprinse lampa așezată deasupra oglinzii. O scurtă privire aruncată asupra machiajului o liniști. N-avea nevoie de nici un retuș. Își mai perie puțin părul care se răsfirea în bucle mătăsoase pe umeri.

Se ridică și se mai studie o dată în picioare. Era îmbrăcată cu o rochie albastră și în picioare avea o pereche de sandale din piele argintie. Decolteul corsajului era oare prea îndrăzneț? În alte împrejurări nu și-ar fi făcut nici o problemă, dar în seara asta, perspectiva de a se regăsi în tête-à-tête cu Maxwell îi crea o stare de nervozitate.

Și când auzi că cineva bate la ușă, tresări violent. Cu o mișcare grăbită își luă poșeta, apoi își mai trecu pentru ultima oară mâna prin părul despletit.

— Intră! strigă ea.

Ușa se deschise și Max apăru, superb într-un costum de culoare deschisă. O clipă Kerry își lăsă privirea să rătăcească pe chipul

viril, proaspăt ras și părul negru, pieptănat spre spate. De ce se simțea atât de emoționată? La fel ca prima dată când îl întâlnise, avea impresia că este hipnotizată. Iar în ceea ce-l privea, nu făcea nimic să rupă vraja, ci dimpotrivă. Ochii lui negri întârziiau pe trupul ei, care tremura ca și cum ar fi atins-o.

– Mergem? întrebă el.

Presimțind că vocea ar fi trădat-o, Kerry se mulțumi să dea din cap. Apoi se grăbi să iasă din cameră. Maxwell își dăduse probabil seama de tulburarea ei, iar ea nu ținea să prelungească mai mult decât era necesar această situație jenantă.

Restaurantul era plin, dar șeful de sală îi conduse imediat spre masa pe care Max o rezervase, într-un separeu destul de îndepărtat de ceilalți meseni. După ce se instală, șeful de sală aprinse lumânarea care împodobește masa și făcu semn unui chelner. Imediat acesta veni să le prezinte meniul. După ce aleseră, un alt chelner veni să le prezinte lista băuturilor.

Kerry se simțea din ce în ce mai destinsă. În timpul cinei, Max se arătase fermecător, atent, povestindu-i o mulțime de bancuri care o făcuseră să râdă în hohote.

– Sper că te-ai gândit să-ți aduci o cremă antisolară? întrebă el în timp ce-și beau cafeaua.

• Lumina lumânării se reflecta în ochii lui când se aplecă spre ea, conferindu-le o strălucire intensă, puțin stranie.

– În zonele de deșert, continuă el, soarele este necruțător și poate dăuna unui chip atât de frumos...

Îi mângâie obrazul cu degetul, dar Kerry se retrase brusc.

– Mi-ar place să aflu ce aștepți de la mine, spuse ea cu o voce ușor tremurătoare.

Văzându-l că zâmbește, își dădu imediat seama de ambiguitatea vorbelor ei.

– Din punct de vedere profesional, bineînțeles, se grăbi ea să adauge.

– Îți las mână liberă în acest domeniu. Fotografiază ceea ce-ți place, cu condiția să notezi data și locul. Dacă îmi cunoști munca, știi ce-mi place, nu-i așa? La prima noastră întâlnire, m-ai lăsat să înțeleg că mi-ai citit una din cărți. E adevărat, sau ai spus-o numai din politețe?

– Deloc. Ți-am citit toate cărțile! spuse ea pe un ton care semăna a provocare.

– Toate? Adevărat?

– Da. Josie mi-a oferit prima ta carte cu ocazia unei aniversări și apoi le-am cumpărat pe toate, pe măsură ce apăreau. Dacă vrei să știi, pe unele le-am citit chiar de mai multe ori.

– Îți plac deci atât de mult aceste povestiri?

– Cărțile tale nu sunt numai niște povestiri de călătorie! exclamă ea cu pasiune. Când scrii despre o țară, faci totodată un tablou precis al situației politice. Și apoi descrii modul de viață al locuitorilor cu atâtea amănunte încât am adesea impresia că am fost chiar eu în acele locuri.

Kerry se întrerupse brusc, conștientă de greșeala ei. De ce-și dezvăluise cu atâta imprudență admirația pe care o avea pentru el? Din asta o să deducă cu siguranță că se topește de dragoste pentru el...

Furioasă pe ea însăși, își observă cu atenție tovarășul, dar el afișa o expresie indescifrabilă.

– Nu mă așteptam la un asemenea omagiu din partea ta, șopti el în cele din urmă. Dar pareai sinceră și-ți mulțumesc pentru asta.

Încurcată, Kerry se grăbi să-și termine cafeaua.

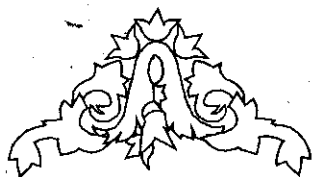
— La ce oră vrei să plecăm mâine dimineată? se interesă ea.

— Imediat după micul dejun care se servește la ora șapte. Ți propun să ne culcăm devreme în seara asta.

Tot vorbind, Max se ridică iar Kerry îl imită. De ce părea atât de grăbit să se despartă de ea? Spusese ceva care îl rănise?

Nereușind să-și dea seama ce se întâmplase, ajunsese în camera ei și se băgă repede în pat. După ce stinse veioza se întoarce spre fereastră și privi cerul înstelat. Categorie, gândi ea, Maxwell Harper avea o personalitate mult mai complexă decât își imaginase la început. Va reuși vreodată să-l înțeleagă?

V

Range Rover-ul, strălucitor în bătaia soarelui, era plin ochi. Conținea tot echipamentul de care vor avea nevoie în timpul călătoriei lor, mai ales pentru nopțile pe care vor fi nevoiți să și le petreacă sub cerul liber.

Kerry nu se mai mira acum că Max îi recomandase să-și ia o singură valiză, în afară de materialele fotografice. Chiar el își redusese la minimum echipamentul: o geantă de umăr, o valiză de aceeași mărime cu a ei și o mașină de scris portabilă.

Întinzându-și picioarele lungi într-o poziție cât mai confortabilă, Kerry îi aruncă o scurtă privire tovarășului ei. Conducea sigur de el, fără să scoată vreun cuvânt. Cel puțin el nu suferea de căldură, așa îmbrăcat cum era cu un tricou alb, un șort kaki și încălțat cu espadrile.

Iar ea care se hotărâse prosteste, acum își dădea seama, să se îmbrace cu pantaloni lungi. Și murea de căldură. Cu atât mai rău pentru ea, asta o va învăța pe viitor să mai dea dovadă de o pudoare excesivă... și ridicolă. Mai ales că înțelesese de la început că nu de Max trebuie să se teamă, ci de ea însăși!

În mod mașinal privirile îi alunecară pe coapsele musculoase ale bărbatului de lângă ea. Stătea atât de aproape încât era suficient să-și întindă puțin brațul ca să-l atingă... Și nu putea pretinde că nu i-ar fi dat inima ghes!

Cu prețul unui imens efort, tânăra își întoarse capul și încercă să urmărească drumul. Mai bine să se gândească la altceva. La munca ei, de exemplu.

„O să mă opresc de fiecare dată când vrei să faci fotografii“, o asigurase Max, care părea mai bine dispus decât în ajun. „Și mi-e indiferent dacă mă opresc des sau dacă întârzii mai mult într-un loc. Tu ești cea care hotărăști asta.“

Kerry studiase în ajun harta. Itinerariul pe care îl marcase Maxwell trecea prin niște locuri deosebite. În prima zi trebuiau s-o ia spre sud, lăsând în spatele lor Windhoek și

colinele lui Khomas Hochland care, îi explicase Max, sunt în fond contrafortii masivului Damaraland.

— Sunt formate din cuarț și șist, îi răspunse el când opriseră să facă niște fotografii. Și ele se întind până la un platou aflat la mare altitudine. Fluviul Kuiseb izvorăște din acești munți, ca apoi să coboare spre deșertul namibian.

În curând, drumul plin de praf începu să urce și Kerry descoperi fascinantă un peisaj din ce în ce mai stâncos. Falii adânci despicau solul separând cheile fluviului Kuiseb de ultimele înălțimi ale colinelor Khomas Hochland. Spre prânz ajunseră la malurile nisipoase ale râului Tsondab. Căldura devenise insuportabilă și privind albia secată a râului, Kerry se gândi serios să-și schimbe ținuta.

Max opri în fine mașina, coborî, apoi se întinse îndelung ca să-și dezmoștească oasele după atâta drum. Kerry, care nu-l scăpa din ochi, nu se putu împiedica să-i admire jocul mușchilor puternici. O fi fost bronzat în întregime sau avea urme de la costumul de baie?

Abia îi trecuse prin cap acest gând și simți că se înroșește. Probabil că își pierduse mintile!

Deschise cu bruschete portiera și sări la rândul ei din mașină.

– Trebuie să mă schimb, declară ea. Simt că mă sufoc așa.

Max surăsese, apoi se îndreptă spre portbagaj și scoase o cuvertură groasă.

– Mă și întrebam cât timp o să rezisti! exclamă el puțin ironic. E mult prea cald pentru pantaloni lungi.

– Mi se părea mai potrivit să intru astfel îmbrăcată în sufragerie, azi dimineață. Și am plecat atât de repede încât n-am avut timp să mă schimb.

Kerry se apropie la rândul ei de portbagaj. Luă din valiză un șort albastru, o nuanță ceva mai închisă decât bluza de bumbac pe care o purta, apoi aruncă o privire rapidă în jurul ei. Cu o vegetație așa de săracă, greu să găsești un loc unde să te dezbraci. Trebuia deci să se resemneze și să se schimbe în mașină... Totuși, ce comod ar fi fost să rămână acolo unde se afla!

Fără să se mai gândească, Kerry își duse mâinile la curea ca să-și desfacă pantalonii.

Dintr-odată, se opri. Nu, nu se putea dezbrăca în fața lui Max. Ce-o să gândească despre ea?

Își ridică ochii cu nervozitate și-l zări la câțiva pași de ea. Cu brațele încrucișate, o urmărea plin de interes.

– Ce se întâmplă, Kerry? Vrei să te ajut?

Tânăra scoase un suspin de exasperare. Doar fusese în atâtea excursii în grup, dormise în cort și nu mai luase atâtea precauții ca să se schimbe. Dar prezența lui Maxwell schimba totul.

– Vrei să te întorci puțin cu spatele, Max?

– Nu-mi spune că nu te-ai dezbrăcat niciodată în fața unui bărbat.

– Oricum, niciodată în fața unui bărbat care mă privea așa! Și mai ales în toiul zilei.

Spre marea-ei ușurare, el se întoarse cu spatele, nu înainte de a-i arunca un surâs batjocoritor.

– Preferi întunericul? Îi lansă el. Ca și cum ar ajunge să ascundă realitatea! Se vede de la o poștă, chiar și îmbrăcată, că ai o siluetă perfectă. Din prima clipă când te-am văzut, surioară, am știut că ai un trup de vis.

Pradă unei nervozități crescânde, Kerry își trase fermoarul și încercă de două ori să-și

scoată pantalonii, dezechilibrându-se de fiecare dată. Dacă dorise s-o facă să-și piardă cumpătul, reuşise din plin, monstrul!

– Te-am şocat? întrebă Max, fără îndoială surprins de tăcerea care se lăsase.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Kerry îşi aruncă pantalonii pe valiză şi-şi trase repede şortul.

– N-am putea schimba subiectul, Max?

– De ce? Te-a jenat faptul că mi te-am imaginat goală?

– Deloc! pretinse ea.

– Cu atât mai bine. Pentru că, în fond, şi tu ți-ai închipuit cum aş arăta în costumul lui Adam!

– Nu-i adevărat!

– Mincinoaso!

Kerry nu se putu împiedica să se înroşească. Deci îi ghicise gândurile când îl văzuse întinzându-se adineaori...

– Acum pot să mă întorc?

– Da, declară ea punându-şi la loc valiza în portbagaj.

Simţind încă pe obraji o roşeată vinovată, Kerry aşteptă o clipă înainte de a se întoarce. Când îl auzi pe Max apropiindu-se de ea, tresări.

– Mmm... Ce picioare frumoase! exclamă el. Bronzate și frumos modelate...

– Eu... e prânzul nostru? îngăimă ea încercând să schimbe cursul conversației.

Și arată cu degetul cele două genți frigorifice pe care Max le scosese din portbagaj.

– Bineînțeles! De altfel, știi prea bine că da.

Max puse una din genți jos, apoi, strecurându-și un deget sub bărbia ei, o obligă să-l privească.

– Pentru o femeie de douăzeci și șase de ani, roșești prea ușor, Kerry Ann Nelson. Reacțiile tale mă intrigă... Aș vrea să te cunosc mai bine. De altfel, cred că o să reușesc înainte de sfârșitul acestei călătorii.

Kerry se crispă și Max îi dădu imediat drumul cu un aer nepăsător.

– Hai să mâncăm, îi propuse el.

Incapabilă să scoată vreun cuvânt, Kerry îl urmări din ochi în timp ce se îndepărta și se lungea pe cuvertură. Apoi, venindu-și un pic în fire, se duse după el, convinsă totuși că nu va putea înghiți nimic.

Fără prea mare entuziasm deschise una din gențile frigorifice în care bucătarul

hotelului le așezase prânzul și descoperi niște pui fripți, salată, pâine proaspătă și o sticlă cu suc de fructe... Părea totuși destul de apetisant!

Preferând să nu vorbească, Kerry începu să-și mănânce porția.

– Mi-era o foame de lup, declară Max după câteva minute. Nici nu-mi dădusem seama de asta, înainte să mă apuc să mănânc.

– Și mie la-fel! exclamă ea izbucnind în râs.

– Ai un râs frumos, Kerry. Ar trebui să râzi mai des, în loc să iei totul prea în serios.

Ar fi vrut să-i răspundă că dacă era atât de încordată, asta era numai din cauza lui. Dar nu era prea ușor să facă o asemenea mărturisire.

Din nou conversația lăncezi și-și sfârșiră masa în tăcere. Lăsând privirea să-i rătăcească de-a lungul râului sec, Kerry își puneă o groază de întrebări asupra climatului regiunii.

– Plouă vreodată aici? întrebă ea dintr-odată.

– Arareori, dar torențial. Din fericire plantele reușesc să-și țină semințele chiar când sunt uscate și supraviețuiesc așa din

ploaie în ploaie. Arbuștii își păstrează rezerva de apă în tulpină sau în frunze, iar copacii înalți își înfig rădăcinile la mai mult de cincisprezece metri în sol. Ajung astfel la apele subterane ceea ce le permit să supraviețuiască chiar în perioada secetei.

După ce-și potoli astfel curiozitatea, Kerry își luă aparatul de fotografiat și porni într-o mică plimbare pe malul râului. Era momentul să fixeze pe peliculă acest peisaj atât de ciudat și captivant.

*
* * *

Max o luă pe un drum care mergea de-a lungul dunelor deșertului namibian. Când se opri din nou, se găseau la circa șaptezeci de kilometri sud-vest de Maltahöhe iar după-amiaza era pe sfârșite.

Range Rover-ul, singurul vehicul din parcare pustie, părea minuscule față de castelul care se ridica pe colina în mijlocul peisajului arid.

— Ne aflăm în fața palatului Schloss Duwisib, o informase Max coborând din mașină.

Kerry își ridică ochii spre castel. Turnul central domina zidurile înalte patinate de trecerea timpului, flancate la colțuri de patru turnuri mai mari crenelate. Era o adevărată fortăreață, solidă și de necucerit. De cât timp se ridica ea în acest loc, sfidând natura necruțătoare?

– Castelul Duwisib a fost construit în 1908, îi explică Max ca pentru a răspunde întrebării ei nerostite. La epoca respectivă l-a costat mai mult de treizeci și cinci de mii de lire pe proprietarul ei, baronul Hans Heinrich von Wolf. Acesta l-a mobilat într-un mod extravagant și a trăit aici timp de cinci ani, cu soția lui de origine americană. Apoi s-a întors în Germania unde s-a înrolat în armată. Un an mai târziu era omorât în luptele din Flandra.

– Ce trist, șopti Kerry.

Imediat îi păru rău că a pronunțat aceste cuvinte. Și de ce această dorință neașteptată de a plânge? De obicei nu era așa emotivă!

Nemulțumită, își luă în grabă aparatul, decisă să facă niște fotografii.

– Și cui aparține astăzi castelul? îl mai întrebă ea.

– Unui grup de crescători de oi karakul. Au o afacere deosebit de prosperă.

Max tăcu în timp ce Kerry făcea fotografiile.

– Vrei să vizităm interiorul înainte să-și închidă porțile? o întrebă după ce terminase.

– M-aș bucura.

– În acest caz trebuie să ne grăbim.

Fără să mai aștepte, o luă de mână și o duse în pas de cursă spre intrarea fortăreței.

În interior domnea o răcoare plăcută, după canicula de afară. Dar imensele șemineuri care împodobeau cea mai mare parte a încăperilor stăteau mărturie pentru frigul năprasnic care se instala aici în timpul iernii.

Erau mai mult de douăzeci și două de încăperi, în care se puteau admira o colecție superbă de mobile și niște portrete magnifice. Fără a mai pune la socoteală vitrinele interesante în care erau expuse arme aparținând secolelor XVII și XVIII.

Totul merita o vizită mai aprofundată, dar Max nu se oprea mai mult de câteva minute în fiecare încăpere. În orice caz, gândi Kerry la ieșire, reușise măcar să-și dea seama că acest castel avusese un trecut ilustru.

Baronul von Wolf și „americanca“ trăiseră în cea mai pură tradiție aristocratică.

În timp ce paznicul zornăia niște chei cu o nerăbdare prost ascunsă, Kerry mai întârzie câteva clipe în această cetate, încercând să pătrundă spiritul epocii. Apoi o mai privi pentru ultima oară, înainte să se angajeze pe drumul spre Maltahöhe, unde Max decisese că-și vor petrece noaptea.

*

* *

De data asta, hotelul era mult mai puțin luxos decât cel din Windhoek. Dar cum camera era curată, patul moale și avea chiar și o baie personală, Kerry n-avu motive să se plângă. De altfel, nu avea decât un singur gând: să facă un duș ca să scape de praful de pe drum.

Cina se dovedi excelentă, în ciuda meniului lipsit de varietate. Kerry își devoră porția cu poftă, de la supă cu mazăre și jumări până la desertul compus din căpșuni cu gheață. Apoi scoase un suspin de mulțumire când i se puse în față, la sfârșit, o ceașcă de cafea neagră.

Ridicând ochii, întâlnește privirea lui Max.

– De ce te uiți așa la mine? îl întreabă ea.

– Mă gândeam la ceva...

Ochii lui Max întârziară o clipă pe umerii goi ai tinerei, a căror albeață contrasta cu bretelele fine ale rochiei negre.

– Ești la fel de frumoasă pe cât ești de inteligentă, declară el. Și probabil nu sunt primul bărbat care ți-o spune. Numai că, încercând să te conving să accepți acest angajament, am uitat un detaliu important: sper că nu te-am despărțit de cineva în timpul acestor trei săptămâni.

Preț de o clipă, Kerry se întreabă dacă era sincer sau vroia doar s-o tragă de limbă asupra vieții ei personale. Dar firea ei sinceră o făcu să nu încerce să-l ducă de nas.

– M-ai îndepărtat de cea mai mare parte a clienților mei, răspunse ea. Dar nimeni nu mă așteaptă în mod special la Johannesburg.

– Nimeni? Există un bărbat în viața ta care contează mai mult decât ceilalți, nu?

Susținându-i privirea, Kerry dădu din cap în semn că nu.

– Întâlnesc puțini prieteni în afara activității mele, declară ea. Și nici unul din ei nu ocupă un loc deosebit în viața mea.

– Și care este motivul? Nu dorești să te atașezi de nimeni în acest sens?

– Nu prea. Pentru moment meseria e pentru mine o pasiune și n-am chef să mă angajez într-o relație care m-ar face să renunț la toate obiceiurile mele.

– Totuși sunt sigur că ai iubit pe cineva mai demult.

– De ce spui asta?

– Doar n-ai avut întotdeauna douăzeci și șase de ani și „obiceiuri“, nu-i așa?

Tulburată, Kerry aruncă o privire celorlalți meseni. Vroia să fie sigură, înainte de a-i răspunde, că n-o să-i tremure vocea.

– Nu, ai dreptate, mărturisi ea. Am iubit odată pe cineva și a fost ceva foarte serios. Cel puțin din partea mea.

– Și ce s-a întâmplat?

– A uitat să precizeze că era însurat și tatăl a trei copii.

– Era vorba deci de o persoană nepotrivită. Și ai suferit din cauza trădării lui.

– Da.

– Ești împotriva căsătoriei, Kerry?

– Nu, dar nu mă grăbesc. Într-o zi mi-ar place să mă căsătoresc. Ție nu?

— Nu. Am dus întotdeauna o existență nomadă și ea îmi convine de minune. De mult timp am ales între carieră și viața de familie. Cele două sunt incompatibile. Puține femei și-ar dori un bărbat absent mai mult de o jumătate de an! Fără a mai pune la socoteală și copiii care au nevoie de un tată...

Kerry înțelege acum de ce Max afișase un asemenea dispreț față de fostul lui fotograf. În ochii lui, să te căsătorești și să renunți la aventură era o greșală. Dar cel puțin rămânând celibatar, avusese grijă să nu rănească pe nimeni. Și știa ce însemna suferința de a nu avea tată.

— Nu te simți niciodată singur? îl întreabă ea.

— Singurătatea este o stare de spirit produsă de inactivitate.

— Nu sunt de acord. Poți fi foarte bine activ și înconjurat de prieteni și totuși să te simți singur.

— În mod sigur teoria asta nu mi se aplică mie!

Kerry se duse tulburată la culcare și se chinui mult timp să adoarmă. Max avea un mod de a-și exprima opiniile care te lăsa fără replică. Era întotdeauna așa brutal când

dorea ceva? Categorie, se arăta din ce în ce mai diferit de bărbații pe care-i cunoștea ea.

Și de altfel, ar face mai bine să nu se mai gândească la el. Nu-i ajunsese că mai fusese o dată îndrăgostită? După un bărbat însurat, iată că întâlnește unul care nici nu vroia să audă vorbindu-se de căsătorie. Avea un talent la bărbați...

*

* *

„De acum înainte o să-mi îndrept atenția numai asupra muncii mele.“

Întărită de această hotărâre, Kerry petrece zilele următoare într-o liniște relativă. Foarte relativă, de altfel. Fiindcă de fiecare dată când se apropia Max, îi venea foarte greu să-și păstreze sângele rece.

Arăta un mare interes pentru munca ei și îi sugera din când în când câte ceva. Sau îi povestea unele evenimente istorice, agrementate de anecdote. Și în cea mai mare parte a timpului conversațiile lunecau pe o pantă foarte personală, spre marea disperare a lui Kerry.

Rămaseră trei zile la Lüderitz, un oraș cu un farmec melancolic. Adăpostit într-un golf pe coasta stâncoasă din sudul Namibiei,

altădată înfloritor, Lüderitz supraviețuia în prezent grație pescuitului și câtorva fabrici de conserve.

Pescuitul langustelor era încă înfloritor și Kerry petrecu mai multe ore hoinărând prin port, bineînțeles în compania lui Max. Era atât de pasionant să fotografieze pescarii în diversele faze ale muncii lor, să le urmărească mișcările când soseau cu prada în bărcile lor.

În sfârșit, în ultima zi își găsiră timp să ajungă și la Kolmanskop, orașul fantomă construit ca urmare a descoperirii primelor mine de diamant. Când ajunseră spre sfârșitul după-amiezii, ultimii turiști se pregăteau de plecare.

– Nimeni nu mai locuiește aici din anul 1956, îi spuse Max coborând din Range Rover.

Kerry privi îndelung vechile clădiri părăsite, invadate de nisip care se confundau cu dunele din jurul lor. O briză lugubră sufla printre ruine și făcea să vibreze rămașițele împrăștiate ale mașinilor.

La vederea acestui spectacol, tânăra simți că o cuprinde melancolia. Peste câteva săptămâni nu vor mai rămâne din aceste zile

petrecute împreună cu Max decât amintirile pe care timpul le va înghiți la rândul lui.

– Tremuri, observă Max cuprinzând-o de umeri.

Kerry se strânse lângă el, fericită de a-i simți căldura.

– Locul nu e prea vesel, recunosc eu. Oamenii simt adesea aici o ușoară indispoziție.

Când își înclină capul, cu ochii în ochii ei, ea tresări și se trase înapoi.

– Acum mi-e mai bine, șopti ea pierdută.

– Ești sigură? Ești atât de sensibilă, Kerry...

Timp de o fracțiune de secundă, crezu că o va săruta. Totuși, îi dădu imediat drumul. Hotărâtă să uite incidentul, Kerry fotografie Kolmanskop-ul din diverse unghiuri.

*

*

*

Seara după cină, pândi zgomotul mașinii de scris din camera vecină. În zadar. De ce nu scria Max?

O oră mai târziu, tânăra adormise când un zgomot de sticlă spartă o făcu să tresară. Venea din camera lui Max.

Dintr-un salt, Kerry se ridică și-și puse halatul. Câteva secunde mai târziu bătea la ușa lui Max. Spre marea ei ușurare, ușa se deschise imediat.

– Am auzit zgomot! exclamă ea. Ce s-a întâmplat? Ești cumva rănit?

– Deloc, mă simt foarte bine. Ceea ce ai auzit n-a fost decât zgomotul unui pahar care a căzut de pe noptiera mea.

Rușinată că s-a speriat pentru nimic, Kerry rămase nemișcată în prag, incapabilă să-și desprindă ochii de la Max. Ca unică îmbrăcămintă purta un slip negru și tânăra se simțea tulburată.

– Eu... eu sunt dezolată, îngăimă ea. Când am auzit zgomotul, mi-a fost teamă că ești rănit. A fost o tâmpenie din partea mea.

Se pregătea să plece când Max o prinse de braț. Înainte să-și dea seama de intenția lui, o lipise de el și o sărută cu pasiune.

La început încercă să reziste și-și propti palmele de umerii lui. Dar imediat senzații minunate îi cuprinseseră trupul, făcând-o să-și piardă luciditatea. Îi înconjură gâtul cu brațele și se abandona plăcerii acestei îmbrățișări.

Când îi dădu drumul, se clătină prinsă de ameteală și se sprijini de perete.

– De ce... de ce m-ai sărutat? șopti ea, încă tremurând de emoție.

– Nu pentru asta ai venit?

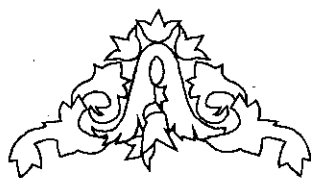
Kerry rămase fără glas. Max chiar gândea ceea ce-i spusese?

– Mă dezamăgești, Max, prinse ea în sfârșit glas. N-ai înțeles nimic. Te credeam capabil să prețuiești oamenii la adevărata lor valoare.

De data asta el nu mai făcu nici un gest s-o rețină când se îndepărtă. Dar nici nu se scuză în vreun fel.

Cu obrajii în flăcări, Kerry ajunse în camera ei și se aruncă pe pat. Era furioasă și dezamăgită. Cum își permisesese Max să-i vorbească astfel? Ar fi trebuit să știe că niciodată n-ar fi recurs la o asemenea stratagemă ca să-l cucerească.

Cel puțin dacă nu aparținea acelei categorii de bărbați care cred că toate femeile nu visează decât la un singur lucru: să li se arunce în brațe. În acest caz nu îi va mai acorda nici o atenție.

VI

Într-un nor de praf, Max parcă Range Rover-ul la marginea drumului. Cum nu oprișe motorul, Kerry îi aruncă o privire întrebătoare.

De când părăsiseră Luderitz, imediat după micul dejun, aproape nu-și vorbiseră. Timp de aproape patru ore, rulaseră în tăcere, neschimbând decât câteva cuvinte strict necesare când Kerry îi ceruse să facă o haltă pentru a face câteva fotografii.

Dar de data asta Max acționase din proprie inițiativă. Și dacă te luai după expresia lui, după mâinile crispate pe volan, era pradă unei vii emoții.

În fine, după câteva secunde, își întoarse capul și o privi cu răceală.

— Apropo de ieri, Kerry... îți datorez scuze. Nu știu ce m-a apucat.

Un surâs apăru pe buzele tinerei femei. Nu se așteptase să se declare vinovat atât

de repede și asta o surprinsese în mod agreabil.

– Nu-i nimic, spuse ea. Probabil că erai foarte obosit și prost dispus. Să nu mai vorbim despre asta.

Max își ridică sprâncenele, cu un aer mirat.

– N-am mai întâlnit niciodată o femeie care să accepte scuzele fără să ceară nici o explicație, șopti el. Ești o perla rară, Kerry.

Tot vorbind, întinsese mâna și-i mângâia obrazul catifelat.

– Da, o femeie cum rar găsești, frumoasă și sensibilă... adăugă el înainte să reia brusc drumul.

Tulburată la culme, Kerry nu știa ce atitudine să adopte. De fapt, murea de curiozitate să cunoască adevăratele motive ale conduitei de astă-noapte a lui Max. Își dădea el seama de asta? Fusesse un mod de a scăpa de întrebările ei? Sau îi întinsese o cursă?

Se cufundă gânditoare în contemplarea dunelor de care se agățau câteva tufe uscate. Orice ar fi, nu trebuia să insiste. Cu cât se interesa mai mult de el, cu atât îi scăpa situația de sub control.

Mai la sud, în direcția lui Fish River Canyon, trecură prin fața mai multor crescătorii de oi karakul. Max îi explică cum sunt sacrificați mieii nou născuți, a căror blană are o calitate deosebită.

— Namibia exportă pe an cam trei milioane și jumătate de piei, îi mai spuse el.

Kerry nu făcu nici un comentariu, dar își jură că niciodată nu-și va cumpăra un mantou de astrahan!

La începutul după-amiezii ajunseră în sfârșit la nord de Fish River Canyon. Căldura era înăbușitoare. De altfel, în lunile de vară, sursele termale de la Ai-Ai rămâneau închise pentru turiști, căci temperatura lor atingea niște valori atât de ridicate încât apele termale deveneau un pericol pentru organism.

Max obținuse totuși autorizația de a rămâne aici peste noapte. Parcă Range Rover-ul într-un loc umbros, în timp ce Kerry admira fermecată priveliștea ce i se oferea privirii.

Trecători adânc săpate în stâncă formau un peisaj fantastic, dezolant și Kerry abia aștepta să-l fixeze pe peliculă.

• – Fă un tur în timp ce montez corturile, îi sugeră Max.

– Vreau întâi să te ajut.

Max care scotea echipamentul din portbagaj, se opri și o privi o clipă cu un aer perplex.

– Te pricepi la camping?

– Așteaptă și-ai să vezi!

O jumătate de oră mai târziu, acoperiți de transpirație, se odihneau în fața a două corturi solid fixate în sol. Ca să intri înăuntru trebuia să mergi în patru labe. Dar ajuns în interior, aveai destul loc ca să te așezi sau să te întinzi pe salteaua pneumatică.

– Dacă erai la cercetași, ai fi câștigat o medalie, șopti Max. Dar, date fiind împrejurările, trebuie să te mulțumești cu asta.

Îi ridică cu un deget bărbia și-i atinse buzele cu un sărut fugar.

– Ești formidabilă, Kerry.

– Te referi la talentele mele la camping sau la felul cum sărut?

Abia pronunțase aceste vorbe că le și regretă. Își pierduse probabil mințile? Ce diavol o împingea să-l provoace pe Max, când ea avea nevoie de toate forțele ei ca să-i reziste?

– Dificil de răspuns dacă nu te mai sărut o dată, șopti Max trăgând-o spre el.

Kerry încercă în van să se degajeze. Dar în realitate trebuia să lupte mai mult împotriva ei însăși decât a lui Max. Căci murea de dorința de a mai fi sărutată, măcar o dată...

– Nu, Max... îmi pare rău, spuse ea fără convingere. Eu...

Dar nu avu timp să-și termine fraza. Deja Max o săruta cu patimă, făcând-o să uite totul. Cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, îi răspunse la sărut cu o pasiune de care nu s-ar fi crezut capabilă. Nici măcar când mâinile lui Max-i se strecurară sub tricou și începură s-o mângâie cu lăcomie, nu încercă să-l oprească. Din contră... se cambră pentru a i se oferi mai bine, și când îi simți degetele cuprinzându-i sfârcul unui sân, lăsă să-i scape un geamăt de plăcere.

Dar dintr-o dată se încordă. Lucrurile mergeau prea repede... și prea departe. Trebuia să-și vină în fire înainte să fie prea târziu.

Totuși, din nou, buzele lui Max se lipiră de ale ei și Kerry își uită toate hotărârile. Până când bărbatul se îndepărtă puțin de ea,

lăsând-o nesigură pe picioare fremătând de dorința neîmplinită.

Kerry își sprijini năucită mâinile de pieptul lui Max. Încerca el oare aceeași dorință ca și ea? În acest caz, trebuia să pună definitiv capăt acestei situații. Dacă nu, unde vor ajunge?

Când Max încercă din nou s-o sărute, Kerry îl respinse.

— Să rămânem aici, Max. E mai bine pentru amândoi.

Parcă regretând, îi dădu drumul.

— Ai dreptate, fără îndoială, șopti el.

Timp de câteva secunde, rămaseră nemișcați, unul în fața celuilalt. Apoi Max se întoarse spre canion, indicându-i un punct în partea dreaptă.

— Dacă ai merge până la copacul de acolo, ai avea o priveliște splendidă asupra trecătorilor. Dar să fii prudentă. Nu te apropia prea mult de margine, sunt deseori alunecări de teren.

Kerry se îndepărtă fără să scoată vreun cuvânt. Tremurând încă, se duse să-și ia aparatul și se îndreptă spre locul indicat. Acolo își reținu un strigăt de surpriză. Priveliștea era pur și simplu extraordinară!

Kilometri și kilometri de stânci stratificate modelate după capriciile naturii, creau un loc magnific, care părea să se întindă la infinit.

Tânăra alese un loc unde să-și plaseze materialele. Și în tot restul după-amiezii, luă fotografie după fotografie, protejată de soare de o umbrelă mare din pânză.

Perspectiva canionului se schimba în funcție de lumină. Jocul umbrelor îi permise să urmărească evoluția peisajului până la apusul soarelui. Atunci rocile căpătară o tentă turcoaz, în timp ce orizontul se colora în roșu.

Deloc grăbită să ajungă la corturi după tot ce se petrecuse, Kerry își strânse bagajele în ultima clipă. Dacă va mai întârzia mult, Max s-ar simți neliniștit și ar veni după ea.

Cu umbrela pe umăr, cu aparatele agățate de gât, Kerry refăcu drumul în sens invers. Îl găsi pe Max așezat la o masă pliantă în fața cortului său. Când îi auzi pașii, încetă să bată la mașină și-și ridică privirea spre ea.

— Continuă, te rog, spuse Kerry observându-i expresia contrariată a chipului. Mă ocup de masă.

O privi într-un mod ciudat și timp de câteva clipe, Kerry se întrebă dacă auzise ce-i spusese. Cuprinsă de îndoială, se pregătea să repete când brusc, Max începu din nou să bată la mașină.

Kerry nu insistă și începu prin a-și pune materialul în cort. Apoi, după ce se aranjă puțin, se apucă să pregătească cina la un mic reșou cu gaz pe care Max deja îl instalase.

Max... Cu toate eforturile ei, Kerry nu se putea împiedica să-l observe pe furiș. Părea complet absorbit de munca lui. Uitase de sărutul lor? Ar fi dat orice să nu se fi întâmplat așa.

Din nefericire, trebuia să recunoască faptul că nu mai era în stare de nimic în fața lui. Din noaptea trecută, Max și ea nu mai reușeau să lupte împotriva atracției pe care o simțeau unul pentru celălalt. Și felul cum îi răspunsese la sărut nu aranja în nici un fel lucrurile.

Nu exista decât o ieșire din această situație: să nu-și mai permită nici cea mai mică slăbiciune. Și dacă Max o va atinge din nou, își promise să-i reziste.

Noaptea cădea repede. Când țacănitul mașinii de scris se opri, Kerry tresări. Fără

să ridice capul, îl auzi pe Max cum își strânge mașina și aduce măsuta spre ea. Apoi aprinse o lampă de gaz.

Cu inima bătându-i puternic, continuă să ungă cu unt chiflele.

– Miroase bine, declară Max punând un șervet pe masă.

Cu gâtul strâns de emoție, Kerry simți că nu poate să vorbească și adresându-i un surâs politic, așează farfuriile pe masă.

– Dar e delicioasă! Cum ai făcut-o? exclamă el după ce gustă din tocăniță.

– Am deschis mai multe cutii de conserve, le-am amestecat și le-am încălzit.

La aceste cuvinte, Max izbucni în râs.

– Mă întreb câte surprize îmi mai rezervi până la sfârșitul călătoriei, Kerry Nelson!

Nervoasă, se grăbi să pună lucrurile la punct.

– Te înșeli, Max. Am înnoptat prea des în camping ca să nu știu să prepar o tocăniță din cutie... N-am avut deloc intenția să te surprind cu ceva sau să te impresionez în vreun fel.

– Ți-am zis eu că ai avut vreo intenție?

– Nu. Am vrut să risipesc o eventuală neînțelegere.

– Iei lucrurile prea în serios, Kerry. Destinde-te puțin.

Ideea era tentantă, gândi ea. Dar cum s-ar fi putut destinde după tot ce se petrecuse între ei? Își dădea toată osteneala să uite de acel sărut, de acele mângâieri fierbinți.

Simțindu-se în încurcătură, Kerry tăcu până la sfârșitul mesei. Apoi spălară vasele împreună și după ce totul fu pus în ordine, Max începu să-și recitească notele.

Kerry ezită un moment, descumpănită. Prea devreme să se bage în pat. De ce să nu facă o plimbare sub clar de lună?

Din instinct relua drumul canionului. Noaptea peisajul era și mai spectaculos. Tânăra se așează fascinată pe o stâncă. Încă puțin și s-ar fi simțit transportată cu milenii în urmă, când viața pe pământ nu exista încă. Căci nimic nu mișca în jurul ei. Totul nu era decât liniște, umbre și reliefuri abrupte...

Dintr-odată un zgomot de pași o făcu să tresară; aruncând o privire peste umăr, îl zări pe Max care se apropia.

– E și mai frumos sub clar de lună, nu-i așa?

Fără să-i mai aștepte răspunsul, Max se așează călare pe stâncă, în spatele ei.

Tulburată să-l simtă atât de aproape, Kerry nu făcu nici o mișcare.

– Da, așa e, șopti ea.

– Niște boșimani îmi povesteau odată că acest canion era vizuina lui Kouteign Koorou, șarpele zeu. După ei mânia violentă a acestui șarpe a provocat crevasele adânci ale canionului.

Kerry simți că o trece un fior. Răsuflarea lui Max îi mângâia ceafa, în timp ce căldura corpului său parcă o învăluia.

– Se pare că monstrul era disperat fiindcă nu putea scăpa de niște vânători care-l hărțuiau fără încetare, reluă el. Atunci s-a îndreptat spre deșert pentru a se ascunde și a lăsat adânci cicatrice în pământ ca urme ale trecerii lui.

– Africanii recurg adesea la o legendă pentru a explica fenomenele geografice, șopti Kerry. Asta m-a mirat întotdeauna. De exemplu tribul Kore-Kore din Zimbabwe crede că stelele sunt niște torțe de care spiritele bune se servesc când se duc în ajutorul celor nenorociți.

– Zimbabwe este o țară minunată. Ai fost acolo?

– Doar pentru un scurt sejur.

O lungă tăcere urmă acestor cuvinte. Tânăra aștepta încordată ca tovarășul ei să se manifeste în vreun fel. O să încerce din nou s-o sărute?

Imediat ce simți o mișcare în spatele ei, Kerry, cu nervii încordați la maximum, sări în picioare.

– E târziu, declară ea. Cred că ar trebui să mă culc.

– Poti să fugi de mine, Kerry, dar nu și de tine. În această după-amiază știam amândoi prea bine ce facem... și vom găsi o cale să reîncepem, sunt sigur de asta.

Cum se sculase și el în picioare, Kerry se îndepărtă repede.

– Categorie nu! exclamă ea. N-am nici un chef!

– Chiar așa?

De data asta Kerry rămase tăcută. Ce mult i-ar fi plăcut să se arunce în brațele lui, în loc să mintă! În picioare în fața lui, încerca să-și liniștească bătăile inimii când Max întinse mâna spre ea și, cu un gest tandru, îi îndepărtă de pe frunte o şuviță rebelă.

– Kerry...

– Nu mă atinge!

Cuprinsă de panică se dădu înapoi în întuneric și dintr-odată simți că îi fuge pământul de sub picioare. Doamne! Începuse să alunece pe povârnișul canionului.

Vru să strige, dar strigătul îi muri pe buze. Două mâini puternice îi prinseseră deja încheieturile și o trăgeau în sus.

Tremurând din cap până în picioare, Kerry se așează pe stâncă.

– Doamne, Kerry! Puteai să mori! exclamă Max fără a-i lăsa mâinile.

– Îmi pare rău... Eu... A fost o tâmpenie din partea mea.

Kerry se degajă brusc și, cu lacrimi în ochi, se repezi pe cărare în direcția corturilor. Alerga atât de repede încât s-ar fi zis că însuși Kouteign Koorou era pe urmele ei. Câteva minute mai târziu se băga în sacul ei de dormit. Dar deodată, fără îndoială din cauza șocului pe care-l suferise, începu să tremure din toate încheieturile iar dinții îi clănțneau.

Pânza care acoperea intrarea cortului se ridică și fascicolul luminii unei lanterne mătură solul.

– Cine e? întrebă Kerry cu o voce pierită.

– Ca și cum n-ai ști cine! exclamă Max.

– Ce vrei?

Fascicolul luminos se deplasă și Max intră cu precauție în cort. Kerry zări atunci paharul pe care-l ținea în mână.

– Bea asta, îi porunci el.

Îi duse paharul la buze și puternicul miros de alcool o făcu să se strâmbe.

– Nu pot să sufăr coniacul, Max!

– Bea sau îți jur c-o să te fac să-l înghiți forțat!

Resemnată, Kerry încercă să ia paharul cu niște degete tremurătoare. În zădar. Îi trebui ajutorul lui Max ca să bea o înghițitură care o făcu să tușească imediat.

– Îmi ajunge, Max! Ai milă și nu-mi da mai mult!

– Te simți mai bine acum?

– Mult mai bine și îți mulțumesc.

Chiar simțea o căldură plăcută răspândindu-i-se puțin câte puțin în tot corpul.

– Mi-e mai bine, Max, te asigur! Și uite, nici nu mai tremur!

Fără s-o piardă din ochi, Max își strecură mâna pe sub capul ei și îi apropie fața de a lui.

– Ai o influență extraordinară asupra vieții mele, șopti el. În noaptea trecută ai

apărut exact când mă gândeam la tine. Și mai știu, Kerry, că erai sinceră când mi-ai spus că ți-ai făcut griji pentru mine. Dar apariția ta neașteptată a fost o adevărată tentativă pentru mine. Erai atât de frumoasă și atât de feminină, așa pe jumătate dezbrăcată și cu părul în dezordine!

– Îmi pare rău, Max. N-am vrut...

– Te doream aseară, Kerry.

– Mai bine taci!

– Dar este adevărul adevărat. Te doresc pe zi ce trece mai mult de când suntem împreună. Bineînțeles că nu uit deloc că te-am obligat să accepți această muncă. Am încercat să-mi controlez pornirile. Dar aseară n-am reușit și de asta am fost furios.

– Și atunci te-ai răzbunat pe mine.

– Și regret asta.

Se aplecă mai mult și îi atinse ușor buzele cu gura lui caldă. Kerry își reținu alarmată răsuflarea. Max se dădu imediat înapoi.

– De ce ți-e frică?

Era oare efectul coniacului? Dintr-odată Kerry simți că s-a săturat până peste cap de minciuni.

– Îți admir de mult timp munca, Max. Te respect și ca persoană... Dar n-aș vrea să

stricăm relația noastră din cauza atracției pe care o simt pentru tine.

– Ne-am plăcut de prima oară când ne-am văzut. Doar n-o să negi asta?

– Nu. Dimpotrivă. De altfel, asta a fost și motivul pentru care am refuzat o propunere atât de tentantă. Mă temeam că nu voi mai reuși să-mi stăpânesc simțurile, dacă voi rămâne atât timp singură cu tine.

Max o privea fără să spună nimic și o lumină ciudată îi strălucea în ochi. Kerry ezită o clipă. Va avea curajul să-și continue mărturisirile? Ce era mai greu abia acum venea.

– Nu vreau să am o aventură cu tine, Max. Ar fi o poveste fără nici un viitor.

– De ce te gândești numai decît la viitor?

– Pentru că, dacă mă leg de cineva, am nevoie să știu dacă vom putea avea un viitor împreună.

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, îl privi pe Max, temîndu-se de reacția lui.

– Îți apreciez sinceritatea, Kerry. Și îți respect dorințele. Cunoști modul meu de viață. Știi că nu-ți voi putea oferi niciodată o legătură stabilă. După cum ți-am mai

spus-o, îmi iubesc prea mult libertatea ca s-o sacrific pentru o căsătorie. Deci...

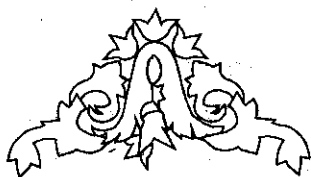
Se întrerupse o clipă, cu figura întunecată, înainte de a relua cu o voce puțin răgușită:

– ...deci să încercăm să ne limităm la o relație strict profesională.

După ce îi adresă un surâs fugar ieși, iar Kerry rămase întinsă, fără să facă nici cea mai mică mișcare. În fine, alcoolul își făcu efectul și căzu într-un somn adânc. Monștri preistorici îi populau visele, prăpăstii se deschideau sub pașii ei, dar Max era întotdeauna acolo ca s-o salveze și s-o legea îndelung în brațele sale.

Când se trezi, reveni însă la realitate; nu, Max nu va fi mereu lângă ea ca s-o protejeze. Imediat ce se va sfârși călătoria, drumurile lor se vor despărți și fiecare își va relua modul lui de viață.

Dar amintirea sărutărilor lui risca s-o urmărească mult timp, dacă nu lua bine seama.

VII

Așezată la umbra unui acacia, Kerry agita un evantai de rafie, cumpărat dintr-un târg de lângă Gobabis. Max, cu bustul gol, schimba ventilatorul de la Range Rover și ea își simțea privirile atrase mereu spre el.

Trecuseră două săptămâni de când părăsiseră Fish River Canyon și se ținuse de hotărârile luate. Relația ei cu Max rămăsese strict pe plan profesional. După zece zile de mers și mai mult de două mii de kilometri parcurși, ajunseseră în sfârșit la Tsumeb, în nord. Acolo se odihniseră două zile într-un hotel confortabil din oraș. Apoi își reluaseră drumul, de data asta spre vest, traversând Parcul Național Etosha pentru a vedea vechiul port german din apropierea localității Sesfontein, pe platoul Kaoko Veld.

Acum urmau s-o ia spre sud pentru ultima parte a călătoriei lor. În curând – mult prea

curând după părerea ei – vor ajunge la Windhoek și trebuiau să-și ia adio de la această țară extraordinară pentru a lua avionul spre Johannesburg.

Cu un suspin de regret, Kerry își lăsa privirea să rătăcească pe câmpiile Demaraland-ului. Soarele era orbitor, dar ea nu se sătura să admire peisajul namibian. Ce surpriză îi mai rezerva acest pământ arid? De când îl străbătea, Kerry mergea din descoperire în descoperire. Niciodată nu văzuse apusuri atât de minunate, răsărituri atât de pure și întinderi atât de sălbatice.

Și te mai gândești că era să renunțe la această aventură! Recunoștea acum că Max avusese dreptate să-i forțeze mâna.

Din nou gândurile ei se îndreptară spre tovarășul ei de călătorie. De-a lungul acestui drum învățase să-l cunoască. Inteligent, foarte instruit, se arăta câteodată atât de sincer încât te rănea. Dar știa să câștige încrederea și respectul persoanelor cu care intra în contact, fiind binevoitor și generos. Ce păcat că nu-și dezvăluia mai mult această latură a personalității lui! Puțini oameni știau cât este de sensibil.

Kerry mai aruncă pe furiș o privire în direcția siluetei atletice aplecate peste motorul Range Rover-ului. În plus peste toate aceste calități, Max mai era și incredibil de sexy... Dar ea se căznea din răspuțeri să uite de asta!

Kerry își agăță tulburată evantaiul și încercă să nu se mai gândească la el. În aceeași clipă, Max închise capota mașinii cu un zgomot sec. Doi corbi care stăteau pe o creangă într-un pom din apropiere zburară speriați.

– Am face mai bine să ne resemnăm: n-o să dormim la Windhoek în această seară, bombăni el ștergându-și mâinile pe o cârpă. Iar orașul cel mai apropiat, Usakos se găsește la mai mult de două sute de kilometri. Nu știu dacă vom ajunge înainte de căderea nopții, dată fiind starea acestor drumuri.

Dezamăgită, Kerry își suflă o șuviță de păr care-i căzuse pe obraz. Trebuia să-și ia adio de la baia relaxantă pe care și-o promisese imediat după sosire. Și câtă nevoie avea de ea!

Singura ei consolare era că Max părea la fel de murdar și neîngrijit ca și ea. Părul lui negru era încurcat, mâinile mânjite de ulei

și tocmai își trăgea pe el un tricou care arăta jalnic...

– Ei, ce părere ai, Kerry? Încercăm să ajungem la Usakos?

Timp de câteva clipe, tânăra privi drumul pietros care părea că se întinde la nesfârșit.

– Drept să-ți spun, n-am nici un chef să mai petrec încă o noapte sub cort, declară ea.

– Te înțeleg. Și eu m-am săturat să dorm pe o saltea pneumatică.

Cu un gest hotărât, deschise portiera și-i făcu semn să urce.

– Am pierdut destul timp, Kerry. La drum!

Max nu se înșelase în aprecierile lui. Spre ora opt și jumătate ajunseră în sfârșit la marginile orașului Usakos, obosiți, înfometăți și dorind mai mult ca orice să se arunce într-o baie caldă.

Câteva minute mai târziu, Max parcă în fața unicului hotel al orașului. Se duse să rezerve două camere în timp ce Kerry îl aștepta în mașină. Spre marea ei surpriză, apăru aproape imediat cu un aer contrariat.

– Ce s-a întâmplat? E vreo problemă? se interesă ea în timp ce el se urca din nou în Range Rover.

– Da. Trebuie să împărțim aceeași cameră.

– Doar nu vorbești serios?

– Am aerul că glumesc? Hotelul este plin, s-a făcut deja noapte și avem amândoi nevoie de o baie și un pat decent. Și de ce mă rog nu ne-am mulțumi cu aceeași cameră? Ai în mod special vreo obiecție?

În realitate, Kerry avea mai multe. Totuși, după tonul iritat al lui Max, decise că e mai bine să tacă. În fond, el avea dreptate. În halul în care era, mai bine o singură cameră decât nici una.

– Da, răspunse. Dar date fiind împrejurările, mă închin în fața hotărârii tale.

Tânăra așteptă în hol în timp ce Max se duse să gareză mașina în parcare hotelului. Așezată în mijlocul valizelor, nu reușea să-și stăpânească nervozitatea. Să petrească o noapte întreagă în același pat cu Max... Degeaba, ideea o îngrozea de-a-binelea.

Și apoi, recepționarul ăsta care nu înceta s-o privească. Bănuia că Max și ea nu erau căsătoriți? Din ce în ce mai încordată, nu-i răspunse la surâsul pe care i-l adresase.

Spre marea ei ușurare își făcu apariția Max.

– Cinați la restaurant, domnule? se interesă funcționarul. Sau vreți să apelați la serviciul în cameră?

– O să comandăm chiar acum, răspunse Max fără să ezite. Ce dorești, Kerry?

– O friptură cu cartofi prăjiți și salată verde. Și o cafea.

– Atunci și pentru mine la fel, adăugă Max.

Funcționarul notă comanda, apoi făcu semn portarului să-i însoțească până în cameră. Cu inima cât un purice, Kerry începu să urce scara acoperită de o mocheta groasă. Nu mai putea da înapoi. O să-și petreacă noaptea cu Max.

Primul lucru pe care-l remarcă intrând în cameră fu patul imens. Cu obraji în flăcări se instalează într-un fotoliu în timp ce Max îi dădea un bacșiș portarului.

– Ce i-ai spus recepționarului? îl întreabă ea imediat ce se închise ușa.

– Nu te neliniști. Reputația ta e salvată. Am completat fișa pe numele de domnul și doamna Harper. Mulțumită?

– Da, mulțumesc. Eu... Presupun că mă crezi tâmpită fiindcă acord importanță unor asemenea detalii.

– Ascultă, Kerry, nici mie nu-mi place situația mai mult decât ție. Și știi prea bine de ce, nu-i așa?

Kerry păstră încurcată tăcerea în timp ce Max intră în baie. Apoi îl auzi deschizând la maximum robinetele. Ce bine! gândi ea. Max se comporta ca un gentleman văzându-și de treburile lui. Nu-i rămânea decât să-și desfacă valiza.

Totuși nu reușea să se calmeze și își scoase cu o mână tremurătoare lucrurile care îi trebuiau pentru noapte. Atracția pe care o resimțea pentru el era tot mai puternică... și perspectiva de a dormi alături de el o noapte o arunca într-o stare de confuzie și emoție totodată.

Dintr-odată simți o mână așezându-i-se pe braț și tresări violent. Max? Nu-l auzise venind. Ceea ce nu era de mirare, fiindcă mocheta groasă înăbușea zgomotul pașilor iar apa curgea cu putere în cadă.

– Fă tu baie prima, Kerry.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă spăl pe cap și nu vreau să mă grăbesc.

– Cum vrei.

Max își luă cele necesare din valiză și se întoarse în baie. Câteva clipe mai târziu, îl

auzi închizând robinetele și băgându-se în apă.

Un suspin de ușurare scăpă de pe buzele tinerei femei. În sfârșit putea să se bucure de câteva minute prețioase de singurătate.

Profită întâi ca să examineze mai îndeaproape camera. Perdelele dantelate, mocheta gri pal și mobilele albe lăcuite creau o impresie de perspectivă și luminozitate. Iar patul...

Doamne! Cum o să reușească să doarmă lângă Max fără să-l atingă? sau fără să dorească ca el s-o ia în brațe?

O trecu un fior. Nu trebuia să cedeze instinctului. În câteva zile această încercare va lua sfârșit și Max va pleca în Australia. Până atunci trebuia să se țină tare, cu orice preț!

Zgomotul căzii de baie care se golea o smulse din gândurile ei. Imediat își va face apariția și Max. Încordată, nemișcată, urmări zgomotele care îi parvineau; întâi robinetele care se deschiseră din nou, apoi ușa băii care scârțâi puțin din balamale și în sfârșit pașii lui ușori pe mocheta.

Când traversă camera, îmbrăcat doar într-un șort de bumbac negru și o cămașă

albastră întredeschisă la piept, tânăra simți că i se taie răsuflarea. Era atât de seducător, cu părul negru încă umed și cu fața proaspăt rasă!

Kerry adulmecă cu plăcere mirosul familiar al apei de toaletă pe care o folosea și, cu obrajii îmbujorați, se grăbi să intre la rândul ei în baie. Cu puțin noroc, va ieși ea cu bine și din asta...

Fără să se grăbească, își spală părul, se legă la cap cu un prosop și se cufundă cu voluptate în apa caldă. Apoi, cu ochii închiși, se abandonează unei senzații delicioase de bine și-și lăasă gândurile să vagabondeze.

Ce se va întâmpla când va fi înapoi în casa ei de la Johannesburg? Vechea ei viață i se va părea cenușie și goală, acum că îl cunoscuse pe Max. Totuși nu era îndrăgostită de el. Îl dorea și atâta tot.

Era într-adevăr totul? Cu toată sinceritatea, Kerry trebuia să recunoască faptul că aprecia compania lui Max. Îi plăceau sunetul vocii lui, gesturile lui, felul de a surâde dimineata... Și dacă era prost dispus, simțea că i se strânge inima.

Nu, ceea ce încercă pentru el era mai mult decât o simplă atracție fizică... Dar să se

îndrăgostească de un asemenea bărbat nu ducea la nimic și ar face mai bine să se arate rezonabilă dacă nu vroia să sufere.

Scotând un suspin adânc, tânăra se săpuni, mai rămase câteva minute în apă, apoi ieși cu regret. Mai bine să se gândească mâine la toate astea. Pentru moment era prea obosită și, mai ales, moartă de foame.

Îl găsi pe Max așezat pe unul din scaunele cu spătar înalt și cu picioarele întinse într-o poziție comodă. O privi din cap până în picioare, fără să pară cătuși de puțin mirat că o vede cu prosopul înfășurat în chip de turban în jurul capului.

— Vrei să mâncăm acum? o întrebă el, arătându-i platourile așezate pe o măsută joasă în fața lui.

— Mmmm! Mirosul mă face să-mi lase gura apă.

Mâncarea se dovedi gustoasă. Fripturile în sânge, cartofii aurii și salata asortată, iată niște feluri care înlocuiau în mod agreabil conservele de care se săturaseră până în gât!

Dintr-odată Kerry simți că o ia cu frig. O briză răcoroasă se făcea simțită în încăpere. Max se ridică imediat și închise fereastra.

– Usakos se găsește în apropierea deșertului namibian și doar la o sută cincizeci de kilometri de mare, îi spuse el. Asta și explică diferențele mari de temperatură: ziua e foarte cald și noaptea se răcorește.

Kerry rămase un timp tăcută înainte de a-i pune întrebarea care-i ardea buzele:

– Și cât timp vom rămâne la Windhoek?

– Trei zile. De ce? Te grăbești să te întorci acasă?

– Eu? Ei bine...

Kerry luă ultima bucățică de pe farfurie înainte de a o pune la loc pe platou.

– În realitate, nici eu nu știu prea bine, declară ea servindu-se cu cafea. Sunt mulțumită să ajung acasă, dar regret că trebuie să părăsesc Namibia.

– Într-adevăr, aceste priveliști aspre și accidentale au ceva fascinant în ele. Și ne pot influența într-un mod extraordinar.

– Da, devine ca un fel de drog. Am văzut o mulțime de lucruri deosebite în ultimele trei săptămâni și totuși mi-ar place să văd mai mult.

– Și eu simt același lucru, declară Max.

– Adevărat? Sunt fericită să aud asta. Începusem să mă întreb dacă n-am înnebunit cumva.

Dintr-odată Max se aplecă spre ea. Ochii lui străluceau într-un mod neobișnuit.

– Poate suntem amândoi puțin nebuni, șopti el.

– Poate.

Inima lui Kerry bătea să se rupă, dar se căznea să-i susțină privirea lui Max. El nu vorbea în acest moment de Namibia, ar fi putut jura asta. Făcea aluzie la cu totul altceva, mult mai intim.

Încercă să-și termine liniștită cafeaua, apoi se ridică să-și usuce părul cu un alt prosop. În acest timp, Max așeză platourile pe culoar, în fața ușii.

– În ce parte a patului preferi să dormi, Kerry?

Întrebarea o făcu să tresară și-și simți obraji în flăcări.

– Ssștiंगा... se bâlbâi ea.

Max se apropie și o luă de umeri, încercând parcă să o tragă înapoi. Surprinsă, Kerry căzu pe pat cu un strigăt de protest.

– Ți bați joc de mine! exclamă ea.

Cu multă blândete, îi luă prosopul din mâini. Apoi începu el să-i usuce părul.

– Nu fi supărată pe mine, Kerry! Ți se întâmplă atât de rar să întâlnești o femeie de vârsta ta capabilă să se înroșească! Nu rezist tentației de a te tachina.

Pe neașteptate își întrerupse gestul și Kerry tresări când, strecurându-și un deget sub bărbia ei, o obligă să se întoarcă spre el.

– Vezi? îi lansă el triumfător. Te-ai înroșit din nou.

– Încetează, Max, mă faci mereu să mă simt încurcată.

– De ce? Închipuie-ți că ești sora mea.

Kerry izbucni într-un râs nervos. Sentimentele ei pentru Max n-aveau nimic frățesc în ele!

– Nu prea știu să joc teatru, șopti ea.

– Nici eu.

Strălucirea privirii lui, intonația puțin răgușită a vocii, treziră în ea un val de căldură care o tulbură nespus. Totuși rațiunea îi dicta să se retragă, ca să-și păstreze controlul atâta timp cât mai era posibil.

Reuși să-și recapete luciditatea și se degajă, râzând un pic cam tare.

– Ei, ce faci, îmi mai usuci sau nu părul?

– De acord! exclamă Max. Așează-te în genunchi ca să-mi fie mai ușor.

El se instalează în mijlocul patului în timp ce Kerry se supuse și se trezi în fața lui, cu genunchii prinși între genunchii lui. Din instinct se sprijini cu mâinile de coapsele lui, pentru a-și păstra echilibrul.

După câteva minute, Max încetă să-i mai fricționeze capul.

– Cred că e suficient, șopti el punând prosopul pe pat.

Fără să mai adauge ceva, îndepărtă șuvițele încă umede care i se lipiseră de obraji. Degetele lui alunecară de-a lungul gâtului, apoi și mai jos spre sânii tari și rotunzi.

– Te doresc, Kerry. Mă înnebunești...

– Nu mai spune asta, te rog.

– Este totuși adevărul.

Ar fi putut să se îndepărteze de el, înainte să fie prea târziu. Dar nu făcu nimic, mulțumindu-se să aștepte cu răsuflarea tăiată.

Când Max se aplecă spre ea, Kerry protestă pierită.

– Nu, Max! Trebuie să fim rezonabili.

– Și tu mă dorești, nu-i așa?

– Da, dar...

Cuvintele îi muriră pe buze când văzu gura lui Max apropiindu-se de a ei, plină de promisiuni și tentații. Și de data asta nu mai reuși să-i reziste.

În curând nu mai fură decât două trupuri înfometate, pasionate, dominate de o patimă care le anihila voința.

— Dar? repetă Max cu o voce slabă.

— Acordul nostru... relația noastră profesională, șopti ea.

— Asta nu va schimba nimic, Kerry. Iar acum suntem amândoi de acord să facem dragoste, nu-i așa?

Imposibil să nege asta! Inima lui Kerry bătea acum într-un ritm îndrăcit și se cambră pentru a i se oferi mai bine, deja învinsă de violența unei dorințe prea mult timp ținută în frâu.

Fără s-o scape din ochi, Max îi deschise halatul de bumbac pe care-l îmbrăcase și lăsă să alunece bretelele fine ale cămășii de noapte de-a lungul brațelor. Apoi depuse o ploaie de sărutări pe umerii goi, înainte de a continua în tăcere să-i exploreze trupul. În cele din urmă, cu o mișcare iute îi scoase complet cămașa de noapte și se dezbracă la rândul lui în mare grabă.

Înlănțuiți, goi, se rostogoliră pe pat. Gurile lor nu se mai păraseau și nici un obstacol nu se mai ridica în calea pasiunii lor. Kerry i se abandona, pradă unei febre ciudate, necunoscute. Vroia să i se dăruiască fără nici o reținere, trup și suflet, și să cunoască în sfârșit fericirea de a fi femeie.

— Max, șopti ea.

Ca și cum nu aștepta decât această chemare, o acoperi cu trupul lui. Din instinct ea îi ieși în întâmpinare, în întâmpinarea unei plăceri nebănuite care-i smulse un strigăt răgușit.

Timp de o fracțiune de secundă, își reținu respirația. Max ghicise că ea nu mai cunoscuse un alt bărbat înaintea lui? Așteptă un comentariu, dar el nu spuse nimic. Imediat el îi imprimă un ritm lent, senzual, căruia i se adaptă fără nici o dificultate.

Nu, nu bănuia nimic, gândi ea într-o sclipire de luciditate. Apoi se abandona din nou, lăsându-se purtată spre extaz fără nici o rezervă, uluită de senzațiile care-i cuprinseseră tot trupul și a căror existență nici măcar n-o bănuise.

Mult timp rămaseră nemișcați, înlănțuiți. Tânăra resimți dintr-odată un elan de duioșie

pentru acest bărbat care-o făcuse să descopere dragostea cu atâta răbdare și delicatețe. Dacă ar fi putut rămâne așa, în brațele lui toată viața. Dacă...

Inima i se strânse brusc. Niciodată nu va fi unită de Max prin vreo legătură! Măine, în curând, viețile lor se vor separa.

Și o frază familiară mamei ei îi reveni pe neașteptate în minte: „Dacă iubești pe cineva, lasă-l liber“ îi spunea ea. Și cum ea îl iubea pe Max...

Acest gând o tulbură într-atât încât își lăsă amantul să se îndepărteze fără măcar să încerce să-l rețină. Și sub șocul acestei revelații, începu să tremure.

Peste câteva momente, tăcerea lui Max o alarmă. Ce făcea el acolo, așezat pe marginea patului, cu capul între mâini?

– Max! Ce s-a întâmplat? exclamă ea.

Se întoarse spre ea și o privi în ochi.

– A fost dorința noastră, a amândurora, nu-i așa? o întrebă el.

– Bineînțeles.

– Atunci de ce am remușcări, Kerry? De ce am impresia că ți-am furat ceva?

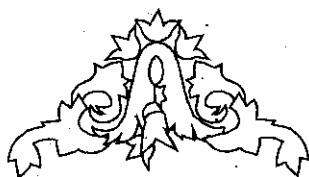

– Nu, Max. Nu mi-ai furat nimic. M-am dăruit în cunoștință de cauză. Niciodată nu mi-am imaginat că voi simți atâta plăcere și niciodată nu voi da uitării această noapte.

– Oh, Kerry!

Din nou o atrase spre el și Kerry i se abandona cuprinsă de un vârtej de senzații delicioase.

VIII

Stând cu ochii închiși, Kerry lăsă mult timp să-i curgă pe corp apa de la duș. Ce ironie a soartei! Acum trei săptămâni abia aștepta să revină la Windhoek ca să plece spre casă. Iar acum, că se găsea aici, ar fi vrut să ia totul de la început.

În ajun rămăsese trează o bună parte a nopții, ascultând respirația regulată a lui Max. Fericirea ei ținuse atât de puțin! Dimineață evitaseră să se privească și în timpul drumului până în capitală nu schimbaseră decât câteva vorbe. Acum această noapte aparținea deja trecutului și trebuia s-o uite. Dar va reuși oare?

După masa de prânz, Kerry urcase în camera ei, și dormise câteva ore. În acest timp Max dusese Range-Rover-ul la societatea de unde-l închiriasse. Călătoria lor se terminase...

Cu un suspin, Kerry închise robinetul duşului şi se înfăşură într-un prosop mare de baie. Se făcuse timpul să se îmbrace pentru cină.

Şi dacă îl convingea pe Max s-o ia cu el în Australia? Dacă ar accepta să întreţină cu el o relaţie fără nici o promisiune de căsătorie?

Mai cântări-o dată această posibilitate, apoi renunţă la ea. Era o adevărată nebunie să renege valorile în care crezuse totdeauna.

Kerry îşi scoase boneta de baie şi îşi scutură buclele blonde înainte de a deschide uşa cabinei. Era pe punctul de a pune piciorul pe covoraşul din baie când deodată zări o siluetă în deschizătura uşii.

— Max! Dar cum ai intrat?

— Am bătut, şi cum nu răspundeai am încercat clanţa. Nu era încuiat cu cheia.

— Şi ce doreşti?

În mod instinctiv, Kerry îşi strânsese mai tare prosopul în jurul trupului. Totuşi nu avea nici un motiv să se arate aşa pudică...

— Am găsit asta în Range Rover, îi spuse el întinzându-i o sticlută de şampon.

— Ah! Mi-a căzut din geanta de voiaj.

Vru să ia flaconul și surprinse atunci o sclipire de dorință în ochii lui Max. Imediat fremătă, pradă unei mari emoții. Ce făcea el aici? Nu va avea niciodată curajul să se despartă de el dacă se comporta așa.

Ca și cum îi ghicise gândurile, Max înaintă spre ea. O secundă mai târziu o strângea în brațe sărutând-o cu pasiune. Apoi își îngropă fața în părul ei.

– Ce bine miroși, șopti el. Nu voi uita niciodată acest parfum...

– Ești pe cale să-mi spui adio?

Cuprinsă de un presentiment sumbru, Kerry îl împinse puțin pentru a-l putea privi mai bine.

– Da, răspunse el.

– Dar... de ce atât de devreme?

Cu sprâncenele încruntate, se întinse să ia halatul de baie și i-l dădu.

– Pune-ți asta, Kerry. Dacă nu, risc să-mi pierd capul.

Kerry îl ascultă docilă.

– A intervenit o schimbare de program, șopti Max. Am primit un mesaj de la corespondentul meu australian. A reușit, mai devreme decât era prevăzut, să formeze o

echipă de filmare și vom începe documentarul poimăine.

— Deci... pleci? întrebă Kerry cu o voce stinsă.

— Da. Nu mai rămăsese decât un loc în avionul din seara asta spre Johannesburg și am reușit să-mi schimb biletul. Asta îmi va permite să prind avionul de mâine dimineață pentru Perth.

Cu un gest involuntar, Kerry își duse mâna la piept. Perspectiva despărțirii o speria.

— Tu n-ai nevoie să-ți schimbi planurile. Totuși, dacă dorești să pleci mai curând, recepționarul hotelului se va ocupa să-ți rezerve un bilet la altă cursă.

Simțindu-se rând pe rând înghețată și înfierbântată, Kerry se grăbi să iasă din spațiul strâmt al sălii de baie. În mod spontan se îndreptă spre fereastră, întorcându-i spatele lui Max.

— Cât timp vei rămâne în Australia? se interesă ea.

— Șase luni, sau poate mai mult. Nu știu încă.

Șase luni, un an... o eternitate! Totul se sfârșise. Fuseseră nedespărțiți trei săptămâni, cunoscuseră intimitatea dragostei o

noapte întreagă, dar soarta îi separa fără pic de milă...

Kerry își înăbuși un suspin. La ce se așteptase oare? Max n-o prevenise de la început? Ce idioată fusese! Nu-i promisese niciodată nimic.

Cu prețul unui imens efort Kerry își compuse o față impasibilă și se întoarse spre el.

– Și la ce oră decolează avionul tău?

– La opt și jumătate.

Kerry îi adresă o privire imploratoare. De ce nu-i propunea să-l însoțească? L-ar fi urmat până la capătul lumii.

Ca și cum îi ghicise gândurile, Max își feri privirea.

– Mă duc să-mi fac bagajele, declară el. O să te văd mai târziu, înainte de plecare.

Părăsi încăperea și Kerry se lăsă să cadă pe taburețul din fața toaletei. Și ea care sperase să petreacă trei zile cu Max înainte de plecarea spre Johannesburg! Niciodată nu se mai simțise atât de singură și de părăsită.

Îi veniră lacrimile în ochi, dar încercă să nu plângă. În fond poate era mai bine așa. La ce bun să prelungească o situație imposibilă?

Cu un gest hotărât își luă peria și pieptenul și-și făcu un coc sever. Apoi puse rochia albastră pe care o îmbrăcase în prima lor seară petrecută la Windhoek. Un pic de ruj pe buze, un nor de parfum și era gata.

— Max! Oh, Max! șopti ea. De ce nu mă iubești măcar un pic? Am fi găsit o soluție, dacă ai fi ținut puțin la mine.

Tremurând în ciuda căldurii, Kerry aruncă o privire spre ceas. Era deja șapte fără un sfert! Max va pleca în curând spre aeroport. Cu nici un preț nu trebuia să-i ghicească suferința.

Când bătu la ușă, Kerry inspiră profund apoi se duse să-i deschidă. Timp de mai multe clipe, se priviră fără să scoată vreun cuvânt. Apoi se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre.

Remarcă faptul că era îmbrăcat pentru călătorie: purta un costum bej, la care asortase o cămașă bleu. Crezu că distinge în ochii lui o expresie dureroasă, dar nu era posibil... imaginația îi jucase fără doar și poate o festă.

— Ești foarte frumoasă, Kerry, mi-ar fi plăcut să cinez cu tine în seara asta.

Kerry simți că îi pierde tot curajul. Dacă va continua s-o privească astfel, o să izbucnească precis în hohote de plâns.

– Unde vrei să-ți trimit fotografiile după ce le dezvolt? întrebă ea.

– Poți să le duci la sora mea la Houghton? Kathleen le va păstra până la întoarcerea mea.

Tot vorbind Max se apropiase de fereastră și privea în stradă. Cu moartea în suflet, Kerry încearca să reziste tentației de a fugi spre el, de a-l ruga s-o strângă în brațe.

– Da, bineînțeles, șopti ea. Max, aș vrea să-ți spun ceva. Am fost foarte fericită să lucrez cu tine. De acum înainte îți voi aprecia și mai mult cărțile.

Max lăsă perdeaua din mână și se întoarse brusc spre ea.

– Regreți, Kerry?

– Nu, răspunse ea fără să-și plece ochii.

Era evident că nu făcea aluzie la scurta lor relație profesională... Dar el regreta că o părăsește? Dar dacă își schimbase părerea și o să-i ceară să-l urmeze?

Timp de câteva clipe, fu cuprinsă de o speranță nebună. Dar își reveni repede. Trebuia să rămână până la capăt demnă!

– Și eu am fost foarte fericit să te cunosc și să lucrez cu tine, Kerry.

– O să mai continuăm mult timp să ne facem complimente?

Kerry dorise să glumească, dar în mod ciudat fraza i se păru amară. Numai să nu-i fi observat Max dezamăgirea!

– Mi-ar fi plăcut să mai stau puțin cu tine, dar trebuie să mă grăbesc, rosti Max.

– Știu.

Kerry abia se stăpâni să nu se repeadă în brațele lui. Dar trebuia să se țină tare: asta n-ar face decât să-i prelungească suferința.

Max schiță un gest în direcția ei, dar lăsă să-i cadă brațul și se dădu înapoi.

– La revedere, Kerry.

Printre lacrimi, Kerry îl văzu deschizând ușa și dispărând. Îl va mai revedea oare vreodată?

— *

* *

Așezată la fereastra bucătăriei ei, Kerry admira apusul soarelui. Luni dimineată va începe o nouă săptămână și o nouă viață...

Se întoarse brusc cu lacrimile în ochi. Revenise la Johannesburg în ziua când Max

își luase zborul spre Australia. Apoi, timp de cinci zile, se închisese în casă și nu vorbise la telefon decât cu Calvin MacCullum. Și refuzase orice angajament pe care i-l propusese.

Câteodată izbucnea într-un plâns cu sughituri, disperat. Altă dată se revolta împotriva nedreptății vieții. Dar la capătul a cinci zile de chin, înțelese că doar munca îi va permite să-și schimbe ideile. Cu puțin noroc va reuși poate să dea uitării această dragoste imposibilă...

Dintr-odată răsună clopoțelul de la intrare și tresări. Cine venise s-o vadă? Doar Calvin MacCullum știa că se întorsese din călătorie.

Cum clopoțelul se făcu din nou auzit, tânăra se decise să deschidă nepoftitului. Puțin îi păsa de altfel cine îi venise în vizită. Dar nu se aștepta s-o vadă intrând pe Josie, cu un aer teribil de furios.

— Dacă înțeleg bine, sunt ultima care aflu că te-ai întors! exclamă tânăra. De ce nu m-ai sunat?

— Am fost prea ocupată.

— Prea ocupată pentru a-i telefona celei mai bune prietene? Mi-am făcut mult sânge rău în timpul absenței tale.

Kerry îi adresa un surâs crispat.

– Tocmai mi-am făcut cafea. Vrei să bei o ceașcă cu mine?

– Bineînțeles.

Josie păru să se destindă și o urmă pe Kerry în bucătărie.

– Ei? o chestionă Josie când fură instalate la masă, cu câte o ceașcă de cafea în față.

– Ei... ce?

– Povestește-mi totul în cele mai mici amănunte!

– Ei bine, Namibia este o țară fascinantă.

– Nu mă îndoiesc de asta. Altceva nu mai ai de spus?

– O să-ți arăt mai târziu fotografiile.

– Mulțumesc foarte mult pentru amabilitate!

Timp de câteva clipe rămaseră tăcute. Apoi, brusc, Josie păru să bage de seamă starea în care se găsea prietena ei.

– Kerry, ce se întâmplă? Ai rămas închisă atâtea zile, nu mi-ai telefonat... Nu mai ai încredere în mine?

– Nu, Josie, nu e vorba de asta.

Kerry se căznea să-și păstreze calmul, dar figura lui Max o urmărea. La capătul

nervilor, închise ochii, căutând să alunge această imagine.

– Nu pot, șopti ea. Îmi face rău să vorbesc acum despre asta, te rog nu te supăra pe mine.

– Aveam deci motive să fiu îngrijorată. Scumpa mea!

– Oh, totul e din vina mea, să știi. Am avut proasta idee să mă îndrăgostesc de Maxwell Harper.

– Doamne, Kerry! Și el e la curent cu sentimentele tale?

– Nu i-am spus nimic, dar nu e un prost. Precis că a ghicit.

– Și nu crezi că s-a îndrăgostit și el de tine?

– Categorie nu, răspunse Kerry pe un ton amar. Știi cum sunt bărbații... Când le place o femeie, nu înseamnă neapărat că s-au îndrăgostit de ea.

– Și te gândești să-l mai revezi? o întreabă ea.

– Mă îndoiesc. E în Australia de o săptămână și va rămâne acolo șase luni, poate și mai mult.

– Și de ce nu te duci după el acolo?

– Cum aş putea face asta când n-am fost invitată? Nu, Josie, această legătură n-are nici un viitor.

– Doar n-o să stai aici cu mâinile în sân! Trebuie să te lupţi ca să-l cucereşti, Kerry!

– Mi-aş pierde timpul degeaba. A fost foarte clar: căsătoria nu se potriveşte unei existenţe nomade.

– Totuşi cu meseriile pe care le aveţi amândoi, aţi putea foarte bine călători împreună.

– Cu condiţia s-o şi dorească...

– De ce eşti atât de pesimistă? Ar trebui cel puţin să încerci să vorbeşti cu el!

Kerry ridică din umeri.

– La ce bun? Nu vreau să-l oblig la ceva. Dacă Max se răzgândeşte, ştie unde să mă caute.

Putin mai uşurată că-şi împărtăşise cuiva secretul, Kerry luă o înghiţitură de cafea. Prietena ei nu ştia însă totul. Nu ştia cât de intimă devenise relaţia ei cu Max, în ultima lor noapte petrecută la Usakos.

La amintirea momentelor minunate pe care le cunoscuseră împreună, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

Furioasă pe ea însăși, și le șterse cu un gest repezit.

Josie îi strânse mâna cu afecțiune.

— Îmi pare rău, Kerry. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi ținut morțiș să-i iau un interviu lui Maxwell Harper.

— Nu, nu spune asta. Știam prea bine ce fac. Fii liniștită, numai eu sunt vinovată.

— Nu e vorba de o simplă aventură, nu-i așa? Îl iubești cu adevărat... Dovada: n-ai încercat nici măcar să-l reții.

Mult timp după plecarea lui Josie, Kerry mai reflecta încă la vorbele prietenei sale. Mama ei îi spusese ceva asemănător când era copil. „Dacă iubești pe cineva, dăruiește-i libertatea. Dacă revine e al tău. Dacă nu revine, n-a fost niciodată al tău.” În acel timp Kerry n-o înțelesese. Dar astăzi, această frază avea un alt sens.

Dacă Max nu mai dădea nici un semn de viață, însemna că se înșelase.

*

* *

Kerry își parcă mașina pe alee. Reședința familiei Stafford se ridica maiestuoasă în fața ei. După o scurtă privire în oglinda

retrovizoare, Kerry își netezi puțin părul cu mâna și coborî.

Se machiasse cu mai multă grijă ca de obicei, pentru a se duce în vizită la Kathleen Stafford, la Houghton. Dar în ciuda eforturilor ei, nu-și putuse ascunde cearcănele vineții de sub ochi.

– Muncești prea mult și nu dormi destul, îi reproșase Josie cu câteva zile înainte.

Ca răspuns, Kerry se mulțumise să dea din umeri. Să lucreze până la șaisprezece ore pe zi era mai bine decât să stea trează toată noaptea, prada gândurilor ei triste. Sigur, era epuizată. Dar cel puțin se consola cu câștigurile care-i ridicaseră standardul de viață.

O servitoare îmbrăcată într-o rochie neagră și cu un șorț alb veni să-i deschidă ușa.

– Doamna Stafford vă așteaptă, domnișoară, vă rog să mă urmați în bibliotecă.

Văzând-o pe Kerry, Kathleen Stafford se ridică. În fața ei, pe o măsuță joasă era așezat un serviciu de ceai.

– Sunteți foarte punctuală, declară ea. Ați ajuns exact la timp ca să luăm împreună ceaiul.

Kerry tresări. Când surâdea, Kathleen semăna atât de mult cu Max!

– Eu... Max m-a rugat să vă las acest pachet, doamnă Stafford.

– E vorba de fotografiile făcute în Namibia, nu-i așa? Mi-ar place să le privesc, dar Max mi-a interzis. Vrea să fie primul care să le vadă. Și cine știe când se va întâmpla asta.

Tot vorbind, Kathleen Stafford puse pachetul într-unul din sertarele biroului de acaju.

– Sper că fratele meu nu v-a făcut să trăiți în niște condiții prea grele, în timpul acestui sejur în Namibia?

– Nu. Și oricum îmi place foarte mult viața în aer liber, chiar dacă asta te face să renunți la confort.

– În acest caz înseamnă că v-ați potrivit bine cu fratele meu.

– Da.

– Vă rog să luați loc.

Cu un gest, Kathleen îi indică scaunul din fața ei. Apoi se așează la rândul ei și servi ceaiul în delicatele cești de porțelan.

– Vrei lapte și zahăr, Kerry?

Acest mod de a o numi îi plăcu imediat tinerei.

– Doar lapte, mulțumesc, răspunse ea, destinzându-se puțin.

– Iartă-mă că îți spun asta, dar mi se pare că ai slăbit de când te-am văzut ultima oară. Ai fost bolnavă de curând?

Neliniștea din vocea lui Kathleen nu-i scăpă lui Kerry. Neașteptându-se la atâta amabilitate, bătu repede din gene ca să-și alunge lacrimile.

– Nu. De fapt am fost foarte ocupată.

Kathleen Stafford nu insistă și schiță un surâs văzând că privirea lui Kerry întârzie pe rafturile pline cu cărți.

– Îmi petrec cea mai mare parte a timpului în această încăpere, declară ea. Îmi place la nebunie să citesc și mă simt întotdeauna bine aici, indiferent de anotimp. Aici e cald iarna și răcoare vara...

Kerry desluși o oarecare nostalgie în spusele gazdei ei. Kathleen Stafford suferea de singurătate în splendida ei locuință?

– Locuiți singură, doamnă Stafford? o întreabă ea.

– Spune-mi Kathleen, te rog. Da, locuiesc singură și această casă e cam mare pentru

mine. Dar n-am curajul s-o vând. Mă leagă de ea atâtea amintiri! Mi s-ar rupe inima să mă despart de ea.

– Și fiica ta? Nu dorește să locuiască aici împreună cu soțul ei?

– Pentru moment nu. Și să știi că-i înțeleg. Tinerilor căsătoriți le place să-și construiască propriul lor cuib.

– Ai dreptate, recunosc Kerry.

Și ea care nu va avea niciodată fericirea să-și construiască propriul ei cămin. Încercă să-și alunge aceste gânduri triste, pălăvrăgind vrute și nevrute cu gazda ei. Kathleen Stafford era o femeie spontană și simpatcă și vorbiseră destul până când Kerry remarcă o fotografie a lui Max pe o etajeră.

În acest clișeu, era mult mai tânăr și mai slab.

– Fotografia a fost făcută cu puțin timp înainte să plece în Anglia, îi explică sora lui care îi urmărise privirea. Avea douăzeci și trei de ani și câtă vitalitate! Se simțea capabil să schimbe lumea cu articolele lui. Dar viața l-a dezamăgit. Cred că eșecurile pe care le-a suferit l-au marcat pentru totdeauna.

Kerry îi sorbea cuvintele. Max, tânăr și pasionat, dornic să schimbe lumea... Ce mult i-ar fi plăcut să-l cunoască în acel timp!

— Înțeleg de ce fratele meu îți apreciază atât munca, Kerry, continuă ea. Fotografiile pe care le-ai făcut la nunta lui Mary-Joe sunt atât de frumoase încât tinerii au avut multă bătaie de cap până s-au hotărât pe care să le aleagă pentru albumul de familie.

— Adevărat? Ah, vroiam să te întreb... Ai vești de la Max?

— M-a sunat de două ori, ceea ce nu prea obișnuiește în general. Mi-a spus că se îndreaptă spre o regiune îndepărtată și puțin locuită. Probabil în următoarele luni nu voi mai avea vești de la el.

Kathleen se întrerupse, arătându-i spre ceașca goală.

— Mai vrei puțin ceai?

— Nu, mulțumesc, răspunse Kerry sculându-se. N-aveam intenția să rămân atât de mult. Acum trebuie să plec.

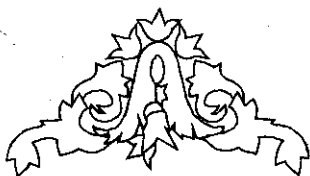
Kathleen Stafford se ridică la rândul ei pentru a o însoți până la ușa de la intrare.

– M-am bucurat că am putut sta mai mult de vorbă cu tine, Kerry și să te cunosc astfel mai bine! Sper că vei reveni în curând.

„Nu, dacă o să pot evita asta!“ gândi tânăra. Bineînțeles, Kathleen îi era foarte simpatică. Dar semăna atât de mult cu Max încât era bine să se țină cât mai departe de reședința Stafford.

IX

– Patru luni, Josie! Ți dai seama? Maxwell Harper a plecat de patru luni și nu reușesc să-l uit!

Josie aruncă o privire jenată în jurul ei. Restaurantul era aglomerat și mai multe persoane se întorseseră spre ele cu un aer intrigat.

– Sst, Kerry! Vorbește mai încet, te rog. Se uită oamenii la noi.

– Puțin îmi pasă!

Kerry susține privirea prietenei ei, apoi își plecă brusc ochii și-și duse mâinile spre tâmpilele dureroase.

– Oh, Josie, cred că o să înnebunesc!

– Lucrezi prea mult. De ce nu-ți iei un concediu? Ai avea mare nevoie de el.

– Ca să stau toată ziua fără să fac nimic? Nu, nu pot.

– O să te îmbolnăvești dacă o să continui așa, declară Josie cu un aer îngrijorat. Nu

ieși niciodată... Apropo, ai văzut-o destul de des pe Kathleen Stafford în ultimul timp. Mai avea noutăți despre Max?

– Vorbește foarte puțin despre el și nu vreau să creadă că o trag de limbă.

– De ce? Ți-e teamă că îți va ghici sentimentele?

– Ascultă, Josie, n-am chef să vorbesc despre asta.

Ajunseseră la cafea când Josie reluă conversația.

– Am ceva să-ți spun, Kerry. Cred că asta te va face să-l uiți pe Max pentru moment.

– Adevărat?

– Tatăl tău e la Johannesburg.

La aceste cuvinte, Kerry fu gata să se înece cu cafeaua.

– Tatăl meu? repetă ea. Tatăl meu se află aici?

– Da. A sosit în această dimineată și ar dori să te întâlnească. Cred că nu e sigur că și tu vrei să-l vezi... A mai zis că s-a arătat odios față de tine întorcându-ți spatele acum cinci ani. N-am prea înțeles. Ai idee ce înseamnă asta?

– Da... În acel timp, luasem contact cu el prin intermediul unei agenții. Dar a refuzat să mă întâlnească.

– Îmi vine greu să cred. De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre asta?

Puțin rușinată, Kerry își întoarse privirea. Josie avea dreptate să se arate mirată, iar ea însăși nu știa de ce-i încredințase acest secret lui Max, când nu-i spusese nimic nici celei mai bune prietene.

– Pe moment eram așa de întoarsă, că nu puteam povesti nimic nimănui, îi mărturisi ea. Nici chiar ție. Și pe urmă am preferat să nici nu mă mai gândesc la asta. Dar... de ce tatăl meu ți s-a adresat ție? De unde știa că suntem prietene?

– Cineva i-a dat numele meu. Cine? N-am nici cea mai mică idee. N-a vrut să-mi spună. Acea persoană i-a sugerat să se servească de mine ca intermediar... Ai intenția să-l vezi?

– Nu prea știu.

Noutatea o lăsase trăsniță pe Kerry. Tatăl ei o refuzase categoric acum cinci ani. Și dacă întâlnirea cu fiica lui îl deranjase atât de mult atunci, de ce astăzi ar fi fost altfel? Ea îi amintea de o căsătorie pe care vroia s-o uite, îi transmisese el. Iar astăzi nu exista nici un motiv care să fi schimbat situația.

— Locuiește la hotelul Sandton Sun, îi spusese Josie, intuindu-i nehotărârea. Dacă te decizi să-l întâlnești, îl vei găsi în Salonul Cavana în această seară la ora șapte. Va purta o garoafă roșie la butonieră.

Această remarcă îi smulse lui Kerry un surâs lipsit de veselie. Ce ironie a soartei! Tatăl ei trebuia să poarte o garoafă roșie pentru ca propria lui fiică să-l poată recunoaște. Această idee o umplu de tristețe și gândul ei, se îndreptă imediat spre mama ei, la devotamentul și singurătatea ei.

— Mama adora garoafele, șopti ea. Mă întreb dacă își mai amintește asta.

— De ce nu-l întrebi personal?

— Ei bine, o să mă mai gândesc la asta.

*

* *

Kerry se gândi și se răzgândi toată după-amiaza. În cele din urmă învinse curiozitatea și la ora șapte fix, tânăra intra în Salonul Cavana al hotelului Sandton Sun.

Lăsă privirea să-i rătăcească prin sală, până când zări, așezat într-un colț, un bărbat de vârstă mijlocie care o privea. O fi fost chiar tatăl ei? În orice caz, necunoscutul o

privea cu atenție... și purta o garoafă roșie la butonieră.

Kerry simți că o cuprinde panica. Apoi se gândi brusc la mama ei. Ce atitudine ar fi dorit să adopte fiica ei în acest moment? Oricum, nu să bată în retragere...

Fără să mai zăbovească, Kerry se îndreptă spre acea masă. Era momentul să-și înfrunte destinul.

– V-am recunoscut după garoafa roșie, spuse ea. Sunteți Edward Nelson, nu-i așa?

Timp de câteva clipe el păstră tăcerea, mulțumindu-se s-o examineze cu atenție.

– Nu acesta este numele dumneavoastră? șopti ea încurcată.

– Ba da, eu sunt. Și îți cer iertare.

Încercă să se ridice, dar trebui să se sprijine de masă ca să nu cadă. Ochii lui albaștri o priveau cu insistență.

– Te rog încă o dată să mă ierți, dar am simțit un adevărat șoc, declară el în cele din urmă. Semenii atât de mult cu mama ta!

În fine, Edward Nelson păru că-și vine în fire și o invită să se așeze în fața lui. Fascinată, Kerry nu-și putea desprinde ochii de la acest chip cu trăsături regulate ale cărui riduri fine îi confereau un farmec deosebit.

Pe vremuri, tatăl ei fusese un bărbat foarte frumos...

Dintr-odată tresări. Nu, nu trebuia să se lase înduioșată. Bărbatul care stătea în fața ei își abandonase soția și fiica! Și amândouă suferiseră mult din cauza asta.

– Mama a murit acum opt ani, declară ea pe un ton acuzator.

– Știu.

Pronunță acest cuvânt cu un calm care o scoase din sărite. Nici nu-i păsa măcar de durerea pe care le-o pricinuisese.

Timp de o fracțiune de secundă, avu chef să-l ia de reverele elegantului sacou și să-l zgâlțâie zdravăn până își va exprima regretele. Nici măcar nu se gândise la fiica lui rămasă orfană!

– Și de unde ați știut? îl întrebă cu o voce glacială.

– Lasă-mă să-ți comand ceva de băut. Vorbim pe urmă. Ce dorești?

Și înainte ca ea să fi putut protesta, chemă chelnerul. Îl fulgeră furioasă din priviri. După toți acești ani de absență, Edward Nelson încerca încă să se strecoare.

Totuși, fiindcă băiatul îi aștepta comanda, încercă să-și stăpânească mânia.

– Un coniac, vă rog.

Păstrară tăcerea până când reveni chelnerul. Kerry se pregătea pentru lupta ce va urma. Fără îndoială că tatăl ei făcea la fel...

– Am fost foarte crud refuzând să te văd acum cinci ani, șopti el ceva mai târziu. Te rog să mă ierți.

– Și de ce v-ați schimbat părerea? întrebă ea imediat păstrându-și exprimarea reverentioasă.

– Conștiința mă muștra de mult. Dar îți mărturisesc că altcineva s-a însărcinat să-mi deschidă ochii. Un oarecare Maxwell Harper m-a căutat.

Pălind dintr-odată, tânăra își puse paharul pe masă.

– Vreți să spuneți că... l-ați văzut pe Max?

– A intrat ca un nebun în biroul meu, acum trei săptămâni. Nu și-a prea ales cuvintele, te asigur. Pe scurt, m-a făcut să înțeleg cât de mult te-am rănit, refuzând să te întâlnesc.

Edward Nelson se întrerupse o clipă și-și privi paharul cu un aer absent.

– Am simțit un șoc, bineînțeles, spuse el. Dar trebuie să recunosc că am apreciat modul lui de a acționa.

– Nu-mi vine să cred...

Tânăra încerca să înțeleagă motivele care-l împinseseră pe Max să procedeze astfel. În zadar. Niciodată nu s-ar fi gândit că își mai amintește secretul pe care i-l încredințase. Și cu atât mai puțin că se va lupta să-i îndeplinească dorința pe care o credea imposibil de realizat!

– Sunt fericit, Kerry, că ai un prieten atât de devotat.

Cufundată în gândurile ei, Kerry mai bău o înghițitură de coniac.

– De ce ai refuzat să mă vedeți acum cinci ani? îl întreabă ea dintr-odată.

– M-ai luat pe neașteptate. Și apoi, îți mărturisesc, mi-a fost frică.

– Frică? repetă ea mirată.

– Da. După toți acești ani, mă temeam că o să-mi trezească niște amintiri dureroase.

– Nu înțeleg. Faceți aluzie la căsătoria cu mama mea?

– Da, Kerry, nu vrei să cinezi cu mine?

Se ridică și-i întinse mâna într-un mod atât de firesc încât Kerry își puse mâna într-a lui fără să se mai gândească. Intrară împreună într-unul din restaurantele hotelului.

După ce studie meniul, Kerry alege un pește la grătar cu salată, în timp ce tatăl ei alege o friptură cu sos. După ce făcură comanda, rămaseră un timp tăcuți. Apoi începură să vorbească despre diverse lucruri. Edward Nelson o descusu pe fiica lui asupra profesiei, relațiilor ei, evitând să abordeze subiecte mai serioase.

Kerry îi răspunse plină de bunăvoință. Imediat ce-și terminară cafeaua, îi puse lui Edward Nelson întrebarea care o frământă de ani de zile.

– Aș dori să știu de ce ne-ai părăsit, pe mama și pe mine.

Edward Nelson își ridică repede capul și se încruntă.

– Este termenul pe care l-a folosit mama ta?

– Nu vorbea niciodată de asta... doar când insistam. Tot ce mi-a spus a fost că ai plecat în Australia.

– Nu v-am părăsit niciodată, Kerry. Cel puțin nu așa cum ți-ai putea imagina, adăugă el cu un surâs trist.

– Aș dori să știu ce s-a întâmplat exact.

El inspiră profund, apoi o privi drept în ochi.

– Foarte bine, Kerry. Ți datorez niște explicații. Societatea pentru care lucram atunci mi-a oferit un contract pe cinci ani în Australia. Era șansa vieții mele și n-o puteam refuza. Bineînțeles, aveam posibilitatea să-mi iau și familia. Dar Janet tocmai se asociase unui cabinet de avocați și nu vroia să-și distrugă cariera plecând un timp atât de îndelungat.

– Și ai plecat fără noi.

– Da. Peste o lună i-am scris mamei tale implorând-o să vină și ea. A refuzat. I-am scris din nou, spunându-i că, dacă mă iubește, trebuie să vină. Dar ea mi-a răspuns că, dacă aș fi iubit-o, n-aș fi plecat niciodată. Ne-am încăpățânat amândoi. Fiecare rezista pe poziție și, timp de un an, ne-am tot trimis scrisori și am vorbit la telefon. În cele din urmă am convenit că acești cinci ani de despărțire erau necesari.

– Cine a luat hotărârea de a divorța?

– Eu. Mama ta mi-a cerut să revin la capătul celor cinci ani ca să vedem dacă putem relua viața noastră în comun. Dar după atâta timp îmi pierdusem orice speranță. De altfel, avusesem posibilitatea să-mi întemeiez propria mea societate... și

întâlnisem o femeie, actuala mea soție. Atunci am hotărât să încep o nouă viață și am cerut divorțul.

– Și v-ați grăbit să mă dați uitării și pe mine.

– Nu, Kerry, nu te-am uitat niciodată. Mama ta a cerut să fii lăsată în îngrijirea ei și a obținut asta. Și oricum era mai bine să rămâi lângă ea. Nu vroiam să-ți sfâșiem inima obligându-te să trăiești lângă un tată pe care nu-l cunoșteai și să locuiești într-o țară străină, departe de căminul tău.

– Înțeleg...

Înțelegea acum hotărârea părinților ei. Dar cât suferise din cauza asta.

– Marge, soția mea, este o bună soție, continuă Edward Nelson. Mi-a dăruit doi copii buni și m-a făcut fericit. Dar n-a putut umple niciodată golul lăsat în viața mea de mama ta.

Această remarcă o dezorientă pe Kerry. Ce să înțeleagă din asta?

– Există un alt motiv al refuzului meu de a te întâlni, continuă el. Mă temeam să n-o rănesc pe Marge. Înțelegi, Kerry, ea a știut întotdeauna că n-am încetat s-o iubesc pe mama ta.

– Probabil că ține foarte mult la dumneavoastră...

– Da. Și n-o merit.

Ridică din umeri cu un aer dezolat și Kerry nu mai ezită. Cu degetele tremurătoare, deschise fermoarul genții.

– Nici mama n-a încetat să te iubească, îi declară ea, simțind că bariera dintre ei a căzut brusc și tutuindu-l fără să-și dea seama.

– Cred că te înșeli, Kerry.

– Nu. Privește...

Scoase din poșetă un pandantiv de aur în formă de inimă, agățat pe un lanț fin. Edward Nelson păli. Pe spatele pandantivului era gravată inscripția „Janet, te iubesc. Ed“.

– Mama a purtat totdeauna acest pandantiv, explică ea, întinzându-i bijuteria tatălui ei. Nu ieșea niciodată fără el și îl ținea strâns în mână când a murit. Crezi că ar fi ținut atât de mult la el dacă nu te-ar fi iubit?

– În acest caz, de ce m-a lăsat să cred că nu mă mai iubește? o întreabă tatăl ei cu o voce alterată de emoție.

– Nu știu.

„Dacă iubești pe cineva, lasă-l liber“ îi spusese într-o zi mama ei. Din acest motiv Janet Nelson nu făcuse nimic pentru a-și reține soțul acasă?

– Poate era prea pudică, sau prea mândră pentru a-ți mărturisi cât te iubește, șopti ea. Poate spera că vei reveni oricum.

– Da, poate. Acest gen de raționament nu m-ar mira din partea lui Janet.

– Ți-ar place să păstrezi pandantivul?

El schiță un surâs trist.

– Nu, Kerry. Păstrează-l tu. Văzându-l, nu vei lăsa niciodată oșgoliul să-ți distrugă dragostea.

Sfatul nu era rău, gândi Kerry. Dar dacă dragostea nu era împărtășită, îi era complet inutil!

În ciuda reticențelor pe care le avusese, Kerry rămase în seara aceea mult timp de vorbă cu tatăl ei. Aveau atâtea să-și spună!

*

* *

A doua zi de dimineată, se sculă cu noaptea-n cap ca să se ducă la aeroport, după cum îi promisese tatălui ei. Pleca înapoi în Australia și ținea să-i spună la revedere pentru ultima oară.

– Îți mulțumesc că ai făcut atâta drum ca să mă întâlnești, șopti ea.

Tatăl ei, cu o figură fericită, îi strânse cu tandrețe mâinile.

– Și eu sunt foarte mulțumit că am venit. Presupun că data viitoare când te voi revedea, vei fi deja căsătorită cu acel bărbat cu înfățișare de aventurier. N-o să uit niciodată modul în care a dat buzna în biroul meu și mi-a aruncat în obraz adevărul! Ca să facă așa ceva, trebuie ca să țină cu adevărat la tine.

Încurcată, Kerry simți că se înroșește.

– Max și cu mine nu suntem... De fapt, nu e nimic între noi.

– Nu încerca să mă faci să cred că nu ești îndrăgostită de el, Kerry. Ți-am văzut ochii când i-am pronunțat numele aseară.

– Da, îl iubesc, mărturisi ea cu un surâs forțat. Dar el nu mă iubește.

Edward Nelson o privi pe Kerry cu un aer surprins, dar vocea stewardesei care anunța imbarcarea pentru zborul lui îl împiedică să continue conversația. O strânse îndelung în brațe pe fiica lui.

– Ai grijă de tine, micuța mea! îi șopti el.

„Micuța mea“! Aceste două cuvinte treziră o mulțime de amintiri în memoria tinerei femei. Așa o striga el când era copil:

„Vino, micuța mea“, spunea el, „Vino, scumpa mea“!...

Cu lacrimile în ochi îl privi pe Edward Nelson îndreptându-se spre poarta de îmbarcare. Dintr-odată, el se întoarse și îi făcu vesel semn cu mâna. Ea îi răspunse, fără a-și mai putea reține lacrimile.

Kerry nu părăsi aeroportul înainte de a vedea avionul cu destinația Sydney dispărând la capătul pistei. Lângă ea, o mulțime de oameni făceau semne pasagerilor din Boeing, deși aceștia nu-i puteau vedea. Dar Kerry rămăsese ca o stană de piatră gândindu-se la toți acești ani de fericire pierdută.

*

* *

— Este tipic pentru Max! exclamă Kathleen râzând, când Kerry îi povesti despre intervenția lui pe lângă tatăl ei. Fratele meu a avut întotdeauna un simț foarte acut al dreptății.

Un suspin ușor îi scăpă lui Kerry. Deci iată ce motivase reacția lui Max! Dragostea n-avea nimic de a face cu toate astea.

Își întinse picioarele într-o poziție comodă și mai luă o înghițitură de ceai. Pentru a treia

oară în această duminică după-amiază, privirea ei se îndreptă spre fotografia lui Max.

– Oricum, îi sunt recunoscătoare că a făcut acest demers în favoarea mea, șopti ea.

– Am primit un telefon în dimineața asta de la unul din prietenii lui Max.

Kerry scrută neliniștită chipul gazdei ei timp de câteva clipe; Kathleen pronunțase aceste cuvinte cu o voce cam ciudată. Se întâmplase oare ceva grav?

– Și ce face Max? se interesă ea, cu o voce cât putu de indiferentă.

– E în spital.

Kerry începu să tremure atât de tare încât se grăbi să-și lase ceașca de ceai pe măsută, de teamă să n-o răstoarne pe ea sau pe splendidul covor persan.

– Doamne! șopti ea. De ce? Ce i s-a întâmplat?

– A căzut de pe cal acum două zile și și-a fracturat clavicula.

Tânăra scoase un suspin de ușurare și culoarea îi reveni în obraji. După vizita neașteptată a tatălui, încercase să-l alunge pe Max din gândurile ei. În zadar. În ciuda

eforturilor ei, el îi rămâne permanent prezent în minte, iar imaginea lui îi bântuia visurile.

Va reuși vreodată să-l uite pe acest bărbat care n-o iubea?

Dintr-odată privirea ei o întâlnește pe a lui Kathleen. Doamne! gândi ea. Gazda ei își dăduse precis seama de tulburarea pe care i-o pricinuisese vestea.

– Ești îndrăgostită de fratele meu, Kerry?

– Nu! Nu, bineînțeles că nu sunt îndrăgostită de el, se grăbi ea să răspundă. Ar fi ridicol.

– Ridicol? De ce? Din contră, eu cred că îl iubești cu adevărat.

Cuprinsă de panică, Kerry scutură energic din cap în semn de protest.

– Te înșeli, Kathleen. Nu știi ce te-a făcut să crezi așa ceva.

– Dacă nu-l iubești, atunci explică-mi de ce fixezi fără încetare fotografia lui de câte ori vii aici. Și de ce ai devenit atât de palidă când te-am anunțat că e în spital.

Incapabilă să scoată vreun cuvânt, Kerry se ridică și merse până la fereastră. Grădina rămânea splendidă în toate anotimpurile. Kerry o văzuse în toată splendoarea verii, apoi aurită de toamnă, înainte de-a o privi

despuiată de verdeată în această iarnă. Patru luni se scurseseră de la plecarea lui Max. Sentimentele ei ar fi trebuit să slăbească datorită acestei lungi absențe. Și totuși, nu se întâmplase așa.

– Se vede așa de bine? întrebă ea cu o voce răgușită.

– Nu, scumpa mea. Bănuiam ceva, dar abia de astăzi sunt sigură.

– Te rog, lui să nu-i spui nimic, o rugă Kerry. Nu vreau să știe.

Kathleen Stafford rămase un moment tăcută, privind-o cu intensitate.

– Dacă așa dorești, n-o să-i spun nimic. Ți promit, declară ea după câteva minute care i se părură o veșnicie lui Kerry.

Simțindu-se dintr-odată foarte obosită, Kerry veni și se așeză din nou pe scaun.

– Nu mai sunt sigură de nimic, șopti ea pentru sine. E atât de mult timp de când nu l-am văzut și mă întreb câteodată dacă nu urmăresc un vis irealizabil.

– Ce-aș putea să-ți spun, scumpa mea? Din nefericire Max nu-mi face confidențe, spuse Kathleen umplând din nou ceștile. Știi că totdeauna a considerat căsătoria ca incompatibilă cu stilul său de viață. Nu vrea

să oblige o femeie să suporte lungile lui absențe. Totuși sunt sigură că e foarte atașat de tine. Dacă nu, de ce mi-ar fi cerut să rămân în legătură cu tine?

Inima lui Kerry îi făcu un salt în piept.

– Cum? strigă ea. Max ți-a cerut să mă supraveghezi? De aceea am devenit prietene?

– Nu, Doamne ferește! exclamă Kathleen. Dacă nu ți-aș fi apreciat compania, aș fi găsit un alt mijloc să rămân în legătură cu tine, fără să te invit pe la mine. Iar în privința supravegheatului, niciodată n-aș fi acceptat să fac așa ceva.

– Ți-a... Ți-a vorbit de mine la telefon?

– Da, îmi cerea de fiecare dată vești despre tine. Îi spuneam atunci că ai venit pe la mine să bem un ceai, că am luat împreună masa în oraș. Niciodată nu i-am povestit altceva, Kerry. Ai cuvântul meu.

Mâna gazdei ei tremura ușor când îi întinse ceașca de ceai.

– Max a cunoscut și alte femei, reluă ea. Dar niciodată n-a încercat să afle ce s-a mai întâmplat cu ele... după. Iată de ce sunt sigură că e foarte atașat de tine.

— Nu-mi da prea multe speranțe, Kathleen, te rog. Nu uit că Max își iubește libertatea mai mult decât orice.

Când Kerry părăsi reședința Stafford, umbrele serii se așterneau pe peluză și o trecură florii. „Indiferent ce s-ar întâmpla, nu lăsa ca sentimentele pentru fratele meu să ne strice prietenia“, îi spusese Kathleen înainte de plecare. Apoi se apropiase și-o sărutase pe obraji.

— Te iubesc, Kerry. Te iubesc mult și aş vrea să-l pot convinge pe Max că ai fi soția ideală pentru el.

*

* *

Într-o sâmbătă seara pe la sfârșitul lui iulie, Kerry ieși din baie, se șterse și puse o cămașă lungă de noapte. Lucrase atât de mult în ultimul timp încât nu-i mai rămăsese mare lucru de făcut timp de două-trei săptămâni. De ce n-ar urma acum sfatul lui Josie? Avea nevoie de un concediu mai îndelungat pentru a pune puțină ordine în viața ei.

Frântă de oboseală, Kerry se culcă și stinse veioza. Obosise să-și caute uitarea în muncă, fără să reușească vreodată. De

câteva luni viață i se părea goală și fără nici un sens.

Soneria telefonului o smulse din gândurile ei sumbre. Kerry tresări și se ridică să privească deșteptătorul. Unsprezece și un sfert! Cine-o fi sunând-o la ora asta atât de nepotrivită?

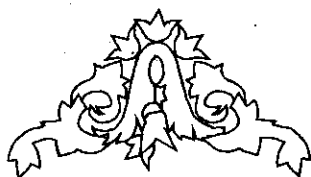
Cu nervii încordați, cu inima bătând puternic, alergă în picioarele goale până în sufragerie și aprinse lumina înainte de a răspunde.

– Alo?

– Bună seara, Kerry.

Clătinându-se, tânăra se sprijini de perete, apoi se lăsă jos pe covor. Această voce... pe care nu credea s-o mai audă vreodată.

X

– Alo, Kerry? Ah! Telefonoarele astea publice sunt toate o catastrofă!

Furios, Max dădea cu pumnii în carcasa telefonului.

– Kerry, mă auzi? Alo? Mai ești la aparat?

Tânăra își venea încet în fire. Vocea lui Max părea înfundată, ca și cum îi parvenea printr-o ceață deasă.

– Da, sunt aici, șopti ea.

– Poftim? Te aud foarte rău.

– Am zis: da, sunt aici! reluă Kerry cu o voce mai fermă.

– Doamne! E a treia oară când încerc să te prind. Începusem să cred că nu merge nici un telefon în orașul ăsta prăpădit.

Inima lui Kerry bătea să se spargă. Cu un gest instinctiv își duse mâna spre piept.

– De unde telefonezi? întrebă ea.

– Avionul meu a aterizat la Johannesburg de un sfert de oră. Sunt încă la aeroport.

– Nu știam că te vei întoarce atât de curând. Îmi spuseseși că...

– Trebuie să te văd în seara asta, Kerry. Am ceva să-ți spun... foarte important.

Kerry frisonă și simți că o cuprinde mânia. Vroia fără îndoială să-i propună un nou angajament. Altfel ce motiv ar fi avut s-o sune?

– Dacă este vorba de un nou contract, nu mă interesează, spuse ea cu o voce tăioasă. Și n-am nici un chef să te văd în toiul nopții.

Înainte ca el să aibă timpul să se explice, îi trântise telefonul în nas. Suspină și își cuprinse capul în mâini. După câteva clipe, își reveni și smulse telefonul din priză. Era și timpul! Soneria tocmai începuse să sune din nou.

Scuturată de frisoane violente, se duse în camera ei și se cuibări sub plapumă. Căută să adoarmă dar în van. Ramurile desfrunzite ale unui jacaranda îi loveau ferestrele, bătute de vânt, proiectând umbre imense și mișcătoare pe tavan. Tânăra le urmărea mișcările, încercând să-și redobândească treptat calmul.

Dar nu reușea. Max era o persoană foarte încăpățânată și n-o să dea înapoi în fața unui refuz. Măcar o va lăsa în pace în noaptea asta?

Nemișcată sub plapumă, pândea cel mai mic zgomot de afară. Dintr-odată, puțin înainte de miezul nopții, o mașină se opri în fața casei ei.

Kerry mai auzi motorul mergând câteva clipe. Apoi se trânti o portieră și mașina se îndepărtă. Max venise...

Scotând un geamăt de animal hăituit, Kerry se ghemui în pat și-și acoperi urechile cu palmele. Clopoțelul de la intrare răsună cu putere, dar ea nu se mișcă. Mai sună o dată și încă o dată și Kerry, scuturată de frisoane, ridică în cele din urmă capul. O să sune așa toată noaptea?

Ca pentru a răspunde întrebării, lovituri violente cu pumnii făcură să vibreze ușa de la intrare. O să trezească vecinii!

„Să nu lași niciodată orgoliul să-ți distrugă dragostea“ îi spusese tatăl ei. Oare mândria îi dicta comportarea în momentul de față? Sau reacționa astfel din instinct de conservare?

Kerry mai ezită câteva clipe. Poate era pur și simplu lașă...

Se ridică brusc, aprinse lampa și-și luă papucii și capotul.

Loviturile în ușă încetară imediat ce aprinse lumina de la intrare.

– Cine este? întrebă cu o voce de gheață.

– Știi prea bine! Max! Deschide-mi!

– Nu. Pleacă! Ți-am zis că nu vreau să te văd.

– Dacă nu-mi deschizi ușa, Kerry, fac un tapaj de-ți trezesc toți vecinii.

Kerry își sprijini fruntea de ușă. Cum să reziste acestei voci care o chema cu atâta insistență?

– Te-am avertizat, Kerry.

– Foparte bine. Ai câștigat, îți deschid!

Abia trăsesese zăvorul că ușa și cedă sub presiunea violentă a lui Max. În picioare pe prag, cu valiza într-o mână, o privea țință.

Purta un impermeabil gri cu gulerul ridicat iar privirea îi era atât de furioasă, încât Kerry se dădu înapoi speriată.

– Închide ușa, șopti ea. Intră frigul.

Max se execută, apoi își puse valiza în hol.

– Mi-ai închis telefonul în nas, spuse el.
De ce?

– La ce te așteptai, la ora asta? Și dacă ai nevoie de un fotograf, poți pleca imediat. Nu sunt disponibilă.

– Am zis eu că vreau să vin pentru așa ceva?

– Ai lăsat să se subînțeleagă, în orice caz.

– Fals, îi răspunse sigur pe el. Dai dovadă de rea-credință, draga mea.

– În cazul ăsta, de ce m-ai sunat, Maxwell Harper?

O privi o clipă, schiță un surâs apoi își scoase impermeabilul și-l așeză pe valiză.

– Vorbim mai târziu. Acum lasă-mă să te privesc, Kerry.

Se studiară în tăcere câteva clipe. Max slăbise, constată ea, ceea ce nu-i diminuase cu nimic farmecul. Îmbrăcat cu o haină de postav și cu niște pantaloni de catifea era la fel de seducător cum îl știa. În schimb ea trebuia să-i pară îngrozitoare așa nepieptănată și cu rochia de casă închisă până la gât!

– Ai face mai bine să-mi zici de ce ai venit, Max, îi spus ea cu o voce obosită. Și apoi să pleci.

– Se pare că mă detești, Kerry. De ce?

Tânăra își plecă privirea. Dacă i-ar explica totul, s-ar acoperi de ridicol! Și mai ales nu dorea să ghicească chinurile pe care le îndurase din cauza lui.

– E târziu, Max, șopti ea. Sunt obosită și n-aș dori să prelungim această convorbire.

– Ai putea măcar să-mi propui o ceașcă de cafea, nu? În fond, nu suntem chiar doi necunoscuți, unul pentru celălalt.

Cu o ușoară mișcare din cap, Kerry îl aproba. În fond de ce s-ar refuza pentru atât de puțin? Max părea epuizat. Puțin rușinată din cauza atitudinii ei, privi cu milă trăsăturile trase ale fostului ei tovarăș de drum, ochii lui încercănați, chipul slăbit.

– Urmează-mă în bucătărie, Max.

– Nu m-am schimbat de patruzeci și opt de ore și mă simt îngrozitor de murdar după acest zbor îndelungat, Kerry. Aș putea face o baie și să-mi pun niște haine curate, în timp ce prepari cafeaua?

– Te rog, simte-te ca acasă, replică ea cu ironie. Sala de baie comunică cu camera mea. E ușa din stânga de pe culoar. O să găsești prosoape curate în dulapul din perete.

Max se duse să-și ia schimburile din valiză, apoi Kerry îi auzi pașii înde-

părtându-se în direcția dormitorului ei. Zgomotul apei care curgea în cadă acoperi şuieratul filtrului electric; se gândi că e mai bine să toarne în cești când va veni și el.

În sfârșit auzi cada golindu-se și aruncă o privire spre pendulă. Douăsprezece și jumătate! Se făcuse foarte târziu și totuși, cu toată oboseala, se simțea ciudat de vioaie și veselă.

„Fii calmă“! se sfătui ea ridicând din umeri. Inutil să se legene cu iluzii. Max nu venise în mod sigur cu intenția de a-i cere să împartă cu el pentru totdeauna viața lui nomadă.

Umplu mașinal ceștile și așteaptă apariția lui Max. După scurgerea mai multor minute într-o tăcere deplină, se decisese să se ducă după el.

– Max? îl strigă ea de pe culoar.

Cum nu obținea nici un răspuns, împinse ușa camerei și rămase în prag uimită. Max era întins pe pat, cu brațele încrucișate sub cap, cufundat într-un somn adânc. Avusese doar timpul să îmbrace o pereche curată de blugi și un pulover de lână gri, dar era în picioarele goale.

Înduioșată fără voia ei, Kerry ridică încet plapuma și-l acoperi. Apoi, atentă să nu facă zgomot, stinse veioza și ieși. Mai bine să râdă decât să plângă din cauza acestei întâmplări... Măine se va gândi la ea.

Pentru moment, nu-i mai rămânea decât să ia o pernă și o pătură din dulapul de pe culoar. Își va petrece noaptea pe canapeaua din salon.

Asculta culcată zgomotele casei. Cât de liniștitoare îi păreau aceste sunete familiare, acum că Max era cu ea în casă! Pentru prima oară după multe luni, Kerry se simțea liniștită.

Bineînțeles, mâine Max va pleca la el acasă. Nu trebuia să dea uitării acest lucru. Dar acum era fericită.

*

* *

Kerry se întinse îndelung și întredeschise ochii. De ce dormise în salon? Dintr-odată îi reveni memoria.

Max! Max dormea în patul ei!

Tânăra se ridică rapid, băgă perna și pătura în dulap și se îndreptă spre bucătărie. Vederea ceștilor de cafea încă pline îi smulse

un zâmbet. Totul se petrecuse atât de repede ieri seară, încât uitase să curețe masa!

Se grăbi să așeze totul în ordine, apoi puse filtrul în priză. Nu-i rămăsese decât să se îmbrace în timp ce fierbea apa.

Cu pași de lup, Kerry pătrunse în propria ei cameră. Max dormea în aceeași poziție în care-l lăsase în ajun. Era frânt de oboseală...

Cu mii de precauții, luă ceva din dulap și se duse în baie să se aranjeze puțin. Când ieși, Max își schimbase puțin poziția, dar nu se trezise din somn.

La șapte și jumătate, când termina de pregătit micul dejun, Kerry auzi un zgomot de pași în spatele ei. Max intrase în bucătărie. Purta blugii și puloverul în care dormise, iar părul negru îi cădea în dezordine pe frunte.

Cu un aer vinovat se așază la masă.

– Ți-am rechiziționat patul aseară, șopti el.

– Da, am observat.

Kerry încercă să nu-și exteriorizeze emoțiile, să ignore că privirea lui Max era atintită asupra ei.

– Eram atât de obosit când am ieșit din baie încât am vrut să mă odihnesc un pic.

Probabil că am adormit imediat. Îmi pare rău.

– Nici o problemă. Vrei cafea?

– Cu plăcere. Mulțumesc.

Îi turnă în ceașcă și în acea clipă privirile lor se întâlniră. Pe Kerry o trecu un fior... citise atâta tandrețe în ochii musafirului ei!

Dar fără îndoială se înșelase. În curând el se va scula și va pleca. Nu trebuia cu nici un preț să cedeze atracției pe care o simțea pentru el.

– Ai pregătit ceva care miroase foarte bine, spuse el adulfecând. Ce este?

– O omletă cu brânză.

Kerry puse pe masă un coș cu chifle, apoi aduse două farfurii în care împărți în mod egal omleta. Observă atunci că Max își masa umărul drept. Mai suferea de pe urma fracturii?

– Mai ai încă probleme cu clavicula? se interesă ea.

– Nu. Totul s-a cicatrizat foarte bine, dar de multe ori îmi înțepenește umărul dimineata.

Cu surâsul pe buze, Max o privea atent.

– Presupun că sora mea te-a pus la curent cu accidentul, nu-i așa?

– Da. Apropo, Kathleen știe că te-ai întors?

– Nu. Nu încă.

Acest răspuns o puse pe gânduri. Max o informase pe sora lui de toate drumurile pe care le făcuse în ultimele luni. De ce nu-i comunicase și data întoarcerii?

– Ce aveai atât de important să-mi spui aseară? îl întrebă ea.

– Întâi să mâncăm și pe urmă vorbim, îi replică Max, mușcând o bucată zdravănă din chiflă.

– Dacă ai intenția să-mi întinzi o cursă, să știi că-ți pierzi timpul. N-o să accept nici o misiune, indiferent care...

– Totuși, trebuie să-ți încredințez una.

Indignată, Kerry nu mai încercă să-și stăpânească mânia.

– Inutil să încerci să mă mai șantajezi o dată, Max. De data asta nu-ți va mai merge, ți-o garantez!

– Mmm... Omleta asta e delicioasă, declară el imperturbabil.

– Ești omul cel mai exasperant pe care l-am întâlnit vreodată!

– Și tu ești și mai frumoasă când te înfurii. Și mai de dorit.

Spunând asta o privi arzând de dorință, ceea ce o scoase din sărite pe Kerry.

– Lua-te-ar naiba, Maxwell Harper! Cu ce drept te bagi în viața mea, exact în momentul când reușisem să-mi regăsesc echilibrul?

– Ei bine, să știi că, de câțva timp, eu personal nu mai reușesc să intru în normal!

Intrigată de această remarcă, Kerry îi scrută din nou trăsăturile, obrajii, ochii încercânați.

– Mai bine am mânca, șopti ea. Foamea mă împiedică să gândesc.

– Adevărat? În acest caz, aș face mai bine să încerc să te conving.

– Nu te sfătuiesc! exclamă ea.

– Calm, Kerry... Glumeam.

Își terminară masa în tăcere. Pradă unei nervozități crescânde, Kerry își dădu cafeaua pe gât și decise să spargă gheața.

– Acum o lună a venit să mă vadă tatăl meu, declară ea.

– Sunt foarte fericit.

– Mi-a zis că l-ai făcut să-și înțeleagă greșeala.

– Știam cât de rănită te simți și am considerat că era suficient doar un imbold ca să-l pun pe drumul cel bun.

– Mulțumesc, Max. Ți apreciez gestul.

În fața privirii lui intense, Kerry se tulbură brusc.

– Max, de ce mă fixezi așa?

– Ca să revin la acea misiune, Kerry.

– De câte ori mai trebuie să ți-o repet?

Nu mă interesează și basta.

– E o misiune de foarte lungă durată.

– Puțin îmi pasă! Refuz categoric să...

– Vreau să mă căsătoresc cu tine.

– ... lucrez cu tine, chiar dacă...

Se întrerupse brusc, cu ochii măriți de surpriză. Auzise bine oare?

– Ce-ai zis? șopti ea.

– Mărită-te cu mine, Kerry!

Probabil că visa. Maxwell Harper nu putea s-o ceară în căsătorie... dacă nu cumva își pierduse mințile!

– Max, ai înnebunit?

– Prefer să fiu nebun cu tine, decât singur.

– Eu... nu pot să cred.

Cu o mișcare iute, Max îi luă mâna și i-o strânse cu forță.

– M-ai întrebat într-o zi dacă mă simt câteodată singur. Ți amintești?

– Da, chiar foarte bine, răspunse ea trăgându-și mâna.

Cu picioarele tremurânde, se ridică și se duse la fereastră ca să privească grădina. Dar revedea chipul lui Max din seara când cinaseră la hotelul din Maltahöhe. Ce-i răspunsese el? Că singurătatea nu e decât o stare de spirit datorată inactivității.

– M-am înșelat, Kerry. Am muncit pe brânci în aceste ultime luni. Și totuși m-am simțit foarte singur, fiindcă tu nu erai cu mine.

– Max, te rog taci! Dacă ar fi fost adevărat, mi-ai fi telefonat.

– Eram hotărât să te uit și nu vroiam să dau înapoi. Totuși am rugat-o pe sora mea să rămână în contact cu tine. Ca să fiu sincer, Kerry, am întâlnit o mulțime de femei înaintea ta. Dar nu mi s-a părut deloc greu să mă despart de ele, în timp ce faptul că ai rămas singură la Windhoek mi-a lăsat un gust amar. Și... n-am reușit să te uit nici o clipă. Mă gândeam la tine zi și noapte, te visam, te doream... Am crezut că o să-mi pierd mințile, Kerry!

Max întinse mâna spre ea, dar Kerry se dădu înapoi tulburată și se sprijini de dulap.

– Nu mă atinge! exclamă ea.

Neținând seama de protestele ei, se apropie și mai mult de ea.

– Aseară, continuă el, eram fericit numai și pentru faptul că mă găseam sub același acoperiș cu tine, pentru că puteam să-ți simt parfumul stând cu capul pe perna ta. În această dimineață, trezindu-mă, am simțit dorința să te strâng în brațe, să te mângâi...

Kerry își ținu respirația. Vocea senzuală a lui Max o făcea să tremure de plăcere și teamă.

– Te doresc, Kerry și vreau să fii a mea și numai a mea!

– Nu!

Speriată de violența emoțiilor pe care le încerca, Kerry își strânse pumnii pentru a nu ceda tentației de a se lipi de Max.

– Nu sunt orb, scumpa mea, șopti el. Buzele tale îmi spun nu, dar trupul tău îmi spune da. M-ai dorit de când am intrat azi dimineață în bucătărie. Recunoaște asta, dragostea mea.

Scumpa mea? Dragostea mea? Aceste cuvinte pronunțate cu o infinită tandrețe îi îndepărtară ultimele reticențe. Cât îl iubea! Max avea dreptate: îl dorea din toată ființa ei, trup și suflet.

– E aproape adevărat, șopti ea. De fapt te doresc de aseară.

Max surâse și o atrase la pieptul lui. Apoi se aplecă, o ridică în brațe și o duse așa până în dormitor. Acolo se dezbrăcă în grabă. Dorința lor, prea mult timp stăpânită, își cerea drepturile, antrenându-i într-un vârtej de voluptate, într-o delicioasă uitare de sine.

Se iubiră mult timp cu duioșie, cu pasiune, până când simțurile lor înfierbântate se mai domoliră puțin.

Copleșită, Kerry nu-și mai putu stăpâni lacrimile de fericire.

– Plângi, scumpa mea! exclamă Max acoperindu-i fața cu o ploaie de sărutări.

– Niciodată n-am crezut că într-o zi voi fi atât de fericită.

Cu un geșt protector, el trase plapuma peste corpurile lor goale și rămaseră mult timp nemișcați, unul în brațele celuilalt. Kerry ar fi adormit cu plăcere dar mai multe întrebări nu-i dădeau pace.

– Cum stai cu documentarul pe care îl realizai, Max? Ai terminat? îl întrebă ea.

– Nu. Cinci luni departe de tine, erau deja mai mult decât puteam suporta.

– Deci va trebui să te întorci în Australia.

– E timp și pentru asta.

Schimbare o privire lungă.

– Kerry, vrei să te măriți cu mine?

Ar fi vrut să zică da. Dar întâi trebuia să pună la punct un lucru important.

– Te iubesc, Max. Nu, așteaptă! se grăbi ea să-i spună, fiindcă el vroia s-o îmbrățișeze din nou. Te iubesc îndeajuns ca să nu te oblig să renunți la libertatea ta.

– Ce dorești atunci? Să trăim împreună fără să ne căsătorim?

– Nu, bineînțeles. Dar mi-ai spus că nu vrei să te căsătorești din cauza meseriei tale.

– Când am spus asta, nu știam ce înseamnă să trăiesc fără tine. Am avut cinci luni lungi ca să reflectez. Cinci luni lungi de tortură. Și-am ajuns la concluzia că nici o problemă nu este de nerezolvat când iubești așa cum te iubesc. Și pe urmă, adăugă el, cu o sclipire glumeață în privire, dacă te măriți cu mine, n-o să mai am nevoie să angajez alt fotograf.

– Mai e un lucru, Max. Mi-ar place să am copii.

– Uită că există doici și guvernante? De altfel, gândește-te și la educația pe care am putea-o da copiilor noștri luându-i cu noi în jurul lumii.

Fericită, cu ochii strălucitori, Kerry se lipi de el.

– Te-ai gândit la toate, șopti ea.

– Am avut destul timp pentru asta. Și nu te puteam întâlni decât în gândurile mele.

– Oh, Max! Mi-ai lipsit atât de mult! exclamă ea.

– Scumpo, nu mi-ai răspuns încă la propunere.

– Aceste ultime luni au fost un adevărat infern, Max. Aveam impresia că băntui prin casă ca o fantomă. Eu... nimic nu m-ar putea face mai fericită decât faptul de a deveni soția ta. De la prima noastră întâlnire, mi-am dat seama că sunt îndrăgostită de tine. Și asta m-a îngrozit... Să devin atât de dependentă de cineva...

Max îi dădu brusc drumul și se culcă, cu mâinile încrucișate sub cap.

– Am o misiune pentru tine, Kerry Ann Nelson, declară el aruncându-i un surâs strengăresc.

– Și care anume, Maxwell Jonathan Harper?

– Am chef să petrec trei săptămâni în Insula Maurizius înainte de a mă întoarce în Australia. Ți-ar place să vii cu mine în luna noastră de miere?

– Încearcă să mă împiedici!

Se ghemui lângă el și scoase un suspin de plăcere.

– Kerry, vreau să ne căsătorim cât mai repede posibil. Și să nu ne mai despărțim niciodată.

Un ultim gând o preocupa pe Kerry. Căsătoria era cea mai importantă legătură din viața ei. Și nu putea să accepte înaintea să-i spună tot adevărul lui Max.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, șopti ea. Noaptea pe care am petrecut-o împreună la Usakos... să știi că nu mai făcusem niciodată dragoste până atunci.

– Deci n-am visat...

– Max, te iubeam atât de mult, te doream atât de mult că nimic nu mai avea importanță.

– Dragostea mea, șopti el cu o emoție atât de sinceră încât Kerry simți că-i vin lacrimile în ochi. Te ador și sunt foarte mândru că am fost primul bărbat din viața ta.

*

* *

Palmierii de pe plaja insulei Maurizius se detașau pe cerul purpuriu. Emoționată de

frumusețea apusului de soare, Kerry suspină de fericire în brațele soțului ei.

Luna lor de miere se sfârșea, după trei săptămâni petrecute în paradis. Mâine se vor îmbarca spre o nouă destinație. Max, cu ochii fixați pe orizont, părea deja plecat, explorând cine știe ce meleag îndepărtat. N-avea importanță care. „Unde vei merge tu, voi fi și eu, dragostea mea“ gândi tânăra femeie ghemuindu-se la pieptul lui.

SFÂRȘIT

Ce femeie ar putea rezista farmecului lui Maxwell Harper, celebrul scriitor?

Kerry, care îl admira de mulți ani, se simțea incapabilă să lupte împotriva fascinației pe care o exercita asupra ei. Dar, pasionat de călătorii, Max era înaintea de toate îndrăgostit de libertatea lui. În ochii lui Kerry el reprezenta însă mai mult decât un amant pentru o noapte.

Va putea refuza ea însă propunerea tentantă pe care o primește din partea lui?

Max o săruta cu patimă, făcând-o să uite totul. Cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, îi răspunse la sărut cu o pasiune de care nu s-ar fi crezut capabilă. Nici măcar când mâinile lui i se strecuraseră sub tricou și începură s-o mângâie cu lăcomie, nu încercă să-l oprească. Din contră....se cambră pentru a i se oferi mai bine, și când îi simți degetele cuprinzându-i sfârcul unui sân, lăsă să-i scape un geamăt de plăcere.

THE BEST

LEI 1400

I.S.B.N.-973-9197-07-8

